ஹிந்த் ஸ்வராஜ்

அல்லது

இந்திய சுயராஜ்யம்

மகாத்மா காந்தி

எழுதியது

தமிழாக்கம் :

ரா. வேங்கடராஜுலு

இந்நூலின் வரலாறு

இந்நூல் முதன் முதலில் தென்னாப்பிரிக்காவில் ' இந்தியன் ஒப்பீனியன்' பத்திரிகையில் குஜராத்தி மெழியில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது. பின்னர் புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டது. 1910 மார்ச்சில் பம்பாய் சர்க்கார் இப்புத்தகத்தைப் பறிமுதல் செய்து விட்டனர். அச்சர்க்காரின் இச்செய்கைக்குத் தக்க பதிலாகக் காந்திஜி இதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார்.

குஜராத்தி மூலநூல் 30,000 வார்த்தைகளைக் கொண்டது. 1909-இல் காந்திஜி இங்கிலாந்திலிருந்து தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு 'கில்டோனன் காஸில்' என்ற கப்பலில் திரும்புகையில், அப்பிரயாண காலத்தில் கப்பலில் கிடைத்த காகிதத்தைக் கொண்டே இதை எழுதி முடித்தார். காந்திஜி நவம்பர் 13-ஆம் தேதி எழுத ஆரம்பித்து, நவம்பர் 22-ஆம் தேதி முடித்தார். இரவு பகல் முழுவதும் இவ்வேலையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தார். அவருடைய கையெழுத்துப் பிரதி 271 பக்கங்களைக் கொண்டது. இதில் சுமார் 50 பக்கங்களைத் தமது இடது கையினாலேயே எழுதினார்.

இந்த 271 பக்கக் கையெழுத்துப் பிரதியில் மூன்றே வரிகளை மாத்திரமே காந்திஜி அடித்திருக்கிறார். அங்குமிங்கும் சில சொற்கள் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. எழுதுவதால் வலது கை களைத்துப் போனபோது இடது கையாலே எழுதியிருக்கிறார். இந்நூலின் கடைசிப் பக்கம் உட்பட ஐம்பது பக்கங்களை இடது கையினாலேயே எழுதியிருக்கிறார். 'கில்டோனன் காஸில்' 22—11—1909 என்று தேதியிட்டு காந்திஜி இந்நூலுக்கு ஒரு முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். அத்தேதியைக் கொண்டு கவனித்தால் அவர் ஒரே மூச்சில் பத்தே நாட்களில் இதை எழுதி முடித்திருக்கிறார் என்று ஏற்படுகிறது.

இந்நூலை எழுதியாகவேண்டும் என்று காந்திஜிக்குத் தோன்றிய காரணம் முக்கியமானதாகும். இங்கிலாந்திலிருந்த தம் நாட்டினரிடையே பயங்கர பலாத்கார வாதப் போக்கு அதிகரித்துக்கொண்டு வருவதை அவர் கண்டார். இதனால் திகிலடைந்தார். இந்தியாவின் துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்வதற்குப் பலாத்காரம் ஒரு பரிகாரமே அல்ல என்று கருதினார். ஆனால், இந்தியரின் தற்காப்புக்கு, பலாத்காரத்துக்கு

மாறுபட்டதும் இந்திய நாகரிகத்திற்கு ஏற்றதுமான ஒன்று தேவை என்று உணர்ந்தார். பலாத்காரத்திலேயே நம்பிக்கை கொண்ட இந்தியர் பலர் அங்கு இருந்ததைப் போலவே தென்னுப்பிரிக்காவிலும் சிலர் இருந்தனர். இவர்களுக்கெல்லாம் ஏற்ற பதிலாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே காந்திஜி இந்நூலே எழுதினர்.

இந்நூலின் குஜராத்தி மொழி முன்னுரையில் காந்திஜி கூறுவதாவது :

"இவ்விஷயமாக நான் இருபது அத்தியாயங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். வாசகர்கள் முன்பு இதை வைத்துவிடுவது என்று துணிந்துவிட்டேன். இனியும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்று ஏற்பட்டுவிட்ட பிறகே இவற்றை நான் எழுதினேன். இவ்விஷயமாக நான் எவ்வளவோ சிந்திக்கிறேன், படித்திருக்கிறேன். டிரான்ஸ்வால் தூது சம்பந்தமாக நான் இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்த நான்கு மாத காலத்தில் நான் சந்திக்க முடிந்த இந்தியர், ஆங்கிலேயர்களிடமெல்லாம் இதைப் பற்றி விவாதித்து அவர்கள் கருத்தையும் அறிந்தேன். இப்பொழுது என்னுடைய உறுதியான கொள்கையாகிவிட்ட இக்கருத்துக்களே வாசகர்கள் முன்பு வைப்பது எனது கடமை என்று எண்ணுகிறேன்."

இந்நூலேக் குறித்து அப்பொழுது காந்திஜி எழுதுகையில், "தென்னுப்பிரிக்க சத்தியாக்கிரகம் இன்னும் சிசுவாகவே இருக்கிறது; இரண்டு வயதுகூட நிரம்பவில்லே. என்றாலும், அதைப் பற்றி நம்பிக்கையுடன் எழுதுவதற்கு வேண்டிய அளவு அது வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. 'இந்திய சுயராஜ்யம்' துவேஷத்திற்குப் பதிலாக அன்பு நெறியை உபதேசிக்கிறது. பலாத்காரத்திற்குப் பதில் தன்னலத் தியாகத்தை அளிக்கிறது; மிருக சக்திக்கு எதிராக ஆத்ம சக்தியை உண்டாக்குகிறது" என்ருர்.

இந்நூலே எழுதியபோது காந்திஜிக்கு வயது நாற்பது. இப்புத்தகத்தின் ஆங்கிலப் பிரதி வெளியானதும் காந்திஜியின் ராஜீய குருவான ஸ்ரீ கோகலே இதைப் பார்த்துவிட்டு, அவசரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் அறை குறையானது இது என்ருர். காந்திஜி இந்தியாவில் ஓராண்டு இருந்த பிறகு அவரே இப்புத்தகத்தைக் கிழித்தெறிந்து விடுவார் என்றும் சொன்ஞர். ஆனல், காந்திஜியோ பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்நூலேப் பற்றி எழுதுகையில், 'இதில் ஒரே ஒரு வார்த்தையை, அதுவும் ஒரு பெண் நண்பருக்காக நீக்குவதைத் தவிர, வேறு எதையும் இதிலிருந்து நான் மாற்றவில்லே" என்ருர்.

'இந்திய சுயராஜ்யம்' பிரதி ஒன்றை டால்ஸ்டாய்க்குக் காந்திஜி அனுப்பினர், இந்நூலைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு காந்திஜிக்கு டால்ஸ்டாய் எழுதிய கடிதத்தில், "உங்கள் புத்தகத்தை அதிக சிரத்தையுடன் படித்தேன். ஏனெனில், அதில் விவாதிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயமான சாத்துவிக எதிர்ப்பு இந்தியாவுக்கேயன்றி மனித வர்க்கம் முழுமைக்குமே மிகவும் முக்கியமானதாகும்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிருர்.

'இந்திய சுயராஜ்ய'த்தில் காணும் காந்திஜியின் ராஜீய அபிப்பிராயங்கள், லண்டனிலிருந்து கப்பலில் திரும்பிவரும் போது திடீரென்று அவருக்கு ஏற்பட்டவையல்ல. லண்டனில் பலதரப்பட்ட ராஜீய கருத்துடையவர்களுடனும் அதாவது, தேசீயவாதிகள். அரசியல் வாதிகள், பயங்கரப் புரட்சி மனப் பான்மையுள்ளவர்கள் இவர்களுடன் அவர் விவாதித்தபோதே, இந்நூலில் காணும் எண்ணங்கள் அவருக்கு இருந்திருக்கின்றன. இந்த உண்மை, முன்னல் தரப்பட்டிருக்கும் இந்நூலின் குஜராத்தி முன்னுரையிலிருந்தேயன்றி லார்டு ஆம்ப்திலுக்கு அவர் வெஸ்ட் மின்ஸ்டர் பாலெஸ் ஹோட்டலிலிருந்து எழுதிய கடிதத்திலிருந்தும் தெளிவாகிறது. அக்கடிதத்தை 1909 அக்டோபர் 9-ஆம் தேதி லார்டு ஆம்ப்திலுக்கு எழுதியிருக்கிருர். அதில் காந்திஜி கூறியிருப்பதாவது:

"பிரிட்டிஷார்மீது இந்தியருக்குத் துவேஷம் வளர்ந்து கொண்டு வருவதைப் போலவே இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி மீதும் பொறுமையின்மை அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கவேண்டும் என்போர் பலம் பெற்று வருகிருர்கள். இதைச் சமாளிக்க அடக்குமுறை பயனில்லை. என்ருலும், பிரிட்டிஷார் தாராளமாகச் சீக்கிரத்தில் கொடுத்து விடமாட்டார்கள் என்றே அஞ்சுகிறேன். வர்த்தகச் சுயநலம் என்ற பூதம் பிரிட்டிஷ் மக்களை ஆட்கொண்டிருக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது. தவறு, முறையினலேயன்றி மக்களால் அல்ல. அந்நிய முதலாளிகளின் நன்மைக்காக இந்தியா சுரண்டப்படுகிறது. நவீன நாகரிகம், கிறிஸ்தவ தர்மத்திற்கே முரணனது. ஆகையால் அதைக் கைவிடுவதுதான் உண்மையான பரிகாரம் என்பது எனது தாழ்மையான கருத்து.

"ஆனல், இது பெரிய விஷயம். ரெயில்வேக்களும் யந்திர சாதனங்களும், அவற்றையொட்டி அதிகரித்து வளர்ந்திருக்கும் சுகபோகம் தேடும் பழக்கங்களும், ஐரோப்பியரைப் போலவே இந்தியருக்கும் உண்மையாகவே அடிமைச் சின்னங்களாக இருந்து வருகின்றன. ஆகையால் ஆளுவோரைப் பற்றி எனக்கு

எந்தவிதமான சச்சரவும் இல்லே. எனக்கிருக்கும் சண்டை யெல்லாம், அவர்களுடைய முறையைக் குறித்தே. கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற நகரங்கள் வளர்ந்திருப்பது, பாராட்டப்படுவதற்குப் பதிலாக எனக்கு வருத்தந் தருவனவாகின்றன. இந்தியா தன்னுடைய கிராம முறையின் ஒரு பகுதியைச் சிதைத்துக் கொண்டிருப்பதன் மூலம் அதிக நஷ்டத்தை அடைந்திருக்கிறது.

"இக்கருத்துக்கள் எனக்கு இருப்பதோடு தேசீய உணர்ச்சியிலும் பங்குகொள்ளுகிறேன். ஆனல், தீவிரவாதிகளாயினும் அல்லது மிதவாதிகளாயினும், முடிவாகப் பலாத்காரத்தையே நம்பும் எந்தக் கட்சியினராயினும், அவர்களிடமிருந்து நான் மாறுபடுகிறேன். பலாத்கார முறை என்ருல் நவநாகரிகத்தை ஒப்புக்கொள்வது என்ருகிறது. ஆகவே இங்கும், நாம் கூறும் அதே நாசகரமான கலப்படமும், அதன் பலனுக ஒழுக்கத்தின் அழிவுந்தான் என்ருகிறது. யார் ஆளுகிருர்கள் என்ற உண்மையில் நான் சிரத்தை இல்லாதவனுகவே இருக்கவேண்டும். ஆளுவோர், என் விருப்பத்திற்கு ஆளவேண்டும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேண்டும். இல்லேயானல், என்னே ஆளுவதற்கு அவர்களுக்கு உதவி செய்யாது இருந்து விடுவேன். ஆளுவோருக்கு எதிராகச் சாத்துவிக எதிர்ப்பாளனுக ஆகிவிடுகிறேன்."

ஒரு விளக்கம்

என்னுடைய இச்சிறு நூல் பலருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்து வருவது நிச்சயமாக என் அதிர்ஷ்டமேயாகும். முதல்நூல் குஜராத்தியில் எழுதப்பட்டது. அதன் வரலாறு விசித்திரமானது. தென்னுப்பிரிக்காவில் 'இந்தியன் ஒப்பினியன்' பத்திரிகையில் இது முதலில் பிரசுரமாயிற்று. பலாத்காரத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட இந்தியருக்கும், தென்னுப்பிரிக்காவில் இருந்த அதே ரகத்தினருக்கும் பதில் சொல்லுவதற்காக 1909-இல் நான் லண்டனிலிருந்து தென்னுப்பிரிக்காவுக்குத் திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும்போது இதை எழுதினேன். லண்டனில் இருந்த ஒவ்வோர் இந்திய அராஜகவாதியுடனும் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அவர்களுடைய வீரம் என்னைக் கவர்ந்தது. ஆனல், அவர்களுடைய உற்சாகம் தவருன வழியில் போவதை உணர்ந்தேன். இந்தியாவின் கஷ்டங்கள் தீருவதற்குப் பலாத்காரம் பரிகாரம் ஆகாது. இதிலிருந்து மாறுபட்டதும் உயர்வானதுமான ஓர் ஆயுதத்தைத் தற்காப்புக்காக உபயோகிப்பதே இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றது என்பதை உணர்ந்தேன். தென்னுப்பிரிக்க சத்தியாக்கிரகம் இன்னும் பச்சிளங் குழந்தை. அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் கூட நிரம்பவில்லை. ஆனல் அதைப்பற்றி ஓரளவு நம்பிக்கையுடன் நான் எழுதக்கூடிய வகையில் அது வளர்ந்துவிட்டது. நான் எழுதியதற்கு எவ்வளவோ பாராட்டுக்கள் வந்ததால், இது இச்சிறு புத்தகமாக வெளிவந்தது. இது இந்தியாவிலும் கொஞ்சம் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. பம்பாய் அரசாங்கம் அதன் விநியோகத்தைத் தடுத்தது. அதற்கு ஒரு பதிலாக இதன் மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டேன். இதில் அடங்கியுள்ள விஷயங்களை என் ஆங்கில நண்பர்கள் அறியவேண்டியது அவசியமென நினைத்தேன்.

குழந்தையின் கையிலும் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு புத்தகம் இது என்பதே என் கருத்து. துவேஷத்திற்குப் பதிலாக இது அன்பு நெறியைப் புகட்டுகிறது. பலாத்காரத்திற்குப் பதிலாக தன்னலத் தியாகத்தை இது உணர்த்துகிறது. மிருக பலத்திற்கு எதிரே ஆத்ம பலத்தின் உயர்வை இது வலியுறுத்துகிறது. இதுவரை பல பதிப்புக்கள் வெளியாகிவிட்டன. விரும்புகிறவர்கள் இதைப் படிக்க வேண்டும் என்று கூறுவேன். இப்புத்தகத்திலிருந்து ஒரு சொல்லைத் தவிர

வேறு எதையுமே நான் நீக்கவில்லை; அந்தச் சொல்லையும் ஒரு பெண் நண்பர் நிமித்தம் நீக்கினேன்.

இச்சிறு நூல் 'நவநாகரிக'த்தைப் பலமாகக் கண்டிக்கிறது. இது 1909-இல் எழுதப்பட்டது. அன்று நான் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயமே இன்றும் இன்னும் பலமானதாக இருக்கிறது. 'நவ நாகரிக'த்தை இந்தியா கைவிடுமானல் அதனல் அதற்கு நன்மையே உண்டு என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

இதில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் சுயராஜ்யத்தை அடைவதற்கு நான் இன்று முயற்சி செய்து வருகிறேன் என்று நினைத்துவிடவேண்டாம் என வாசகர்களை எச்சரிக்கை செய்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய பக்குவத்தை இந்தியா இன்னும் அடையவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். நான் அப்படிக் கூறுவது துடுக்குத்தனமாகக்கூடத் தோன்றலாம். ஆனல் அதுதான் என் சித்தாந்தம். இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் சுயாட்சியை அடையத் தனிப்பட்ட முறையில் நான் பாடுபட்டு வருகிறேன். ஆனல் இன்ரு, மற்றவர்களுடனும் கூடிய என்னுடைய நடவடிக்கைகளெல்லாம், இந்திய மக்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்கப் பார்லிமெண்டரி முறையான சுயராஜ்யத்தை அடைவதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆஸ்பத்திரிகள், ரெயில்வேக்கள் ஆகியவற்றை அழித்துவிட வேண்டும் என்பது என் நோக்கம் அல்ல. ஆனல், அவை இயற்கையாகவே அழிந்துபோய் விடுவதை வரவேற்பேன். உயர்வானதும் தூயதுமான நாகரிகத்திற்கு ரெயில்வேக்களும், ஆஸ்பத்திரிகளும் எடுத்துக்காட்டுகளல்ல. இருந்து ஆக வேண்டிய தீமைகளாகவே அவைகளைக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு நாட்டின் ஒழுக்க மேம்பாட்டை அவை இம்மியும் உயர்த்திவிடா. நீதிஸ்தலங்களை அடியோடு அழித்துவிட வேண்டும் என்றும் நான் முயற்சி செய்யவில்லை. விரும்பும் வகையில் அவை இருக்க வேண்டும் என்பதே என் கருத்து. எல்லா யந்திரங்களையும் மில்களையும் அழித்துவிடுவதற்கும் நான் முயற்சி செய்யவில்லை. இன்று மக்கள் எதிர்பார்ப்பதற்கு மேல் உயர்வானதோர் எளிமையும் தியாகமுமே அதற்குத் தேவை.

இப்பொழுது நிறைவேற்றப்பட்டு வரும் வேலைத் திட்டத்தின் ஒரே பகுதி, அகிம்சையைப் பற்றியதே. அதுகூட இந்நூலின் கருத்துக்கு இணங்க நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதற்காக வருந்துகிறேன். அதன்படி நிறைவேற்றப்பட்டு வருமானல் இந்தியா ஒரே நாளில் சுயராஜ்யத்தை அடைந்துவிடும். இந்தியா, தன்

னுடைய தர்மத்தின் தீவிரமான பகுதியாக அன்புத் தத்து வத்தை மேற்கொண்டு, தன்னுடைய ராஜீய காரியங்களிலும் அதைப் புகுத்தியிருக்குமானல், இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யம் சுவர்க்கத்திலிருந்து தானே வரும். ஆனல் அப்படி ஏற்படும் சமயம் வெகு தொலேவில் இருக்கிறது என்பதை மனவேதனை யுடன் அறிவேன்.

இப்பொழுது நடந்துவரும் இயக்கத்தை இழிவுபடுத்து வதற்காக இச்சிறு நூலிலிருந்து மேற்கோள்கள் அதிகமாக எடுத்துக் காட்டப்படுவதை நான் காண்கிறேன். அதனலேயே இந்த அபிப்பிராயங்களை நான் கூறவேண்டியதாயிற்று. நான் சூழ்ச்சி நிரம்பிய வேலே செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்றும், இந்தக் குழப்ப நிலைமையை உபயோகித்து இந்தியாவின்மீது என்னுடைய பித்தான போக்குகளைத் திணிக்கப் பார்க் கிறேன் என்றும், இந்தியாவின் கஷ்டங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நான் மத சம்பந்தமான பரீட்சைகளைச் செய்து வருகிறேன் என்றும் கூறி எழுதப்படுகின்றன என்பதையும் பார்க்கிறேன். சத்தியாக்கிரகம் ஓர் உறுதிப்பொருள் என்று மாத்திரமே நான் பதில் சொல்ல முடியும். இதில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருப்பதோ அன்றி ரகசியமானதோ எதுவும் இல்லை. 'இந்திய சுயராஜ்ய'த்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் முழு வாழ்க் கைத் தத்துவத்தில் ஒரு பகுதியே சந்தேகத்திற்கிடமின்றி செயல் முறையில் நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டு வருகிறது. அதை முழுவதும் பின்பற்றுவதனல் எந்த வகையான ஆபத் தும் இராது. ஆனல் நாட்டின் முன் இருக்கும் பிரச்னைக் குப் பொருத்தமற்ற பகுதிகளை நான் எழுதியவற்றி லிருந்து எடுத்துக் காட்டி மக்களைத் திடுக்குறச் செய்வது நேர்மையன்று.

"யெங் இந்தியா"
1921, ஜனவரி

மோ. க. காந்தி.

ஒரு செய்தி*

'இந்திய சுயராஜ்யம்' எந்தக் கொள்கைக்காக எழுதப் பட்டதோ அதே கொள்கைகளை நீங்கள் விளம்பரப்படுத்து வதை நான் வரவேற்கிறேன். இதன் ஆங்கிலப் பதிப்பு, குஜ ராத்தியில் எழுதப்பட்ட முதல் நூலின் மொழிபெயர்ப்பு.

* 1939 செப்டம்பரில் வெளிவந்த "ஆரியன் பாத்" தின் 'ஹிந்த் சுயராஜ்ய' விசேஷ மலரிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

இச்சிறு நூலை நான் திரும்ப எழுதுவதானல், அதன் மொழி நடையில் இங்கும் அங்கும் சில மாறுதல்களை நான் செய்யக் கூடும். ஆனல் இடையில் இந்த முப்பது ஆண்டுகளில் நான் எத்தனையோ கஷ்டங்களையெல்லாம் பார்த்தபிறகும், இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களை மாற்றிக்கொள்வதற்கான காரணம் எதுவும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஊழியர்களுடன் நடத்திய சம்பாஷணையை இது அப்படியே குறிக்கிறது என்பது வாசகர்களுக்கு நினைவு இருக்கட்டும். அந்த ஊழியர்களில் ஒருவர் தீவிரமான அராஜகவாதி. தென்னப்பிரிக்கா இந்தியரில் சிலரிடையே தோன்றிவிட இருந்த அபாயத்தை இது நிறுத்தியது என்பதையும் வாசகர் அறியவேண்டும். இதையும், ஓர் அன்புள்ள நண்பர் - பாவம், அவர் இப்பொழுது இல்லை - இது ஒரு முட்டாளின் சிருஷ்டி என்று கூறிய அபிப்பிராயத்தையும் வாசகர் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்.

சேகான்,
14 ஜூலை 1938. மோ. க. காந்தி

[இதே "ஆரியன் பாத்" விசேஷ மலருக்கு இந்நூலைக் குறித்து காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் 2—2—38-இல் எழுதிய ஒரு கட்டுரையும் முன்னுரையும் கடைசியில் தனியாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.]

அத்தியாயம் 1

காங்கிரஸும் அதன் நிர்வாகிகளும்

வாசகர்: இப்பொழுது இந்தியாவெங்கும் சுயாட்சி ஆர்வம் இருந்து வருகிறது. நமது தேச மக்கள் யாவரும் தேசீய சுதந்திர தாகங் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. தென்னாப்பிரிக்காவிலும் அவர்களிடம் இதே உணர்ச்சி இருந்து வருகிறது. உரிமைகளைப் பெற இந்தியர் ஆர்வத்துடன் இருக்கின்றனர். இதுபற்றி உங்கள் கருத்தை விளக்குவீர்களா?

ஆசிரியர்: சரியான கேள்வியையே கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இதற்குப் பதில் சொல்லுவது சுலபமல்ல. பத்திரிகையின் ஒரு நோக்கம், பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அறிந்து அதை வெளிப்படுத்துவதேயாகும். மக்களிடையே சில விரும்பத் தக்க உணர்ச்சிகளை உண்டாக்குவது, இரண்டாவது நோக்கம். மூன்றாவது நோக்கம், பொதுஜனக் குறைபாடுகளை அச்சமின்றிப் பகிரங்கப்படுத்துவது. உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதில், மேற்சொன்ன மூன்று காரியங்களையும் செய்வது அடங்கியிருக்கிறது. ஓரளவுக்கு மக்களின் உறுதிப்பாட்டைக் கூறியாக வேண்டும்; சில உணர்ச்சிகளைப் புகுத்தியாகவேண்டும்; தவறுகளை அம்பலப்படுத்தியும் ஆக வேண்டும். ஆனால் இக்கேள்வியை நீங்கள் கேட்டுவிட்டதால் பதில் சொல்லியாக வேண்டியது என் கடமை.

வாசகர்: அப்படியானால் சுயாட்சி ஆர்வம் நம்மிடையே உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

ஆசிரியர்: அந்த ஆர்வத்தினாலேயே தேசீய காங்கிரஸ்[1] உண்டாயிற்று. 'தேசீய' என்ற வார்த்தையைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதே இதைப் புலப்படுத்துகிறது.

---

1. இந்திய தேசீய காங்கிரஸ் என்பது போன்ற ஸ்தாபனத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற யோசனை முதன்முதலில் 1884-இல் ஸ்ரீ ஏ. ஓ ஹியூமுக்கே பிறந்தது. அதிகாரிகளுக்கும் மற்ற முக்கியஸ்தர்களுக்கும் நல்லுறவு இருப்பதற்கு இத்தகைய ஸ்தாபனம் இருப்பது அவசியம் என அவர் நினைத்தார். ஆனால், 1885–இல் வைசிராயாக இருந்த லார்டு டப்பரின், ஸ்ரீ ஹியூமை அழைத்து, பிரிட்டனில் மன்னர் அரசாங்கத்திற்கு எதிர்க்கட்சி ஒன்று இருப்பதைப் போல ஆண்டுதோறும் கூடி இந்திய அரசாங்க நிர்வாகத்திலிருக்கும் குறைகளை எடுத்துக்கூறுவதாக புது ஸ்தாபனம் இருக்கவேண்டும் என்று யோசனை கூறினார். அதோடு இந்த ஸ்தாபனத்தின் மகாநாடுகளுக்குக் கவர்னர்களைத் தலைமை வகிக்க அழைக்கக்கூடாது என்றும் ஆலோசனை

வாசகர்: உண்மையில் விஷயம் அதுவல்ல. வாலிப இந்தியா காங்கிரஸைப் பொருட்படுத்தவில்லை எனத் தெரிகிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை நிரந்தரமாக்குவதற்கான ஆயுதம் அது என்றும் கருதப்படுகிறது.

ஆசிரியர்: அப்படி அபிப்பிராயப்படுவது நியாயமன்று. நம் மாபெருங்கிழவர் பண்படுத்தியிருக்காவிட்டால், நம் இளைஞர்கள் சுயாட்சி என்பதைப் பற்றிப் பேசியும் இருக்கமாட்டார்கள். காங்கிரஸ் தனது லட்சியத்தை அடைந்தாகவேண்டும் என்பதற்காக ஸ்ரீ ஹியூம் எழுதியிருப்பதையோ, நடவடிக்கையில் இறங்கும்படி அவர் நம்மைத் தட்டி எழுப்பியிருப்பதையோ, எவ்வளவு சிரமப்பட்டு நமக்கு விழிப்பை உண்டாக்கினார் என்பதையோ, நாம் எவ்வாறு மறந்துவிடமுடியும்? இதே லட்சியத்திற்காக, ஸர் வில்லியம் வெட்டர்பர்ன் தமது உடல், பொருள், அறிவு யாவையுமே தத்தஞ் செய்திருக்கிறார். அவருடைய எழுத்துக்கள் இன்றும் கவனிக்க வேண்டியவை. நாட்டு மக்களைத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகப் பேராசிரியர் கோகலே, வறுமையை ஏற்றுத் தமது வாழ்க்கையில் இருபது வருட காலத்தை நமக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தார். இன்றும் அவர் வறுமையிலேயே வாழ்கிறார். காலஞ்சென்ற நீதிபதி பத்ருதீன் தயாப்ஜி, காங்கிரஸின் மூலம் சுயாட்சி விதையை விதைத்தார். இதே போல வங்காளம்,

---

சொன்னார். தாம் இவ்விதம் ஆலோசனை கூறியதைத் தாம் இந்தியாவிலிருக்கும் வரையில் ரகசியமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். இவருடைய யோசனையைப் பின்பற்றி இந்திய தேசீய காங்கிரஸின் முதல் கூட்டம் 1885-டிசம்பர் 27-ஆம் தேதி பம்பாயில் நடந்தது.

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமானது என்ன என்பதைக் குறித்து 1930-இல் லண்டனில் நடந்த இரண்டாவது வட்டமேஜை மகாநாட்டில் பேசியபோது மகாத்மா காந்தி ரத்தினச் சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டியதும் இச்சமயத்தில் குறிப்பிடத் தக்கது. அவர் கூறியதாவது:

"...நான் கூறுவது தவறல்லவாயின், காங்கிரஸே இந்தியாவிலிருக்கும் பழமையான ஸ்தாபனம். அதற்கு வயது சுமார் 50 ஆண்டுகளாகிறது. எவ்வித இடைவெளியுமின்றி ஆண்டுதோறும் அதன் மகாநாடு நடந்து வருகிறது. தேசீயம் என்பதற்கு ஏற்றவாறு அது இருந்தும் வருகிறது. எந்தக் குறிப்பிட்ட சமூகம், வர்க்கம், நலவுரிமைக்கும் அது பிரதிநிதியாக இல்லை. எல்லா வகுப்பினருக்கும் நலவுரிமைகளுக்கும் அது பிரதிநிதித்துவம் வகிக்கிறது. முதன்முதலில் ஓர் ஆங்கிலேயரின் மூளையில் உதித்ததே இந்த ஸ்தாபனம் என்பதை அதிக ஆனந்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூமே காங்கிரஸின் தந்தை. இரு பார்ஸிகளான பெரோஜ்ஷா மேத்தாவும், தாதாபாய் நௌரோஜியுமே அதை வளர்த்தார்கள். ஆரம்பம் முதற்கொண்டே காங்கிரஸில் முஸ்லீம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் இருந்து வந்திருந்ததோடு எல்லா மதத்தினரும் வகுப்பினரும் சாதியினரும் முற்றிலும் பிரதிநிதித்துவம் வகித்தும் வந்திருக்கிறார்கள்..."

சென்னை, பாஞ்சாலம் முதலிய இடங்களில் இந்தியரிலும் ஆங்கிலேயரிலும் இந்தியாவை நேசிப்பவர்களும், காங்கிரசின் அங்கத்தினர்களுமான பலர் இருக்கிறார்கள்.

வாசகர்: இருங்கள், இருங்கள். நான் கேள்வி கேட்கும் விஷயத்திலிருந்து நீங்கள் விலகிச் செல்கிறீர்கள். நம் ஆட்சி அல்லது சுயாட்சியைப்பற்றி நான் கேட்டேன். நீங்களோ அந்நிய ஆட்சியைப்பற்றி விவாதிக்கிறீர்கள். ஆங்கிலப் பெயர்களைப் பற்றிக் கேட்க நான் விரும்பவில்லை; நீங்களோ அந்தப் பெயர்களையே கூறிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். சுயாட்சியைப்பற்றி மாத்திரம் கூறுவதோடு நிற்பீர்களாயின் எனக்குப் போதும். மற்றப் பேச்செல்லாம் எனக்குத் திருப்தி அளிக்கப் போவதில்லை.

ஆசிரியர்: உங்களுக்குப் பொறுமையில்லை. நானும் பொறுமையை இழந்துவிட முடியாது. சற்று நிதானமாக நான் கூறுவதைக் கேட்டு வந்தால், நீங்கள் கேட்க விரும்பியதைக் காண்பீர்கள். மரம் ஒரே நாளில் வளர்ந்துவிடுவதில்லை என்ற பழமொழியை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். நான் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது இடைமறிப்பதும், இந்தியாவின் நன்மையை விரும்புகிறவர்களைப்பற்றிக் கேட்க நீங்கள் விரும்பவில்லை என்பதும், உங்களைப் பொறுத்தவரையிலாவது சுயாட்சி இன்னும் வெகு தூரத்திலேயே இருக்கிறது என்பதையே காட்டுகின்றன. உங்களைப் போன்றவர்கள் பலர் இருந்துவிட்டால், நாம் முன்னேறப் போவதே இல்லை. இதை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது.

வாசகர்: வளைத்து வளைத்துப் பேசி என்னை மடக்கப் பார்க்கிறீர்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தியாவின் நன்மையை நாடுகிறவர்கள் என்று நீங்கள் யாரைச் சொல்லுகிறீர்களோ அவர்கள் அப்படியல்ல என்பது என் அபிப்பிராயம். அப்படியிருக்க அவர்களைப்பற்றி நீங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை நான் ஏன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டும்? தேசத்தின் தந்தை என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களே, அவர் தேசத்திற்காக என்ன செய்துவிட்டார்? ஆங்கிலேய கவர்னர்கள் நீதியைச் செய்வார்களென்றும், ஆகையால் அவர்களுடன் நாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆசிரியர்: அந்தப் பெரியாரைப்பற்றி இப்படி அவமதிப்பாக நீங்கள் பேசுவதென்பது, நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய

சங்கதி. இதைக் கண்ணியமாக உங்களுக்கு நான் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். அவர் செய்திருக்கும் வேலையைப் பாருங்கள். இந்தியாவின் சேவைக்கென்றே அவர் தமது வாழ்க்கையைத் தத்தஞ் செய்திருக்கிறார். நாம் இப்பொழுது அறிந்திருப்பவைகளை அவரிடமிருந்தே நாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். நமது உயிர் ரத்தத்தை ஆங்கிலேயர்கள் உறிஞ்சி விட்டனர் என்று நமக்கு எடுத்துக் காட்டியவர், மதிப்பிற்குரிய தாதாபாயே ஆவர். ஆங்கில மக்களிடம் அவருக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது என்றால் அதனால் என்ன ? இளமையின் உற்சாகத்தினால் இன்னும் ஒரு படி மேலே போக நாம் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதற்காகத் தாதாபாய், கௌரவக் குறைவாக நடத்தப்பட வேண்டியவரா ? அப்படியாவது அவரைவிட நாம் அதிக புத்திசாலிகளா ? நாம் எந்த ஏணியின் உதவியைக்கொண்டு மேலே போயிருக்கிறோமோ அந்த ஏணியையே உதைத்துத் தள்ளிவிடுவதென்பது புத்திசாலித்தனமான காரியம் ஆகாது. மாடிப்படியிலிருந்து ஒரு படியை நீக்கிவிட்டால் அது முழுதுமே கீழே விழுந்துவிடும். குழந்தைப் பருவத்திலிருந்த பிறகு இளமைப் பருவத்தைப் அடைகிறோம். ஆனால் இளைஞர் ஆகிவிட்டதும் குழந்தைப் பருவத்தை நாம் வெறுப்பதில்லை. அதற்கு மாறாகக் குழந்தைப் பருவத்தை அன்போடு நினைவுபடுத்திக்கொண்டு இன்புறுகிறோம். பல ஆண்டு படித்துத் தேர்ந்த ஓர் ஆசிரியர், எனக்கு ஏதோ ஒன்றைப் போதிக்கிறார். அந்த ஆசிரியரிடம் பெற்ற அடிப்படையின்பேரில் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கற்றுக் கொள்ளுகிறேன். இதற்காக என்னை ஆசிரியரைவிடப் புத்திசாலி என்று கருதிவிட முடியாது. அவர் என்றும் என் மரியாதைக்கு உரியவராகவே இருந்து வருவார். இந்தியாவின் மிக முதியவரான இப்பெரியாரின் விஷயமும் அதேதான். தேசீயத்தின் கர்த்தாவே அவர்தாம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும்.

வாசகர்: நன்றாகவே பேசினீர்கள். ஸ்ரீ தாதாபாயிடம் மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்பதை நான் இப்பொழுது அறிகிறேன். அவரும் அவரைப் போன்றவர்களும் இல்லாதிருந்தால், நமக்கு ஆர்வத்தை ஊட்டும் இந்த உணர்ச்சியே நமக்கு ஒரு வேளை உண்டாகாமலும் இருக்கலாம். இதையே பேராசிரியர் கோகலே விஷயத்திலும் எப்படிச் சொல்லிவிட முடியும் ? ஆங்கிலேயரின் சிறந்த நண்பராக அவர் தம்மை ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்களிடமிருந்து நாம் எவ்வளவோ கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்றும், சுயாட்சியைப்பற்றி நாம் பேசுவ

தற்கு முன்பு அவர்களுடைய ராஜீய ஞானத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். அவருடைய பேச்சுக்களைப் படித்து எனக்கு அலுத்துப் போய்விட்டது.

ஆசிரியர்: நீங்கள் அலுத்துப்போயிருந்தால், உங்களுக்குப் பொறுமையில்லை என்பதையே காட்டிக்கொள்ளுகிறீர்கள். தங்கள் பெற்றோர்கள் மெல்ல நகருவதாக அதிருப்தி அடைகிறவர்கள், குழந்தைகளுக்குச் சமமாக அவர்களால் ஓட முடியவில்லை என்பதற்காகப் பெற்றோர்மீது கோபப்படுகிறவர்கள், பெற்றோர்களிடம் மரியாதை செலுத்தாதவர்கள் என்றே சொல்லுகிறோம். பேராசிரியர் கோகலே பெற்றோர் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறார். நம்மோடு அவரால் ஓடி வர முடியவில்லையானால் அதனால் என்ன? சுயாட்சியை அடைய விரும்பும் ஒரு நாட்டு மக்கள், தங்களுடைய முன்னோர்களை அலட்சியமாகக் கருதிவிட முடியாது. முதியவர்களிடம் மரியாதையுடன் இருக்கத் தவறிவிடுவோமானால், நாம் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்கள் ஆகிவிடுவோம். தங்களைத் தாங்களே ஆண்டுகொள்ளத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள், முதிர்ந்த அறிவுள்ளவர்களேயன்றி அவசரப் புத்திக்காரர்கள் அல்ல. மேலும், இந்தியரின் கல்விக்காகப் பேராசிரியர் கோகலே தம்மையே அர்ப்பணம் செய்துகொண்டதுபோல் இந்தியரில் எத்தனைபேர் இருக்கின்றனர்? பேராசிரியர் கோகலே செய்வது எதுவானாலும், பரிசுத்தமான நோக்கத்தோடு செய்கிறார். இந்தியாவுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும் என்பதற்காகச் செய்கிறார் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். தாய்நாட்டிடம் அவருக்குள்ள பக்தி அபாரமானது; அவசியம் நேர்ந்தால் அதற்காக அவர் தம் உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராயிருப்பார். அவர் எதைச் சொன்னாலும், அது இன்னொருவரைப் புகழ்வதற்காக அல்ல. உண்மை என்று தாம் நம்புவதைத்தான் அவர் சொல்லுகிறார். ஆகையால் அவரிடம் மிக உயர்ந்த மதிப்பு வைக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

வாசகர்: அப்படியானால், ஒவ்வொன்றிலும் நாம் அவரைப் பின்பற்றவேண்டுமா?

ஆசிரியர்: நான் அப்படி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவருடைய கருத்திலிருந்து நாம் மனமார மாறுபடுவோமானால், தம்மைப் பின்பற்றுவதைவிட நம் மனச்சாட்சியின்படியே நடந்து கொள்ளும்படி, அந்த அறிவு மிக்க பேராசிரியரே நமக்குப் புத்திமதி சொல்லிவிடுவார். அவருடைய வேலையை அலட்சியப் படுத்திச் சொல்வது நமது வேலையன்று. நம்மைவிட அவர் நிச்சயமாகப் பெரியவர் என்பதை நாம் நம்பவேண்டும். இந்

தியாவுக்கு அவர் செய்திருக்கும் வேலேயோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாம் செய்திருப்பது மிகச் சொற்பம் என்பதைத் திடமாக நாம் உணர வேண்டும் என்பதே நமக்கு முக்கியம். பல பத்திரிகைகள் அவரைப்பற்றி மரியாதைக் குறைவாக எழுதி வருகின்றன. அப்படி எழுதப்படுவதை ஆட்சேபிப்பது நமது கடமை. பேராசிரியர் கோகலே போன்றவர்களேச் சுயாட்சியின் தூண்களாக நாம் கருத வேண்டும். இன்னொருவரின் எண்ணம் கெடுதலானது, நம் எண்ணமே நல்லது, நம் கருத்துக்கு மாறுபட்ட கருத்துடையவர்கள் தேசத்தின் விரோதிகள் என்று சொல்லி விடுவதென்பது கெட்ட குணம்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதிலுள்ள பொருளே ஓரளவுக்கு இப்பொழுது அறிகிறேன். இதைப்பற்றி நான் மேலும் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனல், ஸ்ரீ ஹியூமைக் குறித்தும் ஸர் வில்லியம் வெட்டர்பர்னேப்பற்றியும் நீங்கள் கூறுவதைத்தான் என்னல் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லே.

ஆசிரியர்: இந்தியர் விஷயத்தில் உள்ள விதியே ஆங்கிலேயர் விஷயத்திலும் பொருந்தும். எல்லா ஆங்கிலேயர்களும் கெட்டவர்களே என்று கூறப்படுவதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவே முடியாது. இந்தியாவுக்குச் சுயாட்சி அளித்துவிட வேண்டுமென்று பல ஆங்கிலேயர்கள் விரும்புகின்றனர். மற்றவர்களே விட ஆங்கிலேயர்கள் சற்றுச் சுயநலக்காரர்கள் என்பது உண்மை. ஆனல், அதனல் எல்லா ஆங்கிலேயருமே கெட்டவர்களென்று கருதிவிடக் கூடாது. நீதியை விரும்புகிற நாம், மற்றவர்களிடமும் முறையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஸர் வில்லியம் இந்தியாவுக்குக் கெடுதலே விரும்பவில்லே. அதுவே நமக்குப் போதும். நாம் நியாயமாக நடந்துகொண்டால் இந்தியா சீக்கிரத்தில் சுதந்திரத்தை அடையும் என்பதைப் போகப்போக நீங்கள் காண்பீர்கள். ஒவ்வோர் ஆங்கிலேயரையும் விரோதியாக எண்ணிக்கொண்டு ஒதுக்கிச் சென்ருல் சுயாட்சி தாமதப்படும் என்பதையும் காண்பீர்கள். ஆனல் நாம் அவர்களிடம் நியாயமாய் நடந்தால், லட்சியத்தை நோக்கி முன்னேறுவதற்கு அவர்களுடைய ஆதரவு நமக்கு இருக்கும்.

வாசகர்: இவையெல்லாம் பைத்தியக்காரத் தனமானவை என்றேஎனக்கு இப்பொழுது தோன்றுகின்றன. ஆங்கிலேயரின் ஆதரவு என்பதும், சுயாட்சியை நாம் அடைவது என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரணனவை. நாம் சுயாட்சி அடைவதென்பதை ஆங்கில மக்கள் எப்படிச் சகித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்? ஆனல் இவ்விஷயத்தில் எனக்காக நீங்கள் இப்பொழுதே முடிவுகட்டி

விடவேண்டுமென நான் விரும்பவில்லை. இதில் காலத்தைச் செலவிடுவது வீணானது. நாம் எந்த விதத்தில் சுயாட்சியை அடையமுடியும் என்பதை நீங்கள் காட்டும்போது, உங்கள் கருத்தை ஒரு வேளை நான் அறிந்துகொள்ளக்கூடும். ஆங்கிலேயரின் உதவியைப்பற்றிச் சொல்லி உங்கள்மீது எனக்குத் தவறெண்ணம் விழும்படிச் செய்து விட்டீர்கள். ஆகையால் இவ்விஷயத்தைத் தொடரவேண்டாமென்று உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஆசிரியர்: அந்த விருப்பம் எனக்கு இல்லை. என் மீது தவறு எண்ணம் கொண்டு விட்டீர்கள் என்பது கவலைப்பட வேண்டிய விஷயமே அன்று. நீங்கள் விரும்பாத விஷயங்களை ஆரம்பத்திலேயே நான் சொல்லிவிடுவதுதான் நல்லது. உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தவறெண்ணத்தை போக்கப் பொறுமையோடு முயற்சி செய்ய வேண்டியது என் கடமை.

வாசகர்: கடைசியாக நீங்கள் கூறியிருப்பதை நான் விரும்புகிறேன். எனக்குப் பிடித்ததைச் சொல்லும் தைரியத்தை அது எனக்கு அளிக்கிறது. ஒரு விஷயந்தான் எனக்கு இன்னும் புதிராக இருக்கிறது. சுயாட்சிக்குக் காங்கிரஸ் எவ்விதம் அடிகோலியது என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை.

ஆசிரியர்: அதைப் பார்ப்போம். இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருக்கும் இந்தியர்களைக் காங்கிரஸ் ஒன்று திரட்டி ஒரே நாட்டினர் என்ற எண்ணம் ஏற்பட நமக்கு உற்சாகம் அளித்தது. அரசாங்கம் அதை வெறுப்புடன் பார்த்தது. அரசாங்கத்தின் வருவாயையும் செலவுகளையும் நாட்டு மக்களே நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று காங்கிரஸ் எப்பொழுதும் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது. கானடாவுக்கு இருப்பதைப் போன்ற சுயாட்சி நமக்கும் வேண்டும் என்றும் காங்கிரஸ் எப்பொழுதுமே விரும்பி வந்திருக்கிறது. அதை நாம் விரும்புகிறோமோ, இல்லையோ, அதைவிட அதிகமாக விரும்பத் தக்கது ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறதா என்பவையெல்லாம் வேறு விஷயங்கள். நான் இப்பொழுது காட்ட விரும்புவதெல்லாம், சுயாட்சி என்பதற்கான ஆரம்ப ருசியை உண்டாக்கியது காங்கிரஸ் என்பதேயாம். அந்தக் கௌரவத்தை அதற்குக் கொடுக்க மறுப்பது சரியல்ல. அதை நாம் செய்வது நன்றிகெட்ட காரியம் என்பது மாத்திரமன்று, நமது லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு விடுவதுமாகும். காங்கிரஸ், நாம் ஒரு தேசீய இனமாக வளர்ச்சி அடைவதற்கு விரோதமான ஸ்தாபனம் எனக் கொள்வது அந்த ஸ்தாபனத்தை நமக்குப் பயனற்றதாகச் செய்துவிடும்.

அத்தியாயம் 2

வங்காளப் பிரிவினை

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதைக் கொண்டு கவனித்தால், சுயாட்சிக்கு அடிக்கால்போட்டது காங்கிரஸே என்று சொல்வது சரியானதே என்று தோன்றுகிறது. ஆனால், இது உண்மையான விழிப்பு என்று கருதிவிடமுடியாது என்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள். உண்மையான விழிப்பு எப்பொழுது, எப்படி ஏற்பட்டது?

ஆசிரியர்: வித்து கண்ணுக்குத் தென்படுவதில்லை. அது மண்ணுக்குள்ளிருந்து வேலை செய்கிறது; அது மறைந்தாலும் பூமிக்கு வெளியிலே கிளம்பும் மரத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறோம். காங்கிரஸின் சக்தியும் அதுதான். என்றாலும், உண்மையான விழிப்பு என்று நீங்கள் சொல்வது, வங்காளப் பிரிவினை[1]க்குப் பிறகு ஏற்பட்டது. இதற்காக லார்டு கர்ஸனுக்கும் நான் வந்தனம் கூறவேண்டும். பிரிவினை செய்யப்பட்டபோது, வங்காள மக்கள் அது கூடாது என்று லார்டு கர்ஸனுக்கு நியாயத்தை எடுத்துக் கூறினார்கள். ஆனால் அதிகார இறுமாப்பில் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள அவர் மறுத்து விட்டார். வெறும் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டிருக்கத்தான் இந்தியர்களால் முடியுமேயன்றி உருப்படியான நடவடிக்கை எதையும் செய்ய அவர்களால் ஆகாது என்று நினைத்துவிட்டார்; அவமதித்தும் பேசினார். எல்லா எதிர்ப்புக்

1. வைசிராயாக இருந்த லார்டு கர்ஸன் 1905 ஜூலையில் வங்காள மாகாணத்தை மேற்கு வங்காளம் என்றும், அஸ்ஸாமும் சேர்ந்த கிழக்கு வங்காளம் என்றும் இரண்டாகப் பிரிவினை செய்தார். லார்டு கர்ஸன் செய்த தவறுகளில் இது முதன்மையானதாயிற்று. இத்தவறு பிரிட்டிஷ் - இந்திய உறவையே அடியோடு கெடுத்துவிடும் சூழ்நிலையை உண்டாக்கிவிட்டது. 1905–இல் ஸ்ரீ கோகலே காசியில் பேசுகையில், "லார்டு கர்ஸன் இந்திய மக்களைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை." என்றார். "இந்தியாவை ஆள்வதற்கு இங்கிலாந்து அனுப்பிய வைசிராய்களில் மிகத் திறமை வாய்ந்தவரான லார்டு கர்ஸன், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அடிப்படையையே நாசப்படுத்திவிட்டார்." என்று முக்கியஸ்தர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

இப்பிரிவினையால் வங்காளத்தில் பெரும் கிளர்ச்சி எழுந்ததோடு பகிஷ்கார, சுதேசி இயக்கங்கள் தீவிரமாகத் தோன்றி நாடெங்கும் பரவின. தேசீய உணர்ச்சியும் விழிப்பும் மக்களுக்கு அதிகமாயின. தேசீய ஒற்றுமையைச் சிதைப்பதற்காகவே வங்காளப் பிரிவினை செய்யப்பட்டது என்று வங்காளிகள் ஆத்திரமடைந்தனர். இவ்விதம் பலத்த எதிர்ப்புக்கு இலக்கான வங்காளப் பிரிவினை 1911-இல் டில்லியில் நடந்த தர்பாரில் பிரிட்டிஷ் மன்னர் செய்த பிரகடனத்தின் மூலம் ரத்தாகி மீண்டும் வங்காளம் ஒன்றுக்கப்பட்டது.

களையும் அலட்சியம் செய்துவிட்டு வங்காளத்தைப் பிரித்தார். அந்நாளைப் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தையே பிரித்த நாளாகவே கருத வேண்டும். இப்பிரிவினையால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியைப் போல வேறு எதுவுமே அவ்வளவு அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியதில்லை. இந்தியாவுக்குச் செய்யப்பட்டிருக்கும் மற்ற அநீதிகள், இப்பிரிவினையைவிடக் குறைவானவை என்பதல்ல. அப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்கள் பலவற்றைக் குறித்துப் பின்னல் கவனிப்போம். ஆனல் வங்காளப் பிரிவினையை எதிர்க்க மக்கள் தயாராயிருந்தார்கள். அச்சமயம் உணர்ச்சி வேகம் பலமானதாகவே இருந்தது. பல பிரபல வங்காளிகள் தங்களுடைய அனைத்தையும் இழக்கத் தயாராயிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய சக்தியை அறிவார்கள். அதனலேயே பெருந் தீயைப்போல் இந்தக் கிளர்ச்சி மூண்டது. அது, இன்று அணைக்க முடியாததாகியிருக்கிறது; அதை அணைக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. பிரிவினை போய்விடும்; வங்காளம் மீண்டும் ஒன்ருகிவிடும். ஆனல் பிரிட்டிஷ் படகில் ஏற்பட்டு விட்ட பிளவு மாத்திரம் இருந்து கொண்டிருக்கும்; நாளுக்கு நாள் பெரிதாகியும் தீரும். விழிப்புற்ற இந்தியா இனித் தூங்கப் போவதில்லை. பிரிவினையை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கை சுயாட்சிக் கோரிக்கைக்குச் சமமானது. வங்காளத்திலுள்ள தலைவர்கள் இதை அறிவார்கள். பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளும் இதை உணருகிருர்கள். இதனலேயே பிரிவினை இன்னும் இருந்து வருகிறது. நாளாக ஆகத் தேசீய ஐக்கியம் உருவாகிறது. இந்தத் தேசீய ஐக்கியங்கள் ஒரே நாளில் அமைந்துவிடுவதில்லை. இதற்குப் பல வருடங்களாகும்.

வாசகர்: பிரிவினையின் பயன்கள் என்ன என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: குறைகளை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்கு மன்னரிடம் முறையிட்டுக்கொள்ள வேண்டும்; பரிகாரம் கிடைக்கவில்லை என்ருல், திரும்பவும் மனுச் செய்து கொள்ளலாம் என்பதைத் தவிர மற்றப்படி நாம் சும்மா இருக்க வேண்டியது. என்று இதுவரை நாம் நினைத்து வந்தோம். மனுக்களுக்கு ஆதரவாகப் பலமும் இருந்தாகவேண்டும்,கஷ்டப்படுவதற்கும் தாங்கள் தயாராயிருக்கவேண்டும் என்பதைப் பிரிவினைக்குப் பிறகு மக்கள் கண்டார்கள். இந்தப் பிரிவினையால் ஏற்பட்ட முக்கிய விளைவு ஒரு புத்துணர்வேயாகும் என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். பத்திரிகைகளில் மனம் விட்டு எழுதப்பட்டு

வருபவைகளிலிருந்து இந்த உணர்ச்சி புலப்படுகிறது. நடு நடுங்கிக்கொண்டு, முன்னால் மக்கள் எதை ரகசியமாகச் சொல்லிவந்தார்களோ அதையே இப்பொழுது பகிரங்கமாகச் சொல்லி, பத்திரிகைகளிலும் எழுதி வருகின்றனர். சுதேசி இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓர் ஆங்கிலேயனைக் கண்டதுமே இளைஞர்களும் கிழவர்களும் முன்பு ஓட்டம் எடுத்தனர்; இப்பொழுது அந்தப் பயமெல்லாம் போய்விட்டது. சச்சரவு ஏற்படுவதற்கோ, சிறைப்படுவதற்கோ அவர்கள் அஞ்சுவதில்லை. இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த மக்கள் சிலர் இன்று நாடு கடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக மனுச் செய்து கொள்வது என்பதற்கு இது, மாறானதொன்று. இவ்விதம் மக்கள் முன்னுக்கு வந்துவிட்டனர். வங்காளத்தில் மூண்டெழுந்த உணர்ச்சி, வடக்கில் பாஞ்சாலத்திற்கும், தெற்கில் கன்னியாகுமரி வரைக்கும் பரவிவிட்டது.

வாசகர்: இதைத் தவிரக் குறுப்பிடத் தக்க வேறு பயனிருக்கிறதா?

ஆசிரியர்: பிரிவினை, பிரிட்டிஷ் படகில் பிளவை உண்டாக்கி விட்டதோடு நம்முடையதிலும் உண்டாக்கியிருக்கிறது. மகத்தான சம்பவங்கள் மகத்தான பலன்களை உண்டாக்கும். நம் தலைவர்கள், மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் என இரு கட்சிகளாய்ப் பிரிந்திருக்கின்றனர். மெதுவாகச்செல்லும் கட்சி, பொறுமையில்லாத கட்சி என்று இவற்றைக் கருதலாம். மிதவாதிகள் கட்சி பயங்காளிகள் கட்சி என்றும், தீவிரவாதிகளின் கட்சி தைரியமான கட்சி என்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். அவரவர்கள் மனத்திற்கு ஏற்றாற்போல இவ்விரு கட்சிகளையும்பற்றி எல்லோரும் வியாக்கியானம் கூறுகின்றனர். ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் நிச்சயம். இவ்விரு கட்சியாருக்குமிடையே விரோதம் உண்டாகிவிட்டது. ஒரு கட்சி மற்றொன்றை நம்பாமல், அதன் நோக்கத்தைப்பற்றிக் குறை கூறி வருகிறது. சூரத் காங்கிரஸின் முடிவில் அடி தடியே அநேகமாக ஏற்பட்டுவிட்டது.[1] இந்தப் பிளவு நாட்டிற்கு நல்லதல்ல

1. 1907 டிசம்பர் 27-இல் சூரத்தில் நடந்த காங்கிரஸில் அடிதடியும் குழப்பமும் உண்டாகி காங்கிரஸில் பிளவு ஏற்பட்டதெனினும் காங்கிரஸின் போக்கில் சூரத் மகாநாடு புதிய மாறுதலையும் உண்டாக்கியது. இதற்கு முதலாண்டு கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸில் மிதவாதிகளுக்கும் தேசீயவாதிகளுக்கும் தகராறு முற்றியது. இந்தத் தகராறும், இதனால் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களுமே சூரத் காங்கிரஸில் அடிதடியில் முடிந்தன எனலாம். பூனாவிலிருந்து காங்கிரஸை சூரத்திற்கு மாற்றியது, அங்கு தங்களுக்கு அதிக பலம் இருக்கும் என மிதவாதிகள் எண்ணியதாலேயே என தேசீய வாதிகள் கருதினர். மேலும் சுயாட்சி, பகிஷ்காரம், தேசீயக் கல்வி ஆகியவைகளைக் குறித்து

என்றே நான் நினைக்கிறேன். அதே சமயத்தில் இப்பிளவுகள் நீண்ட காலம் நீடிக்கமாட்டா என்றும் எண்ணுகிறேன். இவை எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும் என்பது தலைவர்களைப் பொறுத்திருக்கிறது.

கல்கத்தா காங்கிரஸில் நிறைவேறிய தீர்மானங்களை சூரத்தில் மிதவாதிகள் நழுவ விட்டுவிடக் கூடும் என்றும் தேசீயவாதிகள் சந்தேகித்தனர். மகாநாட்டில் வர இருந்த தீர்மானங்களின் நகலை அவர்களுக்குக் கொடுக்காதது சந்தேகத்தைமிகைப்படுத்தியது அதோடு டாக்டர் ராஷ்பிஹாரி கோஷை மகாநாட்டுத் தலைவராக வரவேற்புக் கமிட்டியே தேர்ந்தெடுத்துவிட்டதைத் தேசீயவாதிகள் ஆட்சேபித்தனர். சூரத் காங்கிரஸ் 27-ஆம் தேதி பகல் 2–30 மணிக்குக் கூடி தலைவர் பெயர் பிரேரேபிக்கப்பட்டபோது தேசீயவாதிகள் எதிர்த்தனர். கூட்டத்தில் கூச்சல் அதிகரித்ததால் மேற்கொண்டு கூட்டம் நடக்காமல் ஒத்திவைக்கப்பட்டது. மறுநாள் திரும்பக் கூட்டம் நடந்தபோது தேசீயவாதிகளின் கோஷ்டிக்குத் தலைவரான லோகமான்ய திலகர் பேச எழுந்து மேடைக்குச் சென்றபோது அவரை அனுமதிக்க மறுக்கவே, கூச்சலும் குழப்பமும் அதிகமாகி செருப்பு வீச்சும் அடி தடியும் நடந்துவிட்டன; மேஜை நாற்காலிகளும் நொறுங்கின.

அத்தியாயம் 3

அதிருப்தியும் அமைதியின்மையும்

வாசகர்: அப்படியானல் விழிப்பிற்குப் பிரிவினையே காரணம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? இதன் பலனாக ஏற்பட்ட அமைதியின்மையை நீங்கள் வரவேற்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: ஒருவர் தூக்கத்திலிருந்து எழும்போது கை கால்களை முறுக்கிக் கொள்ளுகிருர்; அமைதி இல்லாமலும் இருக்கிருர். முற்றிலும் விழிப்பை அடைவதற்குக் கொஞ்ச நேரம் ஆகிறது. அதே போல, பிரிவினை விழிப்பை உண்டாக்கியிருந்தபோதிலும் தூக்கக் கலக்கம் இன்னும் மறைந்துவிடவில்லை. இன்னும் கை கால்களை நெளித்துக்கொள்வதுடன் அமைதி இல்லாமலும் இருக்கிறோம். தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் இடையான ஒரு நிலை இருப்பது அவசியமெனக் கருதப்படுவதைப் போலவே இந்தியாவில் இப்பொழுது இருந்துவரும் அமைதி இல்லாத நிலையும் அவசியமே என்றும், சரியான நிலையே என்றும் கருதப்படவேண்டும். அமைதியின்மை இருக்கிறது என்பதை அறிந்திருப்பதே, அதிலிருந்து சமாளித்துக்கொண்டு வருவதற்கு நமக்குச் சாத்தியமாகலாம். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்ததும் மயக்கத்தோடு கூடிய நிலையிலேயே நாம் தொடர்ந்து இருந்துவிடுவதில்லை. ஆனல் நமது சக்திக்கு ஏற்றபடி உடனேயோ அல்லது சிறிது நேரங்கழித்தோ நாம் முழுப் புலன் உணர்வுகளை அடைந்துவிடுகிறோம். அதேபோல, யாரும் விரும்பாத இப்பொழுதுள்ள அமைதியின்மையிலிருந்து நாமும் விடுபடுவோம்.

வாசகர்: மற்றொரு வகையான அமைதியின்மை என்ன?

ஆசிரியர்: அமைதியின்மை என்பது உண்மையில் அதிருப்தியே யாகும். இந்த அதிருப்தியையே இப்பொழுது அமைதியின்மை என்று கூறி வருகிறோம். காங்கிரஸ் காலத்தில் இதற்கு அதிருப்தி என்று பெயர் இடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவில் அதிருப்தி பரவுவது அவசியமானது என்று ஸ்ரீ ஹியூம் எப்பொழுதும் கூறி வந்திருக்கிருர். இந்த அதிருப்தி மிகவும் பலன் உள்ளது. இப்பொழுது இருக்கும் தன் நிலையில் ஒருவன் திருப்தி கொண்டிருந்தால் அதிலிருந்து வெளியேற அவனைத் தூண்டுவது கடினம். ஆகையால், எந்தச் சீர்திருத்தத்திற்கும் முன்னல் இந்த அதிருப்தி இருந்தாகவேண்டும். வெறுப்

படையும்போதுதான் நாம் வைத்திருக்கும் பொருள்களைத் தூக்கி எறிந்துவிடுகிறோம். இந்திய, ஆங்கிலப் பெரியார்களின் சிறந்த நூல்களைப் படித்த பிறகு அத்தகையதோர் அதிருப்தி நம்மிடம் தோன்றி இருக்கிறது. அதிருப்தியிலிருந்து அமைதியின்மை உண்டாகிறது. அமைதியின்மையால் பலர் சாவது, பலர் சிறைப் படுவது, பலர் நாடு கடத்தப்படுவது, ஆகியவையெல்லாம் உண்டாகின்றன. இத்தகைய நிலைமையே இன்னும் தொடர்ந்து இருந்து வரும். அவ்வாறு இருக்கத்தான்வேண்டும். இவை யெல்லாம் நல்ல அறிகுறிகள் என்றே கருதப்படும். ஆனல் இவை கெடுதலான பலனுக்கும் வழி செய்துவிடும்.

அத்தியாயம் 4

சுயராஜ்யம் என்பது என்ன?

வாசகர்: இந்தியாவை ஒரே தேசீய இனமாக்குவதற்குக் காங்கிரஸ் என்ன செய்திருக்கிறது, பிரிவினை எவ்விதம் விழிப்பை உண்டாக்கியிருக்கிறது, நாடு முழுதும் அதிருப்தியும் அமைதியின்மையும் எவ்விதம் பரவியிருக்கின்றன என்பவற்றை நான் இப்பொழுது அறிந்துகொண்டேன். சுயராஜ்யத்தைப் பற்றி உங்கள் கருத்து இன்னதென்பதை இப்பொழுது அறிய விரும்புகிறேன். இதைக் குறித்து நாங்கள் கொள்ளும் விளக்கம் உங்கள் கருத்துக்கு ஒத்திருக்குமா என அஞ்சுகிறேன்.

ஆசிரியர்: அதற்கு நாம் கொள்ளும் பொருள் ஒன்றாக இல்லாதிருப்பது சாத்தியமே. சுயராஜ்யத்தை அடைந்துவிட வேண்டும் என்பதில் நீங்களும் நானும், எல்லா இந்தியர்களுமே, பொறுமை இழந்தவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால், அது என்ன என்பதில் நாம் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடவில்லை என்பது நிச்சயம். ஆங்கிலேயரை இந்தியாவிலிருந்து விரட்டிவிட வேண்டும் என்பது ஒரு கருத்து என்பதைப் பலர் வாயாலும் கேட்கிறோம். ஆனால் அப்படி ஏன் விரட்டிவிட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து பலர் தீர யோசித்திருப்பதாகத் தோன்ற வில்லை. உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன். நாம் விரும்புவதெல்லாம் கிடைப்பதாயிருந்தாலும் ஆங்கிலேயர்களை விரட்டிவிடவேண் டியது அவசியம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

வாசகர்: அவர்களை ஒன்றே ஒன்றுமாத்திரம் கேட்பேன். 'தயை செய்து எங்கள் நாட்டை விட்டுப் போய்விடுங்கள்' என்பதே அது. இந்த வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டுவிட்டால், அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து போய்விடுவதென்பது அவர்கள் இன்னும் இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள் என்றாகும். எனக்கும் எந்தவித ஆட்சேபமும் இல்லை. பிறகு அவர்கள் மொழியில், 'போய்விட்டார்கள்' என்ற சொல், 'இருக்கிறார்கள்' என்ப பதற்கு நேர் என நாம் அறிய முடியும்.

ஆசிரியர்: சரி, ஆங்கிலேயர்கள் போய்விடுகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதன் பிறகு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?

வாசகர்: அந்தக் கேள்விக்கு இந்தக் கட்டத்தில் பதில் சொல்லிவிட முடியாது. அவர்கள் போய்விட்ட பிறகு ஏற்படும் நிலைமை, எந்த விதத்தில் போகிறார்கள் என்பதையே பெரும்

பாலும் பொறுத்திருக்கிறது. நீங்கள் ஊகிக்கிறபடி அவர்கள் வெளியேறிவிடுவார்களானல், அவர்கள் அரசியலேயே நாம் தொடர்ந்து வைத்துக்கொண்டு ஆட்சியை நடத்தி வருவோம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. சொன்ன மாத்திரத்திலேயே அவர்கள் போய்விடுவதாயிருந்தால், நாம் ராணுவம் முதலிய வைகளைத் தயாராக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எனவே, ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டு போவதில் நமக்கு எந்தவிதமான சிரமமும் இருக்காது.

ஆசிரியர் : நீங்கள் அப்படி நினைக்கலாம்; ஆனல் நான் அவ்வாறு எண்ணவில்லை. எனினும், இதைப்பற்றி இச்சமயம் விவாதிக்கப் போவதில்லை. உங்கள் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லி ஆகவேண்டும். ஆகவே, உங்களுக்கு பல கேள்விகளைப் போடுவதே சரி. ஏன் ஆங்கிலேயர்களை விரட்டிவிட விரும்பு கிறீர்கள் ?

வாசகர் : ஏனெனில், அவர்களுடைய ஆட்சியினல் இந்தியா வறுமை அடைந்துவிட்டது. ஆண்டுதோறும் நம் பணத்தை அவர்கள் கொண்டுபோய் விடுகிறார்கள். முக்கியமான பதவிகளை அவர்கள் தமக்கென வைத்துக் கொள்ளுகின்றனர். நம்மை அடிமை நிலையிலும் வைத்திருக்கின்றனர். நம்மிடம் அலட்சிய மாக நடந்து கொள்வதுடன் நம்முடைய உணர்ச்சிகளையும் அவர்கள் மதிப்பதில்லை.

ஆசிரியர் : நம்முடைய பணத்தை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு போகாமல் இருக்கிறார்கள் ; மரியாதையுடனும் நடக் கிறார்கள் ; நமக்குப் பொறுப்புள்ள பதவிகளையும் கொடுக் கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொண்டால், அவர்கள் இங்கிருப்பது தீமையே என்று நீங்கள் கருதுவீர்களா ?

வாசகர் : இக்கேள்வி பயனற்றது. புலி தன்னுடைய சுபாவத்தை மாற்றிக்கொண்டுவிட்ட பிறகு அதனுடன் பழகு வதில் தீமையுண்டா என்று கேட்பதைப் போன்றதே இது. இத்தகைய கேள்வி நேரத்தை வீணக்குவதேயாகும். புலி தன்னுடைய சுபாவத்தை மாற்றிக்கொள்ளும்போது ஆங்கிலே யரும், தங்கள் சுபாவத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவார்கள். இது நடக்கக்கூடியதல்ல. நடக்கும் என்று நம்புவதும் மனித அனுப வத்திற்கு மாறுபட்டது.

ஆசிரியர் : கானடாக்காரர்களும், தென்னப்பிரிக்காக்காரர் களும் அடைந்திருப்பதைப் போன்ற சுயாட்சியை நாம் அடை கிறோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அது போதுமா ?

வாசகர்: இதுவும் பயனற்ற கேள்வியே. அதே போன்ற அதிகாரம் நமக்கு இருக்கும்போது நாம் அதை அடைவோம்; பிறகு நாம் நம் கொடியை ஏற்றிக்கொள்வோம். ஜப்பான் எப்படி இருக்கிறதோ அப்படி இருக்கவேண்டும், இந்தியாவும். நமக்குச் சொந்தமாகக் கடற்படை, ராணுவம் இருக்கவேண்டும். நமக்கென்ற தனிச் சிறப்பும் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது இந்தியாவின் சொல் உலகெல்லாம் ஒலிக்கும்.

ஆசிரியர்: உங்கள் வர்ணனை சரியாகவே இருக்கிறது. காரியத்தில் அதன் பொருள் இதுதான்: ஆங்கிலேயர்கள் இல்லாமலேயே ஆங்கிலேய ஆட்சியை நாம் விரும்புகிறோம் என்பதே. புலி இருக்கக்கூடாது; ஆனால் புலியின் சுபாவம் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள். அதாவது, இந்தியாவை ஆங்கில மயமாக்குவீர்கள் என்றே தொனிக்கிறது. ஆங்கிலேயர் மயமாகி விடும்போது அதை ஆங்கிலஸ்தான் என்றழைக்க வேண்டுமே யல்லாமல் ஹிந்துஸ்தான் என்றல்ல. நான் விரும்பும் சுயராஜ்யம் இதுவல்ல.

வாசகர்: சுயராஜ்யம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதைப்பற்றி என் கருத்தை உங்களிடம் சொன்னேன். நாம் பெற்ற கல்வியினால் ஏதாவது பயனுண்டு என்றால், ஸ்பென்ஸர்[1], மில்[2] முதலானவர்களின் நூல்களினால் ஏதாவது முக்கியத்துவம் உண்டென்றால், ஆங்கிலப் பார்லிமெண்டே பார்லிமெண்டுகளுக்கெல்லாம் தாயாக இருப்பின், நாம் ஆங்கிலேயனைப் பின்பற்றியே நடக்கவேண்டும் என்று நான் நிச்சயமாக எண்ணுகிறேன். தங்கள் நாட்டில் மற்றவர்கள் இருக்க அவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை; அதே போல நம் நாட்டில் மற்றவர்கள் இருக்க நாம் அனுமதிப்பதில்லை என்ற அளவுக்கு நாம் அவர்களைப்போல் நடக்கவேண்டும். அவர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டில் என்ன செய்திருக்கிறார்களோ அது வேறு எந்த நாட்டிலும் செய்யப்படவில்லை. ஆகையால் நாம்

1. ஸ்பென்ஸர், ஹெர்பர்ட் (1820—1903) டெர்பியில் இருந்த ஒரு பள்ளி ஆசிரியரின் மகன். சில வருடங்கள் சிவில் பொறியியல் வல்லுனராக வேலை பார்த்தார். 1851-இல் அவருடைய முதல் நூலான 'சமூகப் புள்ளி விவரம்' வெளியாகியது. பின்பு 'மனதத்துவம் பற்றிய கோட்பாடுகள்' என்ற அவரது நூல் 1853—இல் பிரசுரமாகியது. டார்வின் பரிணாம வாதத்தை அது முற்கூட்டியே அறிவித்தது. 'சமஷ்டி தத்துவத்தின் முறை' என்ற நூல் பத்துத் தொகுதிகளாக 1860-இல் வெளியாகி 1896-இல் முடிவுற்றது.

2. மில், ஜான் ஸ்டூவர்ட் (1806—1873) தத்துவ விஷயமாகப் பிரச்னைகளை ஆராய்ந்த நூல்கள் பலவற்றின் ஆசிரியரெனப் புகழ் பெற்றவர். இவர் எழுதியுள்ள நூல்களுள் சிறப்பானவை: 'பொருளியல் பற்றிய கோட்பாடுகள்', 'சுதந்திரம் பற்றிய கட்டுரை', 'உபயோக வாதம்.'

அவர்களுடைய ஸ்தாபனங்களை இங்கே புகுத்துவது சரியானதே யாகும். ஆனால் இப்பொழுது உங்கள் கருத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர் : பொறுமையுடன் இருப்பது அவசியந்தான். விவாதத்தின் போக்கிலேயே என்னுடைய கருத்துக்களும் ஒவ்வொன்ருக வெளிப்படும். சுயராஜ்யத்தின் உண்மையான தன்மையை அறிவது உங்களுக்கு எவ்வளவு எளிதாயிருக்கிறதோ அவ்வளவு அதை அறிந்துகொள்வது எனக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் எதைச் சுயராஜ்யம் என்கிறீர்களோ அது உண்மையான சுயராஜ்யம் அல்ல என்பதைக் காட்ட முயல்வதுடன் நான் தற்சமயம் திருப்தியடைகிறேன்.

அத்தியாயம் 5.

இங்கிலாந்தின் நிலைமை

வாசகர்: அப்படியானால் நாம் பின்பற்றுவதற்கு ஆங்கில அரசாங்க முறை விரும்பத்தக்கதோ, தகுதியானதோ அல்ல என்று நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து அனுமானிக்கிறேன்.

ஆசிரியர்: உங்கள் அனுமானம் நேரிதே. இங்கிலாந்தின் இன்றைய நிலைமை இரங்கத்தக்கது. அந்த நிலை இந்தியாவுக்கு என்றுமே ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்று கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறேன். பார்லிமெண்டுகளுக்கெல்லாம் அன்னை என்று நீங்கள் கருதும் பார்லிமெண்டு, ஒரு மலடி போன்றும், விபசாரி போன்றும் இருக்கிறது. இது சற்றுக் கடுமையான சொற்பிரயோகமே; ஆனாலும், அதற்கு முற்றிலும் பொருந்தும். அந்தப் பார்லிமெண்டு, தானாகவே ஒரு நல்ல காரியத்தைக் கூட இதுவரை செய்ததில்லை. இதனாலேயே அதை ஒரு மலட்டுப் பெண்ணுக்கு ஒப்பிட்டேன். வெளியிலிருந்து வரும் வற்புறுத்தலினாலல்லாது அது ஒன்றுமே செய்ய முடியாது என்பது அந்தப் பார்லிமெண்டின் இயற்கையான நிலைமையாக இருந்து வருகிறது. அடிக்கடி மாறும் மந்திரிகளின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் அது இருந்து வருவதால் அது ஒரு விபசாரியைப் போன்றது. இன்று அது ஸ்ரீ ஆஸ்குவித்தின்[1] கீழ் இருக்கும். நாளைக்கு ஸ்ரீ பால்போரின்[2] கீழ் இருக்கும்.

வாசகர்: இதை நீங்கள் ஏளனக் குறிப்பாகக் கூறியிருக்கிறீர்கள். 'மலட்டுப் பெண்' என்று கூறுவது பொருத்தமானதல்ல. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பார்லிமெண்டு, மக்களின்

---

1. ஆஸ்க்வித், ஹெர்பர்ட் ஹென்றி (1852—1928) - முதலாவது ஆக்ஸ்போர்டு எர்ல். லிபரல் கொள்கையுடைய அரசியல்வாதி. 1892—1895 வரை கிளாட்ஸ்டனின் மந்திரிசபையில் உள்நாட்டு மந்திரியாக இருந்தார். காம்பெல்-பானர்மன் ஆட்சியில் பொக்கிஷ மந்திரியாக இருந்தார். முதிய வயதினருக்குப் பென்ஷன் வழங்கும் முறையின் முதல் சட்டத்தை ஆரம்பித்தவர். 1908-இல் பிரதம மந்திரியாக ஆனார். 1916 வரை அந்தப் பதவியிலேயே இருந்தார். லிபரல் கட்சியின் தலைவர் பதவியை 1926-இல் ராஜிநாமா செய்தார்.

2/ பால்போர் ஆர்தர் ஜேம்ஸ் (1848—1930) - பிரிட்டிஷ் அரசியல் நிபுணர்; அறிஞர்; தத்துவஞானி. 1874-ல் கன்ஸர்வேடிவ் கட்சியின் அங்கத்தினராகப் பார்லிமெண்டில் இருந்தார். 1902 இருந்து 1907 வரை முதன் மந்திரியாக இருந்தார். அமைச்சரவையில் முக்கிய மந்திரியாகவும், கடற்படையின் முதல்லார்டாகவும், வெளிநாட்டு மந்திரியாகவும், பிரிட்டிஷ் கௌன்ஸிலின் தலைவராகவும் இருந்தார். பாலஸ்தீனம் பற்றிய பால்போர் அறிக்கைக்கு இவரே காரணகர்த்தா.

வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கியே வேலை செய்து வர வேண்டும்; இதுவே அதன் தன்மை.

ஆசிரியர்: நீங்கள் நினைப்பது தவறு. இன்னும் கொஞ்சம் உட்புகுந்து அதைப் பரிசீலனை செய்து பார்ப்போம். சிறந்தவர்களையே மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள் எனக் கருதப்படுகிறது. உறுப்பினர்கள் சம்பளமின்றி வேலை செய்கின்றனர்; ஆகையால், பொது மக்களின் நன்மைக்காகவே சேவை செய்கிறார்கள் என்று கொள்ள வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்காளர்கள் படித்தவர்கள் எனக் கருதப்படுகிறார்கள்; ஆகையால் அவர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதில் பொதுவாகத் தவறு செய்துவிடமாட்டார்கள் என்றும் நாம் ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய பார்லிமெண்டைத் தூண்டுவதற்கு மகஜர்களோ அல்லது வேறு பலவகைத் தூண்டுதல்களோ அவசியமே இல்லை. அது செய்யும் காரியங்களின் தன்மை நாளுக்கு நாள் மிகத் தெளிவாய் இருக்கும் வகையில் அதன் வேலை இலகுவாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால் உண்மையில், அதன் உறுப்பினர்கள் கபடமுள்ளவர்களாயும் சுயநலக்காரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பது பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்படும் சங்கதி. ஒவ்வொருவரும் தம் சிறு நலன்களிலேயே கருத்துடன் இருக்கின்றனர். பயமே அவர்களை நடத்திச் செல்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. முந்திய நாள் உருவாக்குவதை மறு நாள் வேறுவிதமாக அழித்து மாற்றியாகிவிடும். அதன் வேலையில் இது முடிவானது என்று ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுவது முடியாத காரியம். பெரிய பிரச்னைகள் விவாதிக்கப்படும்போது அதன் உறுப்பினர் காலை நீட்டிக்கொண்டு தூங்கியும் விடுகின்றனர். சில சமயங்களில் கேட்பவர்கள் சலித்துப் போகும் அளவுக்கு உறுப்பினர்கள் பேசிக்கொண்டே போகிறார்கள். கார்லைல்[1] அதை, 'உலகத்தின் பேச்சுக்கடை' என்றார். உறுப்பினர்கள் சிந்தித்துப் பாராமலேயே தங்கள் கட்சிக்குச் சாதகமாக வோட்டுப் போடுகிறார்கள். கட்டுப்பாட்டிற்கு இணங்கி அவர்கள் இப்படிச் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. எவரேனும் ஓர் உறுப்பினர்,

---

1. கார்லைல், தாமஸ் (1795—1881) எடின்பரோ பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி பயின்றவர். சில ஆண்டுகள் தொல்லை மிகுந்த பள்ளி ஆசிரியராக இருந்துவிட்டு, 1824 இல் லண்டன் வந்து எழுத்துத் துறையில் தீவிரமாக இறங்கினார். ஜேன் வெல்ஷ் என்ற மாதை 1826–இல் மணந்து ஸ்காட்லாந்திற்குத் திரும்பி, சில ஆண்டுகள் கிரேய்கன்புட்டாக்கில் வசித்துவிட்டு 1838-இல் மீண்டும் லண்டன் திரும்பினார். அவருடைய முதல் நூல் 'ஸார்டர் ரிஸார்டஸ்'; 1833-இல் வெளியாகியது. 1837-இல் லண்டனில் பல பிரசங்கங்கள் செய்தார். அவருடைய 'பிரெஞ்சுப் புரட்சி', 'அன்றும் இன்றும்', 'ஆலிவ் க்ராம்வெல்லின் வாழ்க்கையும் கடிதங்களும்', 'பிரடரிக் தி கிரேட்' என்ற நூல்கள் சிறப்பு மிக்கவை.

தப்பித் தவறி, சுயேச்சையாக வோட்டுப் போட்டுவிட்டாரானால், கட்சியைவிட்டுப் பிரிந்தவராக அவர் கருதப்படுகிறார். பார்லி மெண்டு வீணாக்கி வரும் பணத்தையும் நேரத்தையும் சில நல்ல வர்களிடம் ஒப்படைத்தால், ஆங்கில நாடு இன்னும் அதிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கும். அந்த தேச மக்கள் அதிகச் செலவு செய்து நடத்தும் ஒரு பொம்மைக் கூத்து இந்தப் பார்லிமெண்டு. இக்கருத்துக்கள் எந்தவிதத்திலும் என்னுடைய சொந்தக் கருத்துக்கள் மாத்திரம் அல்ல. சில ஆங்கில அறிஞர் களும் இதையே கூறியிருக்கிறார்கள். உண்மையான கிறிஸ் தவர் எவரும் அதில் உறுப்பினராக இருக்க முடியாது என்று சமீபத்தில் ஒரு பார்லிமெண்டு உறுப்பினரே கூறியிருக்கிறார். மற்றுமொருவர், அது ஒரு குழந்தை என்றார். எழுநூறு ஆண்டு களாக இருந்து வந்தும் அது இன்னும் குழந்தையாகவே இருக்கிறதென்றால், அது என்றுதான் குழந்தைப் பருவத்தி லிருந்து மாறப்போகிறதோ?

வாசகர்: என் சிந்தனை வேலை செய்யும்படி நீங்கள் தூண்டி விட்டீர்கள். நீங்கள் கூறுவதையெல்லாம் உடனே ஒப்புக் கொண்டு விடுவேன் என என்னை நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது. முற்றிலும் புதுமையான கருத்துக்களை நீங்கள் தெரிவித்திருக்கிறீர்கள். அவற்றை நான் ஜீரணித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. 'விபசாரி' என்ற அடைமொழியை இனி நீங்கள் விளக்குகிறீர்களா?

ஆசிரியர்: என்னுடைய கருத்துக்களை நீங்கள் உடனே ஒப்புக்கொண்டுவிட முடியாது என்பதுதான் சரி. இப்பிரச்னையைப் பற்றிய நூல்களைப் படித்தால் இதைப்பற்றி நீங்கள் கொஞ்சம் அறிந்துகொள்ள முடியும். பார்லிமெண் டுக்கு உண்மையான யசமானன் கிடையாது. பிரதம மந்திரி யின்கீழ் அதன் நடவடிக்கை நிலையானதன்று. ஆனால் ஒரு விபசாரியைச் செய்வதுபோல் அதை அலக்கழிக்கின்றனர். பிரதம மந்திரிக்கோ, பார்லிமெண்டின் நன்மையைவிடத் தமது அதிகாரத்தில்தான் அதிக சிரத்தை. அவருடைய சக்தியெல் லாம் ..முடைய கட்சிக்கு வெற்றியைத் தேடுவதிலேயே ஈடு பட்டிருக்கிறது. பார்லிமெண்டு நியாயமானதையே செய்ய வேண்டும் என்பதிலும் அவருக்கு எப்பொழுதுமே அக்கறை கிடையாது. தம் கட்சிக்கு அனுகூலமாகவே பார்லி மெண்டுகள் காரியங்களைச் செய்யும்படி பிரதம மந்திரிகள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவு. இவையெல்லாம் சிந்திக் கத் தக்கவையாகும்.

வாசகர்: அப்படியானால் இதுவரை நாம் யாரைத் தேச பக்தர்கள் என்றும், யோக்கியமானவர்கள் என்றும் கருதி வந்திருக்கிறோமோ அவர்களையெல்லாம் நீங்கள் உண்மையில் தாக்குகிறீர்கள் அல்லவா ?

ஆசிரியர்: ஆம், அது உண்மையே. பிரதம மந்திரிகள் மீது எனக்கு எந்தப் பகைமையும் இல்லை. ஆனால் நான் பார்த்திருப்பவைகளிலிருந்து அவர்களைத் தேசாபிமானிகள் என்று எண்ணமுடியாமல் இருக்கிறது. லஞ்சம் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுவதை அவர்கள் வாங்குவதில்லை என்பதற்காக அவர்களை யோக்கியர்கள் என நினைப்பதாயின், அவர்கள் யோக்கியர்கள்தாம். ஆனால் வெளிக்கு வராத பல தூண்டுதல்களுக்கு இவர்கள் உடன்பட்டுவிடுகிறார்கள். தங்கள் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்வதற்காகக் கௌரவப்பட்டங்களை மக்களுக்கு லஞ்சமாகக் கொடுக்கின்றனர். அவர்களிடம் உண்மையான நேர்மையோ அல்லது மனச்சாட்சியோ கிடையாது என்று சொல்ல நான் தயங்கமாட்டேன்.

வாசகர்: பார்லிமெண்டைக் குறித்து நீங்கள் இவ்வித அபிப்பிராயம் கூறுவதால், ஆங்கில மக்களின் ஆட்சியைப் பற்றியும், உங்கள் கருத்தை அறிவதற்காக அம்மக்களைப் பற்றியும் நீங்கள் சொல்லுவதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: ஆங்கில வாக்காளர்களுக்கு, அவர்களுடைய பத்திரிகைகள்தான் வேதவாக்கு. அப்பத்திரிகைகளைக் கொண்டே அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றனர். அப்பத்திரிகைகளோ எப்பொழுதுமே யோக்கியமானவையல்ல. ஒரே விஷயத்தைக் குறித்து, பல பத்திரிகைகளும், அவை எந்தக் கட்சியின் சார்பாக நடத்தப்படுகின்றனவோ அதற்கு ஏற்றபடி, வெவ்வேறு விதமாக வியாக்கியானம் செய்கின்றன. ஒரு பெரிய ஆங்கிலேயரைக் குறித்து ஒரு பத்திரிகை, யோக்கியப் பொறுப்புக்கு உதாரண புருஷர் என்று கூறும். மற்றொரு பத்திரிகையோ, அவரையே அயோக்கியர் என்று சொல்லும். இந்த வகைப் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் மக்களின் நிலை எப்படி இருக்கும் ?

வாசகர்: இதை நீங்கள் விவரிக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர்: இம்மக்கள் அடிக்கடி தங்கள் கருத்தை மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறார்கள். ஏழு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மாற்றிக்கொண்டு விடுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இக்கருத்துக்கள் கடிகாரத்தின் பெண்டுலம்போல அப்

பக்கமும் இப்பக்கமுமாக ஊசலாடிக்கொண்டே இருக்கும்; எப்பொழுதும் நிலைத்து இருப்பதில்லை. நல்ல பேச்சாளர் அல்லது தங்களுக்கு விருந்துகள், வரவேற்புக்கள் அளிப்பவர்களின் பின்னாலேயே அம்மக்கள் போய்க்கொண்டிருப்பார்கள். அம்மக்கள் எவ்வாறோ அவ்வாறே அவர்கள் பார்லிமெண்டும். ஆனால் அவர்களிடம் பலமாக ஊன்றிப்போன ஒரு குணம் மாத்திரம் நிச்சயமாக இருந்துவருகிறது. தங்கள் நாடு அழிந்துபோவதற்கு இடம் தரவே மாட்டார்கள். எவரேனும் கெட்ட எண்ணத்துடன் தங்கள் நாட்டை நோக்கிவிட்டால், அவனுடைய கண்களைப் பிடுங்கிவிடுவார்கள். ஆனால், இதனால் அம்மக்களிடம் எல்லா உயர் குணங்களும் இருக்கின்றன என்றோ, அவர்களைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டும் என்றோ ஆகிவிடாது. இந்தியா, இங்கிலாந்தைப்போல நடப்பதென்று ஆரம்பித்துவிட்டால் இந்தியா அழிவுறும் என்பது என்னுடைய உறுதியான அபிப்பிராயம்.

வாசகர்: இங்கிலாந்தின் இந்த நிலைக்கு என்ன காரணம் என்கிறீர்கள்?

ஆசிரியர்: ஆங்கில மக்களிடம் இருக்கும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தவறும் இதற்குக் காரணமல்ல. ஆனால், இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் நவநாகரிகம். அந்த நாகரிகம் என்பது பெயரளவில்தான். இதனால் ஐரோப்பிய நாடுகள் நாளுக்கு நாள் உயர்வை இழந்து நாசம் அடைந்து வருகின்றன.

அத்தியாயம் 6.
நாகரிகம்

வாசகர்: நாகரிகம் என்று எதைச் சொல்லுகிறீர்கள் என்பதை இப்பொழுது நீங்கள் விளக்கிக் கூறவேண்டியிருக்கிறது.

ஆசிரியர்: நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்பதல்ல இதில் விஷயம். நாகரிகம் என்ற பெயரில் இருக்கும் அதை நாகரிகம் என்று சொல்லவே பல ஆங்கில எழுத்தாளர்கள் மறுக்கின்றனர். இது சம்பந்தமாகப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. நாகரிகத்தின் தீமைகளிலிருந்து தேசமக்களை உய்விக்கச் சங்கங்களும் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு பெரிய ஆங்கில எழுத்தாளர், 'நாகரிகம், அதன் காரணமும் பரிகாரமும்' என்ற நூல் ஒன்றை எழுதியிருக்கிறார். இதை ஒரு நோய் என்று அந்நூலில் சொல்லுகிறார்.

வாசகர்: பொதுவாக இதை நாம் ஏன் அறிவதில்லை?

ஆசிரியர்: இதற்குப் பதில் மிக எளிதானது. தங்களுக்கு எதிராகவே விவாதித்துக்கொள்ளும் மக்களையே நாம் காண்பதில்லை. நவநாகரிக போதையில் இருப்பவர்கள் அதற்கு விரோதமாக எழுதமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அக்கறையெல்லாம் அதற்குச் சாதகமான ஆதாரங்களையும் வாதங்களையும் கண்டுபிடிப்பதிலேயே இருக்கும். தங்களையும் அறியாமல், அது உண்மை என்று நம்பிக்கொண்டே இதைச் செய்கிறார்கள். ஒருவர் கனவு கண்டுகொண்டிருக்கும்போது தம் கனவை உண்மையென்று நம்புகிறார். தூக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுந்த பிறகே அவருக்கு இந்த ஏமாற்றம் போகிறது. நாகரிகத்தின் மயக்கத்தில் உழன்று கொண்டிருப்பவர், கனவு கண்டுகொண்டிருப்பவரைப் போன்றவர். நாம் சாதாரணமாகப் படிப்பவையெல்லாம், நவநாகரிகத்தின் கட்சியை ஆதரிப்பவர் எழுதியவை. சிறந்த அறிவாளிகளும், மிக நல்லவர்களில் சிலருங்கூட, இவர்களில் இருக்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவர்களுடைய எழுத்துக்கள் நம்மை மயக்கி விடுகின்றன. இவ்விதம் நாம் ஒவ்வொருவராக அந்தச் சுழலில் சிக்கிக்கொண்டு விடுகிறோம்.

வாசகர்: இது சரியாயிருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது. இந்த நாகரிகத்தைப்பற்றி நீங்கள் என்ன படித்

திருக்கிறீர்கள், எண்ணுகிறீர்கள் என்பதைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் கூறுவீர்களா ?

ஆசிரியர் : 'நாகரிகம்' என்ற சொல்லைக் கொண்டு எந்தவிதமான நிலைமைகள் விவரிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் முதலில் கவனிப்போம். இதில் வாழ்கிறவர்கள் உடலின்பம் ஒன்றையே வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கருதுகிறார்கள் என்பதில்தான் இதன் உண்மையான பரீட்சை இருக்கிறது. சில உதாரணங்களைக் கவனிப்போம். இன்று ஐரோப்பிய மக்கள், நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்ததை விட நேர்த்தியான வீடுகளில் வசிக்கிறார்கள். இது நாகரிகத்தின் ஒரு சின்னமாகக் கருதப்படுகிறது. இதுவும் உடல் இன்பத்தை வளர்ப்பதற்கான காரியமே. தொன்மையில் இவர்கள் தோலாடைகளே அணிந்து இருந்தனர்; ஈட்டிகளை ஆயுதங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். இன்றோ நீளமான கால்சட்டைகளை உடுத்துகின்றனர். தங்கள் உடலை அழகுபடுத்திக்கொள்வதற்காகப் பலவகையான உடைகளை அணிகின்றார்கள். ஈட்டிகளுக்குப் பதிலாக, ஐந்து அல்லது அதற்கு அதிகமான தோட்டாக்கள் வைக்கக் கூடிய கைத்துப்பாக்கிகள் வைத்திருக்கின்றனர். இத்தகைய ஆடைகளையும் பூட்ஸுகளையும் அணிந்து பழக்கமில்லாத ஒரு நாட்டினர், ஐரோப்பிய உடையை அணிய ஆரம்பித்துவிட்டால், அவர்கள் காட்டுமிராண்டித்தனத்திலிருந்து நாகரிகத்தை அடைந்துவிட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. முன்பெல்லாம் ஐரோப்பாவில் மக்கள் உடலுழைப்பைக்கொண்டே உழுது வந்தார்கள். இப்பொழுதோ, பெரும் பரப்பான நிலத்தை நீராவி இயந்திரத்தைக் கொண்டு உழுது ஒரு மனிதன் பெருநிதி திரட்டிவிடலாம். இது நாகரிகத்திற்கு அடையாளம் என்று சொல்லப்படுகிறது. முன்பெல்லாம் ஒரு சிலரே உயர்ந்த நூல்களை எழுதினர். இப்பொழுதோ, எவரும் எதையும் எழுதி அச்சடித்து மக்கள் மனத்தில் விஷத்தை புகட்டி விடுகின்றனர். அந்தக் காலத்தில் வண்டிகளில் பிரயாணஞ் செய்து வந்தனர். இன்றோ, நானூறுக்கும் அதிகமான மைல் வேகத்தில் ரெயிலிலும் ஆகாயத்திலும் பறக்கிறார்கள். இதுவே நாகரிகத்தின் உச்சம் என்று எண்ணப்படுகிறது. மனிதன் முன்னேற்றம் அடைய ஆகாயக் கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்யமுடியும், சில மணி நேரத்தில் உலகத்தின் எப்பகுதிக்கும் போய்விடலாம் என்கிறார்கள். மனிதன் தன்னுடைய கைகளையும் கால்களையும் உபயோகிக்க வேண்டியதில்லை. ஒரு பித்தானை அழுத்தினால் போதும்; அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆடைகள் பக்கத்தில் வந்து நிற்கும்.

இன்னும் ஒரு பித்தானை அழுத்தினல் அவர்களுக்குப் படிக்கப் பத்திரிகைகள் வரும். இன்னும் ஒன்றை அழுத்தினல் ஒரு மோட்டார் வண்டி வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கும். பல ரகச் சுவைமிக்க உணவும் வந்துவிடும். எல்லாவற்றையும் இயந்திரமே செய்துவிடும். முன்பெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடும் போது, தங்களுக்குள் இருக்கும் உடல் வலுவின் அளவைக் கவனிப்பார்கள். இன்ருே, ஒருவன் ஒரு குன்றின்மீது பீரங்கி யுடன் இருந்துகொண்டு சுட்டு ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்றுவிட முடியும். இதுதான் நாகரிகம். முன்பு மனிதர் தங்களுக்குப் பிரியமான வரையில் திறந்த வெளியில் இருந்து வேலை செய்துவந்தனர். இப்பொழுதோ, தொழிற்சாலைகளி லும், சுரங்கங்களிலும் வேலை நடப்பதற்காக ஆயிரக்கணக் கான தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடுகிருர்கள். இவர்கள் நிலைமை மிருகங்களினும் மோசமாக இருக்கின்றது. இவர்கள், ஆபத்தான வேலைகளில் தம் உயிருக்கு நேரும் ஆபத்துக்களையும் பொருட் படுத்தாமல், லட்சாதிபதிகளின் நன்மைக்காக உழைக்கவேண் டியவர்களாக இருக்கிருர்கள். முன்னுலெல்லாம் உடல் பலத் தைக் கொண்டு கட்டாயப்படுத்தி மனிதர் அடிமையாக்கப் பட்டனர். இப்பொழுதோ பணம்; பணத்தினல் வாங்கக்கூடிய ஆடம்பர வாழ்க்கை ஆசையைக் காட்டி இப்பொழுது அடிமை களாக்கப்படுகின்றனர். மக்கள் கனவில்கூடக் கண்டறியாத நோய்களெல்லாம் இப்பொழுது இருக்கின்றன. இந்த நோய் களுக்குப் பரிகாரங்களைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு பட்டாளமே போல் டாக்டர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனல் வைத்திய சாலைகளும் அதிகமாயின. இதுவே' நாகரிகத்திற்கு அடையா ளம்! முன்பெல்லாம் கடிதங்களைக் கொண்டுபோக ஆட்களை அமர்த்த வேண்டியிருந்ததோடு இதற்குச் செலவும் அதிக மாயிற்று. இன்ருே ஓர் அணுச் செலவில் ஒரு கடிதம் எழுதி எவனும் தன் தோழனைத் திட்டிவிடலாம். இதே செலவில் ஒரு வர் தமது வந்தனத்தையும் அனுப்பமுடியும் என்பதும் உண்மையே. வீட்டில் தயாரித்த ரொட்டி, காய் கறி அடங்கிய இரண்டு அல்லது மூன்று வேளை சாப்பாடே முன்பெல்லாம் மக்களுக்கு உண்டு. இப்பொழுதோ இரண்டு மணி நேரத் திற்கு ஒரு முறை ஏதாவது அவர்களுக்குச் சாப்பிட வேண்டி யிருக்கிறது. இதனல் அவர்களுக்கு வேறு வேலை செய்வதற்கு நேரமே கிடையாது. இதற்கும் அதிகமாக நான் என்ன கூற வேண்டும்? இவையெல்லாம் சில ஆதாரபூர்வமான நூல்களி லிருந்து நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவையே நாக ரிகத்திற்கு உண்மையான பரீட்சைகள். இவற்றிற்கு எதிரிடை

யாக யாராவது பேசினால் அவர்கள் அறிவிலிகள் என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள். ஒழுக்கத்தைப்பற்றியோ அல்லது மதத்தைக் குறித்தோ நாகரிகம் அக்கறை கொள்வது இல்லை. இந்த நாகரிகத்திற்காகப் பரிந்துகொண்டு பேசுகிறவர்கள், மதத்தைப் போதிப்பது தங்கள் வேலையல்ல என்று அமைதியோடு கூறுகின்றனர். மூட நம்பிக்கையின் வளர்ச்சியே மதம் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். மற்றவர்களோ, மத வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஒழுக்கத்தைப்பற்றிப் பிதற்றுகிறார்கள். ஆனால் ஒழுக்கத்தின் பெயராலேயே ஒழுக்கக்கேடு போதிக்கப் படுகிறது என்ற முடிவுக்கு இருபது ஆண்டு அனுபவத்திற்குப் பிறகு வந்திருக்கிறேன். நான் மேலே விவரித்திருப்பவற்றில் ஒழுக்கத்திற்குத் தூண்டுவது எதுவும் இல்லை என்பதை ஒரு குழந்தைகூட அறிந்துகொள்ளலாம். உடலுக்குச் சௌகரியங்களைப் பெருக்குவதற்கே நாகரிகம் முற்படுகிறது. ஆனால், இதைச் செய்வதில்கூட அது முழு மோசமாகத் தவறிவிடுகிறது.

இந்த நாகரிகம் மதத்திற்கு எதிரானது. ஐரோப்பிய மக்களிடையே அதன் பிடிப்பு அதிகம் இருப்பதால்,அதில் இருப்பவர்கள் அரைப் பைத்தியங்களாகவே தோன்றுகின்றனர். உண்மையான உடல் வன்மையோ அல்லது தைரியமோ அவர்களுக்குக் கிடையாது. மயக்கந் தரும் மதுபானங்களைக் கொண்டு வலிவை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தனிமையில் அவர்களால் சந்தோஷமாகவே இருக்கமுடியாது. குடும்பங்களில் ராணிகளாக இருக்கவேண்டிய பெண்கள், தெருக்களில் அலைகிறார்கள் அல்லது தொழிற்சாலைகளில் அடிமைகள் ஆகிவிடுகின்றனர். அற்ப வருமானத்திற்காக இங்கிலாந்தில் மாத்திரம் ஐந்து லட்சம் பெண்கள் தொழிற்சாலைகளிலும், அவை போன்ற மற்ற ஸ்தாபனங்களிலும் சங்கடமான நிலைமையில் உழன்று வருகிறார்கள். பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வேண்டும் என்ற போராட்டம் நாளுக்கு நாள் வலுவடைந்துகொண்டு போவதற்கு இந்த மோசமான நிலைமையும் ஒரு காரணமாகும்.

பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் போதும், இந்த நாகரிகம் தன்னைத்தானே அழித்துக்கொண்டுவிடும். அத்தகைய தன்மை உண்டு இதற்கு. முகம்மது நபியின் உபதேசங்களின்படி, இதை ஒரு சைத்தான் நாகரிகம் என்றே கருதவேண்டும். இதைப் பாபம் நிறைந்த யுகம் என்கிறது, ஹிந்து மதம். இதைப்பற்றிய சரியான விளக்கத்தைக் கூற என்னால் முடியாது. இது ஆங்கில மக்களின் ஜீவ உறுப்பையே அரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதை எப்படியாவது தடுத்துவிடவேண்டும். உண்மையில் பார்லி

மெண்டுகள் அடிமைத்தனத்தின் சின்னங்களாக இருக்கின்றன. இதைப்பற்றிப் போதிய அளவு நீங்கள் சிந்திப்பீர்களானல், நீங்களும் இதே கருத்துக்கு வருவதோடு ஆங்கில மக்கள் மீது குறை கூறுவதையும் விட்டுவிடுவீர்கள். அவர்களிடம் நாம் அனுதாபப்படவே வேண்டும். அவர்கள் புத்திசாலித்தனமுள்ள மக்கள். எனவே, தீமைகளைப் போக்கிக்கொண்டு விடுவார்கள் என்றே நம்புகிறேன். எதையும் துணிவுடன் செய்யும் இயல்புள்ளவர்கள்; சிரமப்பட்டு உழைக்கக் கூடியவர்கள். அவர்களுடைய சிந்தனைப் போக்கு இயல்பாகவே ஒழுக்கக் கேடானது அன்று. அவர்கள் கெட்ட உள்ளம் படைத்தவர்களும் அல்ல. ஆகையால் அவர்களை நான் மதிக்கிறேன். நாகரிகம், போக்கமுடியாத ஒரு நோய் அல்ல. ஆனல் ஆங்கில மக்களுக்கு இப்பொழுது அந்நோய் பீடித்திருக்கிறது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

அத்தியாயம் 7.

இந்தியாவை இழந்தது ஏன்?

வாசகர்: நாகரிகத்தைப்பற்றி வெகுவாகக் கூறினீர்கள். நான் சிந்திக்கும்படிச் செய்வதற்கு அது போதுமானது. ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து நான் அனுசரிக்கவேண்டியவை யாவை, நான் தவிர்க்க வேண்டியவை யாவை என்பவைகளை நான் அறியேன். ஆனால் ஒரு கேள்வி மாத்திரம் என் உதட்டில் உடனே எழுகிறது. நாகரிகம் ஒரு நோய் என்றால், அது இங்கிலாந்தைப் பற்றியிருக்கிறதெனின், இந்தியாவைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள அதனால் எப்படி முடிந்தது? கைப்பற்றிய இந்தியாவை வைத்துக் கொண்டிருக்கவும் அதனால் எப்படி முடிகிறது?

ஆசிரியர்: உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவது அவ்வளவு கஷ்டமானதல்ல. சுயராஜ்யத்தின் உண்மையான தன்மை இன்னதென்பதைக் குறித்து இப்பொழுது நாம் பரிசீலனை செய்யமுடியும். ஏனெனில், அந்தக் கேள்விக்கு நான் இன்னும் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். என்றாலும், உங்களுடைய முந்திய கேள்வியை இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை; நாமே அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்கள், தங்களுடைய பலத்தின் காரணமாக இந்தியாவில் இருந்து வரவில்லை; ஆனால் நாம் அவர்களை வைத்துக்கொண்டிருப்பதனாலேயே இருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா என்பதையும் கவனிப்போம். அவர்கள் ஆரம்பத்தில் நம் நாட்டிற்கு வியாபாரம் செய்வதற்காகவே வந்தார்கள். கம்பெனி பகதூரின்[1] அதிகாரத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அதைப் பகதூராக்கியது யார்? தங்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் அச்சமயத்தில் அவர்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட இல்லை. கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு உதவியவர்கள் யார்? அவர்களுடைய காசைப் பார்த்து மயங்கி விட்டவர்கள் யார்? அவர்களுடைய சாமான்களை வாங்கியவர் யார்? இவற்றை

1. கம்பெனி பஹதூர்: கிழக்கு இந்திய கப்பெனிக்கு வழங்கும் ஒரு கௌரவப் பெயர்: கம்பெனி ஆட்சி என்பது இதன் பொருள்.

யெல்லாம் செய்தது நாமே என்று சரித்திரம் சாட்சியங் கூறுகிறது. திடீரென்று பணக்காரர்கள் ஆகிவிடுவதற்காகக் கம்பெனியின் அதிகாரிகளை நாம் தாராளமாக வரவேற்றோம். அவர்களுக்கு உதவியும் செய்தோம். பங்க் உட்கொள்ளும் வழக்கம் எனக்கு உண்டென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதை விற்பவர் அதை எனக்குக் கொடுத்தால், குற்றம் என்னுடையதா அல்லது அவருடையதா? விற்பவர் மீது குற்றங் கூறுவதனால் என் பழக்கத்தை விட்டுவிட என்னால் முடியுமா? ஒரு குறிப்பிட்ட சில்லறை வியாபாரியை விரட்டிவிட்டால் அந்த இடத்தை மற்றொரு வியாபாரி பிடித்துக்கொள்ள மாட்டாரா? இந்தியாவின் உண்மையான ஊழியராகவுள்ள ஒருவர், இவ்விஷயத்தின் அடிப்படையைக் கவனிக்க வேண்டும். அதிகமாகச் சாப்பிட்டு விட்டதனால் எனக்கு அஜீரணம் ஏற்பட்டதென்றால், தண்ணீரின்மீது குற்றங் கூறினால் அது நிச்சயமாகத் தீர்ந்துவிடுமா? நோய்க்குக் காரணம் என்ன என்பதை ஆராய்பவனே சரியான வைத்தியன். இந்தியாவின் நோயைத் தீர்க்க வேண்டிய வைத்தியர் நீங்களே என்று வைத்துக் கொண்டால், அந்த நோயின் உண்மையான காரணத்தை நீங்கள் கண்டுபிடிக்கவேண்டும்.

வாசகர்: நீங்கள் சொல்லுவது சரி, உங்கள் முடிவுகளை நான் உணரும்படிச் செய்வதற்கு நீங்கள் அதிகமாக விவாதிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றே நான் இப்பொழுது நினைக்கிறேன். மேற்கொண்டும் உங்களுடைய கருத்துக்களை அறிய நான் அதிக ஆர்வத்துடன் இருக்கிறேன். நாம் இப்பொழுது மிகவும் சுவையான விஷயத்தைக் கவனித்து வருகிறோம். ஆகையால் உங்கள் கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்வேன். எனக்குச் சந்தேகம் இருக்கும் இடங்களில் உங்களைத் தடுத்துக் கேட்பேன்.

ஆசிரியர்: உங்களுக்கு அதிக உற்சாகம் இருந்தபோதிலும் மேலும் போகப் போக நமக்குள் அபிப்பிராய பேதங்களும் ஏற்படும் என்று அஞ்சுகிறேன். என்னைத் தடுத்துக் கேட்கும் போது மாத்திரமே நான் விவாதிப்பேன். ஆங்கிலேய வியாபாரிகளை நாம் உற்சாகப்படுத்தியதனாலேயே இங்கு ஆதிக்கம் பெற அவர்களால் முடிந்தது என்பதை முன்பே கவனித்தோம். நம் ராஜாக்கள் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு கம்பெனி பகதூர்களின் உதவியை நாடினார்கள். அந்த வர்த்தக ஸ்தாபனம், வாணிபம், போர் இரண்டிலும் திறமை வாய்ந்தது. ஒழுக்கத்தைப்பற்றிய தடை என்பது எதுவும்

அதற்குக் கிடையாது. அதன் லட்சியமெல்லாம் வியாபாரத்தைப் பெருக்கிப் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்பதே. அது நமது உதவியை ஏற்றுக்கொண்டு பண்டகசாலைகளைப் பாதுகாப்பதற்கென்று ஒரு ராணுவத்தையும் வைத்திருந்தது. நாமும் அதை உபயோகித்துக் கொண்டோம். அப்படியிருக்க அச்சமயத்தில் நாம் செய்துவிட்ட காரியத்திற்காக ஆங்கிலேயர்கள்மீது குற்றங் கூறிப் பயனில்லை அல்லவா? ஹிந்துக்களுக்கும் முஸல்மான்களுக்கும் சச்சரவும் இருந்து வந்தது. இதுவும் கம்பெனியாருக்குச் சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது. இவ்விதம் இந்தியாவின்மீது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தும் வாய்ப்பை நாம் கம்பெனியாருக்கு அளித்து விட்டோம். ஆகையால் இந்தியா பிடிபட்டுப் போயிற்று என்பதற்குப் பதிலாக ஆங்கிலேயருக்கு நாமே இந்தியாவைக் கொடுத்துவிட்டோம் எனக் கூறுவதே உண்மையானதாகும்.

வாசகர்: இந்தியாவின்மீது ஆதிக்கத்தை வைத்திருக்க அவர்களுக்கு எப்படி முடிகிறது என்பதை இனிக் கூறுவீர்களா?

ஆசிரியர்: எந்தக் காரணங்கள் இந்தியாவை அவர்களுக்குக் கொடுத்தனவோ அவை இந்தியாமீது அவர்கள் ஆதிக்கத்தை வைத்திருக்கவும் செய்கின்றன. இந்தியாவைத் தம் வாளால் வென்று, அதனாலேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சில ஆங்கிலேயர்கள் சொல்லுகின்றனர். இந்த இரு கூற்றுக்களும் தவறானவை. இந்தியாவை வைத்திருப்பதற்கு வாள் முற்றும் பயனற்றது. நாமே அவர்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கடைக்காரச் சமூகம் இந்த ஆங்கிலேயர்கள் என்று நெப்போலியன்[1] வருணித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

---

1. நெப்போலியன் போனபார்ட் (1760—1821) - பிரபலமான பிரெஞ்சு வீரர். கார்ஸிகாவில் பிறந்தவர். ராணுவப் பயிற்சி பெற பிரான்சுக்கு வந்து, தம் இருபதாவது வயதில் தளபதியானார். 1794-ஆம் வருடம் இத்தாலியப் போரில் பெயரும் புகழும் எடுத்து ஜெனரல் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டார். அதற்கு மறு வருடமே சேனாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி இவருக்குக் கிடைத்தது. ஆஸ்திரியர்களை 1797-இல் முறியடித்து, சிரியாவுக்கும் எகிப்துக்கும் 1798-இல் படை திரட்டிச் சென்று, 1799-இல் பிரெஞ்சு நாட்டிலேயே புகழ் நிரம்பியவராக விளங்கினார். முதல் கான்ஸல் எனத் தம்மையே பிரகடனம் செய்துகொண்டார். 1800-இல் மீண்டும் இத்தாலியில் வெற்றி கிடைத்தது. 1804-இல் பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தியானார். அதற்கு மறு ஆண்டே இங்கிலாந்து, ருஷியா, ஆஸ்திரியா இந்நாடுகளுக்கு எதிராக நின்று ஆஸ்டர்லிட்ஸ், மற்ற இடங்களிலும் அதிசய வெற்றியைக் கண்டார். அதன் பின் அவரே ஐரோப்பாவின் சர்வாதிகாரி என்றும் சொல்லலாம். தம் உடன் பிறந்தவர்களை அரசுப் பதவியில் வீற்றிருக்கச் செய்தார். ருஷியாமீது இவர் படையெடுத்துச் சென்றது படுதோல்வியாக முடிந்தது. துவீபகற்பப் போரும் இவருக்குப் பிரதிகூலமாக இருந்

அது பொருத்தமான வருணனையே. தங்களிடம் இருக்கும் குடியேற்ற நாடு எதுவாயினும், அதைத் தங்களுடைய வியாபாரத்திற்காகவே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பாதுகாப்பதற்கென்று இருப்பவையே அவர்களுடைய ராணுவமும் கடற்படையும். அப்படிப்பட்ட கவர்ச்சி எதுவும் டிரான்ஸ்வாலிடம் இல்லாது போகவே, ஆங்கிலேயர் அதைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பது சரியல்ல என்பதைக் காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ கிளாட்ஸ்டன்[2] கண்டார். அது லாபகரமானதாகிவிடவே, எதிர்ப்பானதுபோரில் முடிந்தது. டிரான்ஸ்வால் மீது இங்கிலாந்துக்கு ஆதிபத்திய அதிகாரம் இருக்கிறது என்று ஸ்ரீ சேம்பர்லேன் உடனே கண்டு பிடித்தார். யாரோ ஒருவர், சந்திரனிலும் தங்கம் இருக்கிறதா என்று காலஞ் சென்ற பிரஸிடெண்டு குருகரைக் கேட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. "சந்திரனில் தங்கம் இருக்கிறது என்று எண்ணுவதற்கேயில்லை; ஏனெனில், அப்படி அதில் தங்கம் இருக்குமானால் ஆங்கிலேயர் அதைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்" என்று அவர் பதில் சொன்னாராம். பணம் ஒன்றே அவர்களுக்குத் தெய்வம் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டுவிட்டால் பல பிரச்னைகள் தீர்ந்துவிடும். இந்தியா

தது. 1814-இல் நேச தேசத்தினர் பாரிஸைக் கைப்பற்றியபோது அவர் எல்பா தீவுக்கு ஓடிவிட்டார். மீண்டும் ஒரு படை திரட்டி ஆங்கிலேயர், பிரஷியர்கள் இவர்களுக்கு எதிரே நின்றார். கடைசியில் வாடர்லூ என்ற இடத்தில் 1815-இல் அவர் தோல்வியுற்று, செயின்ட் ஹெலினா என்ற தீவில் ஆறு வருடம் இருந்து உயிர் நீத்தார். 1840-இல் அவருடைய சடலம் பாரிஸுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு பெரியதோர் கல்லறைக்குள் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

2. கிளாட்ஸ்டன், வில்லியம் எவார்ட் (1809—1898) - பிரபலமான பிரிட்டிஷ் லிபரல் கட்சி ராஜதந்திரி. லிவர்பூல் வர்த்தகரின் மகனான இவர் 1832-இல் கன்சர்வெடிவ் கட்சி மெம்பராக பார்லிமெண்டுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். லார்டு பீலின் மந்திரிசபையில் 1834-இல் உதவி நிதி மந்திரியானார். அடுத்த ஆண்டு காலனிகள் உதவி மந்திரி பதவி வகித்தார். 1841-இல் உதவி வர்த்தக மந்திரியாக இருந்தார். பிறகு வர்த்தக மந்திரியாக இருந்தார். 1952-இல் பீல் கட்சியிலிருந்து விலகி, கூட்டு மந்திரிசபையில் நிதி மந்திரியானார். 1859-இல் லார்டு பாமர்ஸ்டனின் மந்திரி சபையில் நிதி மந்திரியாக இருந்து அவர் இறந்ததும் பார்லிமெண்டில் சர்க்கார் கட்சித் தலைவரானார். 1874-க்குப் பிறகு சிறிது காலம் பதவியிலிருந்தார். பின்னர் பல்கேரிய அட்டூழியங்களைக் குறித்து நாட்டில் பெருங் கிளர்ச்சி செய்து 1880-இல் பெரும்பான்மை பலத்துடன் அதிகாரத்திற்கு வந்து இரண்டாவது முறையாகப் பிரதம மந்திரியானார். 1885-இல் பதவியில் இல்லையாயினும் அடுத்த ஆண்டு மூன்றும் முறையாகப் பிரதம மந்திரியானார். அப்பொழுது அயர்லாந்து சுயாட்சி மசோதாவைக் கொண்டுவந்து பார்லிமெண்டில் தோல்வியுற்றார். பார்லிமெண்டும் கலைக்கப்பட்டுக் கன்சர்வெடிவ்கள் அதிகாரத்திற்கு வந்தனர். 1893-இல் அயர்லாந்து சுயாட்சி இரண்டாவது மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார். அது காமன்ஸில் நிறைவேறியது; ஆனால் லார்டுகள் சபை நிராகரித்துவிட்டது. பிறகு ராஜிநாமாச் செய்துவிட்டு பார்லிமெண்டு நடவடிக்கைகளிலிருந்து விலகி 1858 மே 19-ஆந் தேதி காலமானார்.

வில் ஆங்கிலேயர்களை நாம் வைத்துக் கொண்டிருப்பது, இழி வான நமது சுயநலத்தின் காரணமாகவே என்பதும் உடனே ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய வியாபாரத்தை நாம் விரும்பு கிறோம். தங்களுடைய தந்திரமான முறைகளைக்கொண்டு நமக்கு அவர்கள் திருப்தியளித்து விடுகிறார்கள்; நம்மிடமிருந்து அவர் களுக்கு என்ன வேண்டுமோ அவற்றையும் அடைகின்றனர். இதற்காக அவர்கள் மீது குறைகூறுவது, அவர்களுடைய வலிவை நீடிக்கச் செய்வதாகும். நமக்குள்ளேயே சச்சரவிட் டுக்கொள்ளுவதால் அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தை மேற் கொண்டும் பலப்படுத்துகிறோம். மேலே சொன்னதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதாயின், ஆங்கிலேயர்கள் வியாபாரத்திற் காகவே இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள் என்பது உண்மையாகிறது. அதே காரியத்திற்காகவே இந்தியாவில் இருந்து வருகிறார்கள். அவ்விதம் இருந்து வர நாம் அவர்களுக்கு உதவி செய்து வருகிறோம். அவர்களுடைய துப்பாக்கிகளும் தோட்டாக்களும் முற்றிலும் பயனற்றவை. இந்தச் சந்தர்ப் பத்தில் உங்களுக்கு ஒன்றை நினைவூட்டுகிறேன்: ஜப்பா னில் பறந்து கொண்டிருப்பது பிரிட்டிஷ் கொடியேயன்றி ஜப்பா னியர் கொடியன்று. தங்களுடைய வியாபாரத்திற்காக ஆங்கி லேயர் ஜப்பானுடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு இருக் கின்றனர். முடிந்தால், தங்கள் வியாபாரத்தை அந்த நாட்டில் அதிகரித்துக்கொண்டு விடுவார்கள் என்பதையும் நீங்கள் பார்க்கலாம். உலகம் முழுவதையுமே தங்கள் சாமான் களை விற்பதற்கு மார்க்கெட்டாகச் செய்துகொண்டுவிட வேண்டும் என்றே விரும்புகிறார்கள். அப்படிச் செய்துகொண்டு விட அவர்களால் முடியாது என்பது உண்மையே. ஆனால் இதில் தவறு அவர்களுடையதாக இராது. அந்த லட்சியத்தை அடைவதற்குத் தங்களால் இயன்ற எல்லா வழிகளையும் அவர்கள் பார்த்தே தீருவார்கள்.

அத்தியாயம் 8.

இந்தியாவின் நிலைமை

வாசகர் : ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை ஏன் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இப்பொழுது புரிகிறது எனக்கு. நம் நாட்டின் நிலைமை என்ன என்பதைப்பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர் : அது வருந்தத்தக்க ஒரு நிலைமை. இதை நினைக்கும்போது என் கண்களில் நீர் வருகிறது ; என் தொண்டையும் உலர்ந்துவிடுகிறது. என் உள்ளத்தில் இருப்பதைப் போதிய அளவு விவரித்துச் சொல்ல என்னால் இயலுமா என்பதில் எனக்கே ஐயம் தோன்றுகிறது. பிரிட்டிஷ் காலின் கீழல்ல, ஆனால் நவநாகரிகத்தின் கீழ் இந்தியா நசுக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்பதே என்னுடைய திடமான கருத்து. அந்த அரக்கனின் பயங்கரமான பளுவைத் தாங்க முடியாமல் இந்தியா அலறிக்கொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள இன்னும் சிறிதுகாலம் பிடிக்கும். ஆனால், நாள் செல்லச் செல்ல இது கடுமையாகிக்கொண்டு வருகிறது. சமயக் கொள்கையில் எனக்குப் பற்று உண்டு. இந்தியா மத விரோதமானதாகிக் கொண்டு வருகிறது என்பதே என்னுடைய முதல் முறையீடு. ஹிந்து, முஸ்லிம் அல்லது ஜோராஸ்த்ரியம் என்ற வகையில் நான் சிந்திக்கவில்லை. எல்லா மதங்களுக்கும் அடிப்படையான மதத்தைப் பற்றியே எண்ணுகிறேன். கடவுளிடமிருந்து விலகிக்கொண்டு வருகிறோம்.

வாசகர் : அது எப்படி ?

ஆசிரியர் : நாம் சோம்பேறிகள், ஐரோப்பியர்களோ கஷ்டப் பட்டு உழைப்பவர்கள், தைரியமாக எதையும் செய்பவர்கள் என்று நம்மீது ஒரு குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். இக்குற்றசாட்டை நாம் ஒப்புக்கொண்டு விட்டோம். ஆகவே நம் நிலைமையை மாற்றிக்கொள்ள விரும்புகிறோம். உலக விருப்பங்களில் பற்றற்று இருக்க வேண்டும், கடவுளை அடைவதிலேயே கவனஞ் செலுத்த வேண்டும், பேரவாவைக் கட்டுப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். மத சம்பந்தமான ஆர்வம் மட்டும் எல்லையற்று இருக்க வேண்டும் என்றே ஹிந்து தர்மம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம், ஜோராஸ்த்ரியம் ஆகிய எல்லாச் சமயங்களுமே போதிக்கின்றன. இவற்றை அனுசரித்தே நம் நடவடிக்கைகளும் இருத்தல் வேண்டும்.

வாசகர்: மதப் புரட்டர்களை நீங்கள் ஆதரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இத்தகைய வேஷதாரிகள் பலர், இதே தோரணையில் பேசி மக்களைக் கெடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஆசிரியர்: நீங்கள் மதத்தின்மீது அநியாயமானதோர் குற்றத்தைச் சாட்டுகிறீர்கள். எல்லா மதங்கள் விஷயத்திலும் ஏமாற்றுகிறவர்கள் இருந்துகொண்டுதான் வருகிறார்கள்; அதில் சந்தேகமே இல்லை. எங்கு வெளிச்சம் இருக்கிறதோ அங்கே இருளும் இருந்தே தீரும். மத விஷயங்களில் நம்மை ஏமாற்று கிறவர்களைவிட உலக விஷயங்களில் ஏமாற்றுவோர் மிக மோச மானவர்கள் என்று வற்புறுத்திச் சொல்ல நான் தயார். நான் உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட முயன்றுவரும் நாகரிகத்தின் மோசடி போல அவ்வளவு மத விஷயத்தில் இல்லை.

வாசகர்: அதை நீங்கள் எப்படிக் கூறிவிட முடியும்? மதத்தின் பெயரால் ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒருவருக்கொருவர் போரிட்டுக்கொண்டனர். இதே காரணத்திற்காகக் கிறிஸ்த வர்கள் கிறிஸ்தவர்களுடனேயே போரிட்டுக் கொண்டனர். அதன் பெயரில் ஒரு பாவமும் அறியாத ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கொலையுண்டனர்; ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உயிருடன் எரிக்கப் பட்டுச் சித்திரவதையும் செய்யப்பட்டனர். நிச்சயமாக எந்த நாகரிகத்தையும்விட இது படுமோசமானதாகும்.

ஆசிரியர்: மேலே சொன்ன கொடுமைகள், நாகரிகத்தால் ஏற்படும் கொடுமைகளைவிடச் சகித்துக் கொள்ளக்கூடியவை என்று நான் நிச்சயமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் எடுத்துக்காட்டிய கொடுமைகள் மதத்தின் பெயரால் செய்யப் பட்டன என்றாலும் அவை மதத்தைச்சேர்ந்தவை அல்ல என்பதை எவருமே உணருகின்றனர். ஆகையால் இக்கொடுமைகளுக்குப் பின் விளைவுகள் எவையுமில்லை. அறியாமையும், எதையும் எளிதில் நம்பிவிடும் சுபாவமும் உள்ள மக்கள் இருக்கும்வரையில் இக்காரி யங்கள் எப்பொழுதும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும். ஆனால் நாகரிகத்தின் தீயில் மக்கள் நாசமாகிக்கொண்டு வருவதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாது. அதன் பயங்கரப் பலன் என்ன வெனின், அது நன்மை தரும் என்று நம்பி அதன் சுவாலைக்குள் புகுவதுதான். முற்றிலும் மத விரோதமானவர்கள் ஆகிவிடுகி றார்கள் மக்கள்; உண்மையில் உலகத்தில் அவர்கள் பெறும் இன்பம் ஏதும் இல்லை. சுண்டெலி அரிக்கும் சப்தம் நம் காதுக்கு இனிமையாயிருந்தாலும் அது செய்வது நாசமே. அதைப் போன்றதே நாகரிகமும். அதன் முழு விளைவுகளையும் நாம் உணர்ந்துகொண்டால், இக்கால நாகரிகத்துடன் ஒப்பிட்டுப்

பார்க்கும்போது மத மூடநம்பிக்கையால் தீமை அவ்வளவு இல்லை என்பது விளங்கும். மத மூடநம்பிக்கை தொடர்ந்து இருந்துகொண்டுதான் வரவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. அத்துடன் முழு மூச்சுடன் போராடி அதை ஒழித்தேயாக வேண்டும். ஆனால், மதத்தை அவமதிப்பதனால் அதைச் செய்துவிட முடியாது. மதத்தை மதித்து, அதைப் பாதுகாப்பதன் மூலமே அதைச் செய்ய முடியும்.

வாசகர்: அப்படியானால், சமாதானத்திற்காகப் பிரிட்டனுடன் இருப்பதென்பது பயனற்ற சுமை என்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: சமாதானம் இருப்பதாக நீங்கள் வேண்டுமானால் நினைக்கலாம்; ஆனால் அப்படி எதையும் நான் காணவில்லை.

வாசகர்: தக்குகள்,[1] பிண்டாரிகள், பில்லர்கள் ஆகியோர் நாட்டிற்குச் செய்த அட்டூழியங்கள் அற்பமானவை என்கிறீர்கள்.

ஆசிரியர்: இவ்விஷயத்தில் நீங்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், அந்த அட்டூழியங்கள் அவ்வளவு பிரமாதமானவையல்ல என்பதை நீங்களே காண்பீர்கள். அவை மிகப் பலமானவையாக இருந்திருக்குமானால், ஆங்கிலேயர் வருவதற்கு முன்னாலேயே மற்றவர்கள் மடிந்துபோயிருப்பார்கள். மேலும், இப்பொழுது இருக்கும் சமாதானம் பெயரளவில்தான். ஏனெனில், அதனால் நாம் அடிமைகளாகவும் கோழைகளாகவும் ஆகியிருக்கிறோம். பிண்டாரிகள், பில்லர்கள் ஆகியவர்களது இயல்பை ஆங்கிலேயர்கள் மாற்றிவிட்டார்கள் என்று நாம் கருதிவிட முடியாது. ஆகையால், பிண்டாரி அபாயத்திலிருந்து நம்மை இன்னொருவர் பாதுகாத்து அதனால் நாம் பேடிகள் ஆகிவிடுவதைவிட பிண்டாரி அபாயத்தின் துன்பங்களை அனுபவிப்பதே மேலானது. மனிதத்தன்மை இல்லாத பாதுகாப்பைத் தேடிக்கொள்வதைவிட பில்ல சாதியினரின் அம்புபட்டுச் சாகவே நான் தயாராயிருப்பேன். இத்தகைய பாதுகாப்பு இல்லாத இந்தியா, வீரம் நிறைந்த இந்தியாவாக இருந்தது. இந்தியரெல்லோரும் கோழைகள் என்று மெக்காலே[2]. இழிவுபடுத்திச் சொன்னபோது அவர் முழு

---

1. தக்குகள் என்போர் கொலை பாதகங்களில் ஈடுபட்ட மதவெறிகொண்ட கூட்டத்தினர்; இந்தியாவிலிருந்த இக்கொடிய கூட்டத்தினர் 1825-ம் ஆண்டு வாக்கில் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டனர்.

` பிண்டாரிகள் என்பவர்களும் இந்தியாவில் 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் குதிரை ஏறி வந்த கொள்ளைக் கூட்டத்தினர்.

2. பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு உதவியாக இருப்பதற்காக இந்தியரில் ஒரு பகுதியினருக்கு ஆங்கிலப் படிப்பு அளித்து, இந்தியரில் குமாஸ்தாக்கள் வகுப்பு ஒன்றை உண்டாக்க ஆதியில் திட்டமிட்டவர் லார்டு மெக்காலேயே ஆவார். 1828-இல் லார்டு பெண்டிங்க் இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலான பிறகு லார்டு மெக்காலே சட்டமெம்பராக

அறியாமையையே காட்டிக்கொண்டு விட்டார். இந்தக் குற்றச் சாட்டே அவர்களுக்கு ஏற்புடையதன்று. முரட்டு மலைச்சாதியினரையும், புலி, ஓநாய் முதலிய மிருகங்களையும் கொண்ட நாட்டில் வாழும் கோழைகள் முன்னரே கட்டாயம் மாண்டு போயிருப்பார்கள். வயல் பக்கம் எப்பொழுதாவது போயிருக்கிறீர்களா? இன்றுகூட நம் விவசாயிகள் தங்களுடைய கழனிகளிலேயே தூங்குகிறார்கள் என்று உறுதியாக உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். ஆனால் அவர்கள் தூங்கும் இடத்தில் தூங்க ஆங்கிலேயர்களும், நீங்களும் நானுமே தயங்குவோம். பயமின்மையிலேயே பலம் இருக்கிறதேயல்லாமல் நம் உடலின் சதைப் பற்றிலும், எலும்புத் திரட்சியிலும் அல்ல. மேலும், பில்லர்களும் பிண்டாரிகளும், தக்குகளும் நம் நாட்டினரே. அவர்களுமே சுயாட்சி கேட்கிறார்கள் என்பதையும் உங்களுக்கு நினைவூட்டுகிறேன். அவர்களை வெல்வது உங்கள் வேலையும் என் வேலையுமாகும். நாம் நம் சகோதரருக்கே பயந்துகொண்டிருக்கும் வரையில் லட்சியத்தை அடைய நாம் தகுதியற்றவர்கள் ஆவோம்.

வும் கல்வி போர்டு தலைவராகவும் இருந்தார். அப்பொழுது அவர், இந்தியப் பொது மக்களிடையே மேனாட்டு எண்ணங்களைப் பரப்புவதற்கு ஒரு சிலருக்கு ஆங்கிலப் படிப்பு அளிப்பது அவசியம் என்று எண்ணினார். இதைப் பற்றி மெக்காலே எழுதிய குறிப்பில், "நமக்கு வசதிகள் போதா என்பதினால் இந்தியர் எல்லோருக்குமே கல்வி அளிப்பதென்பது நம்மால் முடியாது. ஆனால், நமக்கும் ஆளப்படுபவரான கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கும் இடையே துவிபாஷிகளாக இருக்கக்கூடிய ஒரு வகுப்பை உண்டாக்குவதற்கு நம்மால் இயன்றதைச் செய்தே ஆகவேண்டும்." என்றார்.

லார்டு மெக்காலே (1800—1859) விக்டோரியா ராணி ஆட்சிக் காலத்திலிருந்த சிறந்த சரித்திராசிரியர். அவர் தாம் எழுதிய கட்டுரைகளால் புகழ் பெற்றார். அவர் எழுதிய சரித்திரம் புகழை இன்னும் அதிகரித்தது. சில ஆண்டுகள் பார்லிமெண்டு மெம்பராக இருந்துவிட்டு, கல்கத்தாவில் சுப்ரீம் கவுன்ஸில் மெம்பராக ஐந்தாண்டுகள் இருந்தார். அங்கிருந்து திரும்பி பார்லிமெண்டு மெம்பராகி தமது பேச்சுக்களால் கீர்த்தி பெற்றார். சில காலம் மந்திரியாகவும் இருந்தார்.

அத்தியாயம் 9.

இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி)- ரெயில்கள்

வாசகர்: இந்தியாவில் சமாதானம் நிலவுகிறதென்று நான் கொண்டிருந்த ஆறுதலைப் போக்கிவிட்டீர்கள்.

ஆசிரியர்: மத விஷயத்தைக் குறித்து என் அபிப்பிராயத்தை மாத்திரமே நான் உங்களுக்குக் கூறினேன். ஆனால், இந்தியாவின் ஏழைமையைக் குறித்து என் கருத்தை உங்களுக்குக் கூறும்போது நீங்கள் ஒரு வேளை என்னை வெறுக்கவும் கூடும். ஏனெனில், இந்தியாவுக்கு நன்மையானவை என்று எவற்றை இதுவரையில் எண்ணி வந்தோமோ அவை அப்படி நன்மையானவையாக இப்பொழுது எனக்குத் தோன்றவில்லை.

வாசகர்: அவை யாவை?

ஆசிரியர்: ரெயில்கள், வக்கீல்கள், டாக்டர்கள் நாட்டை அவ்வளவு ஏழைமை நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டனர். நாம் சீக்கிரமாகவே விழித்துக் கொள்ளாதுபோனால் அழிந்தே போவோம்.

வாசகர்: நம் கருத்துக்கள் சிறிதளவும் ஒத்துப்போக முடியாதென்றே அஞ்சுகிறேன். நன்மையானவை என்று நாம் இது வரை கருதியவற்றையே நீங்கள் தாக்குகிறீர்கள்.

ஆசிரியர்: பொறுமையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டியது அவசியம். நாகரிகத்தின் தீமைகளைப்பற்றிய உள் உண்மைகளை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்வது சற்றுக் கடினமாக இருக்கும். காச நோயாளி சாகும் தறுவாயில்கூட உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பான் என்று டாக்டர் கூறுகிறார்கள். காசம், அது செய்துவிட்ட தீம்பை வெளிப்படுத்துவதில்லை. அந்நோய்ப்பட்டவர் நலத்துடன் இருக்கிறார் என்று நம்மை ஏமாற்ற ஒரு நல்ல நிறத்தையும் முகத்தில் தோற்றுவிக்கிறது. நாகரிகமும் அத்தகையதோர் நோய்; அதனிடம் நாம் உஷாராகவே இருக்க வேண்டும்.

வாசகர்: சரி, அப்புறம் ரெயில்வேயைப்பற்றியும் உங்கள் கருத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: ரெயில்வேக்கள் இல்லாதிருந்தால், இந்தியாவின் மீது இப்பொழுது ஆங்கிலேயருக்கு உள்ளதோர் ஆதிக்கம்

அவர்களுக்கு இருந்திராது என்பது உங்களுக்குத் தெளிவாக லாம். ரெயில்களே பயங்கரமான பிளேக் நோயையும் பரப்பி விட்டன. அவை இல்லாதிருந்தால் மக்கள் ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குத் தாராளமாகப் போய்க்கொண்டிருக்க முடியாது. அவைகளே பிளேக் கிருமிகளையும் தூக்கிச் செல்கின் றன. முன்பெல்லாம் ஒதுங்கி வாழ்வதென்பது இயற்கையாகவே அமைந்து இருந்தது. ரெயில்வேக்கள் அடிக்கடிப் பஞ்சங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றன. ஏனெனில்,ரெயில் வசதிகள் இருப்பதால், மக்கள் தங்களிடம் இருக்கும் தானியங்களை விற்று விடுகின்றனர். அவை கிராக்கியுள்ள இடங்களுக்கு அனுப் பப்பட்டு விடுகின்றன. மக்கள் சிரத்தையற்றவர்கள் ஆகிவிடு கிறார்கள்; இதனால் பஞ்சத்தொல்லைகள் அதிகமாகின்றன. மனி தனிடம் இருக்கும் கெட்ட சுபாவத்தை ரெயில்வேக்கள் கிளறி விடுகின்றன. கெட்டவர்கள், தங்களுடைய தீய நோக்கங்களை மிகத் துரிதமாகச் செய்ய எளிதாக்குகிறது ரெயில். இந்தியாவி லுள்ள புண்ணியத் தலங்கள் புனிதத்தன்மையை இழந்துவிட் டன. முன்னாட்களில் இந்த இடங்களுக்கு மக்கள் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுப் போய் வந்தார்கள். எனவே, அந்த இடங்களுக்கு உண்மையில் பக்தி உள்ளவர்கள் மாத்திரமே பெரும்பாலும் போனார்கள். இக் காலத்திலோ, அயோக்கியர்கள் தம் தீய காரியங்களைச் செய்வதற்காகவே அந்தத் தலங்களுக்குப் போய்விடுகின்றனர்.

வாசகர்: நீங்கள் ஒருதலைப் பட்சமான விவரங்களைக் கூறி வந்திருக்கிறீர்கள். தீயோரைப் போலவே அந்தப் புனிதத் தலங்களுக்கு நல்லோரும் போக முடியும். ரெயில்வே வசதியை அவர்கள் ஏன் முற்றிலும் பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாது?

ஆசிரியர்: நல்லது, எப்போதும் நத்தையைப் போலத்தான் மெல்ல நகர்ந்து பிரயாணம் செய்யும். ஆகையால், அதற்கு ரெயில்வேக்களைப்பற்றிய அவசியமே இல்லை. நல்லதைச் செய்ய விரும்புகிறவர்கள் சுயநலம் உள்ளவர் அல்ல; அவர்களுக் குப் பரபரப்பில்லை; மக்களிடம் நன்மை தோன்றும்படிச் செய் வதற்கு நாளாகும் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் தீமைக்கு இறக்கை உண்டு. ஒரு வீட்டைக் கட்டி முடிக்க நாளாகும். ஆனால், அதை இடிக்க நேரம் ஆகாது. எனவே ரெயில்வேக்கள் கெடுதலைப் பரப்பும் இயல்புடையனவாக மாத்தி ரமே இருக்க முடியும். ரெயில்வேக்கள்தாம் பஞ்சத்தைப் பரப்புகின்றன என்பது விவாதத்திற்குரிய விஷயமாக இருக் கலாம். ஆனால், அவை தீமையைப் பரப்புகின்றன என்பதை மட்டும் மறுக்கமுடியாது.

வாசகர் : அப்படியே இருக்கட்டும். ஆனால், இன்று இந்தியாவில் நாம் காணும் புதிய தேசீய உணர்ச்சி ரெயில்கள் வந்ததனால் ஏற்பட்டதேயாகும் என்ற உண்மை, அவற்றினால் ஏற்படக்கூடிய கெடுதல்களுக்கெல்லாம் அதிகப்படியாகவே ஈடு செய்வதாக இருக்கிறது.

ஆசிரியர் : இது தவறான கருத்து என்றே நான் நினைக்கிறேன். இதற்கு முன்னால் நாம் ஒன்றுபட்ட ஒரே தேசீய இனமாக இருந்ததில்லை, அப்படி ஒரே தேசீய இனமாவதற்கு இன்னும் பல நூற்றாண்டுகளாகும் என்று ஆங்கிலேயர் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார்கள். இது முற்றிலும் ஆதாரமற்றது. அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கு முன்னால் நாம் ஒரே தேசீய சமுதாயமாகவே இருந்தோம். ஒருமை எண்ணம் நமக்கு உத்வேகம் அளித்து வந்தது. நமது வாழ்க்கையின் தன்மை ஒரே மாதிரியானதாக இருந்தது. நாம் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக இருந்ததனாலேயே ஒரே ஆட்சியை அவர்களால் அமைக்க முடிந்தது. பின்னால் நம்மைப் பிளவுபடுத்தி விட்டார்கள்.

வாசகர் : இதற்கு விளக்கம் வேண்டும்.

ஆசிரியர் : நாம் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக இருந்ததனால் நமக்குள் வேறுபாடுகளே இருந்ததில்லை என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் நம் பெரியவர்கள், கால்நடையாகவோ அல்லது மாட்டு வண்டிகளிலோ இந்தியா முழுதிலும் பயணம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஒருவர் மொழியை இன்னொருவர் கற்றுக்கொண்டார். அவர்களுக்குள் வேறுபாடு என்பது இல்லை. தெற்கில், சேதுபந்தமும் (ராமேசுவரம்), கிழக்கு திசையில் ஜகந்நாதமும், வடக்கில் ஹரித்துவாரமும், யாத்திரைத் தலங்களாக அமைவதற்கு முன்யோசனையோடு கூடிய நமது மூதாதைகளின் நோக்கம் எதுவாக இருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? அவர்கள் முட்டாள்களல்ல என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள். கடவுளை வழிபடுவதை வீட்டில் இருந்தபடியே செய்துகொள்ளலாம் என்பதையும் அவர்கள் அறிவார்கள். நேர்மையின் ஒளி யாருடைய உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கிறதோ அவர்களுடைய வீட்டிலேயே கங்கையும் இருக்கும் என்பதையும் அவர்கள் நமக்குப் போதிக்கிறார்கள். இந்தியாவைப் பிரிக்கமுடியாத ஒரே நிலப்பரப்பாக இயற்கை அமைத்திருக்கிறது என்பதையும் கண்டார்கள். இவ்வாறு கூறி இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களை அமைத்தார்கள். இதன்

மூலம் உலகத்தின் வேறு எந்தப் பகுதியும் கண்டறியாத வகையில் ஒன்றுப்பட்ட தேசீய இன உணர்ச்சியை மக்கள் உள்ளங்களில் எழுப்பினார்கள். எந்த இரண்டு ஆங்கிலேயரிடமும் வேற்றுமை இருப்பதுபோல இந்தியர்களாகிய நம்மிடமும். நாகரி கமானவர்களென்றும் மேலானவர்களென்றும் கருத்துடைய நாம் பலதரப்பட்ட தேசீய சமூகத்தினர் என்று நினைத்துக்கொள்ளு கிறோம். ரெயில்கள் வந்த பிறகே நாம் வேற்றுமையில் நம்பிக்கை கொள்ளத் தலைப்பட்டோம். இந்த ரெயில்களினாலேயே அந்த வேற்றுமைகளைப் போக்கிக்கொள்ள நாம் ஆரம்பித்திருக்கிறோம் என்று இப்பொழுது நீங்கள் தாராளமாகச் சொல்லிக்கொள்ள லாம். அபினி தின்கிறவன் - அதைத் தின்ற பிறகே, அதைத் தின்பதனால் வரும் கெடுதல்களைத் தெரிந்துகொண்ட பின்பே- அபினி தின்பதிலுள்ள நன்மைகளைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பிக்க லாம். ரெயில்களைப்பற்றி நான் கூறியவற்றைச் சரியாக யோசிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வாசகர்: மகிழ்ச்சியுடன் யோசிக்கிறேன். ஆனால் இப் பொழுதுகூட என் மனத்தில் ஒரு கேள்வி எழுகிறது. முஸ்லிம் களின் வருகைக்கு முந்திய காலத்து இந்தியாவைப்பற்றி எனக்கு விவரித்தீர்கள். ஆனால் இப்பொழுதோ முஸ்லிம்கள், பார்ஸி கள், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகியோரும் நம்முடன் இருக்கிறார்கள். அவர் களும் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக எப்படி ஆக முடியும்? ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் பழைய விரோதிகள். நமது பழ மொழிகளே அதை நிரூபிக்கின்றன. முகம்மதியர்கள் பிரார்த் தனை செய்ய மேற்கு முகமாகத் திரும்பிக்கொள்ளுகின்றனர்; ஹிந்துக்களோ கிழக்கு முகமாகத் திரும்புகின்றனர். விக்கிரகங் களை வழிபடுவோர் என ஹிந்துக்களை முஸ்லிம்கள் அவமதிப் பாக எண்ணுகின்றனர். ஹிந்துக்கள் பசுக்களைப் போற்று கின்றனர். முஸ்லிம்கள் பசுக்களைக் கொல்லுகின்றனர். ஹிந்துக் களுக்குக் கொல்லாமையில் நம்பிக்கை உண்டு; முஸ்லிம் களுக்கோ அது இல்லை. இவ்விதம் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நமக்குள் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்க, இந்தியா ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக எப்படி ஆகமுடியும்?

அத்தியாயம் 10.

இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி)- ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும்

ஆசிரியர்: உங்களுடைய கடைசிக் கேள்வி கடினமானதே யாகும். ஆனால் தீர யோசித்தால், அதற்கு விடை தருவது எளிது என்பது தெரியும். ரெயில்களும், வக்கீல்களும், டாக்டர் களும் இருப்பதனாலேயே இக்கேள்வி எழுகிறது. கடைசியான இரண்டையும் இப்பொழுது கவனிப்போம். ரெயில்களைப் பற்றி முன்னாலேயே கவனித்திருக்கிறோம். இன்னும் ஒன்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன். மனிதன், தன்னுடைய கைகளையும் கால்களையும் கொண்டு செலுத்தும் அளவுக்குத் தன் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப் படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய வகையில் இயற்கையினால் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றான். ரெயில்களையும், வெறிமூட்டும் மற்ற வசதிகளை யும்கொண்டு ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு நாம் விரை வாகப் போகாமலிருந்தால், எத்தனையோ குழப்பங்கள் இல்லாமல் இருக்கும். நாமே நம் சங்கடங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக் கிறோம். மனிதனின் உடல் அமைப்பிலேயே, அவன் இயங்கும் ஆசைக்கு ஒரு வரம்பை கடவுள் வகுத்திருக்கிறார். அந்த வரம்பை மீறிப் போவதற்கான சாதனங்களைக் கண்டுபிடிக்க மனிதன் உடனே துணிந்தான். படைத்த இறைவனை அறிவதற்கே மனித னுக்கு அறிவைத் தந்தார் கடவுள். ஆனால், மனிதனோ, படைத்தவ னையே மறந்துவிடும் வகையில் தனது அறிவைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யலானான். என்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே சேவை செய்யக்கூடிய வகையில் நான் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், எனது அகந்தையின் காரணமாக, என் உடலைக்கொண்டு இப்பிரபஞ்சத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் சேவைசெய்ய வேண்டும் என்று பாசாங்கு செய்கிறேன். இவ்விதம் அசாத்திய மானதைச் செய்துவிட முயலுவதால், பலதரப்பட்ட சுபாவங் கள், மதங்கள் இவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டு அடியோடு தோல்வி அடைகிறான். இந்த நியாயத்தைக் கொண்டு கவனித் தால், ரெயில்கள் மிகவும் ஆபத்தானவை என்பது உங்களுக்குத் தெளிவாகும். இவைகளினால் மனிதன் கடவுளைவிட்டு விலகியே சென்றுவிட்டான்.

வாசகர்: என் கேள்விக்கு உங்களுடைய பதிலை அறிய வேண்டும் என்பதில் நான் பொறுமையை இழந்தவனாக இருக்

கிறேன். முகம்மதியம் புகுத்தப்பட்டது, ஒரே தேசீய இனம் என்பதைச் சிதைத்துவிட்டதல்லவா ?

ஆசிரியர் : பலதரப்பட்ட மதங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தியாவில் வாழ்கிறார்கள் என்பதனால் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக இந்தியா இல்லாது போய்விடாது. அயலார் வந்ததனால் தேசீயச் சமுதாயம் பாழாகிவிடவேண்டும் என்பதுமில்லை. அவர்கள் இதில் ஐக்கியமாகிவிடுகின்றனர். இத்தகைய நிலைமை இருக்கும் போதுதான் ஒரு நாடு ஒரே தேசீயச் சமுதாயம் ஆகிறது. அந்த நாட்டிற்கு ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளும் சக்தி இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஓர் நாடாகவே இந்தியா என்றும் இருந்து வந்திருக்கிறது. உண்மையில் மனிதர் எத்தனையோ, அத்தனை மதங்களும் இருக்கும். ஆனால், தேசீய உணர்ச்சியை உணர்ந்திருப்பவர்கள், ஒருவர் மற்றொருவரின் மதக் கோட்பாடுகளில் குறுக்கிடுவதில்லை. அ வ ர் க ள் குறுக்கிடுவார்களானால், ஒரு தேசீய இனம் என்று கருதப்படுவதற்கு அவர்கள் தகுதியற்றவர்கள் ஆவார்கள். இந்தியாவில் ஹிந்துக்கள் மாத்திரமே இருக்கவேண்டும் என்று ஹிந்துக்கள் நம்புவதாயின், அவர்கள் கனவு உலகத்தில் வசிப்பவர்களே ஆவர். இந்தியாவைத் தங்கள் நாடாக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், பார்ஸிகள், கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிய எல்லாரும் இந்நாட்டு மக்களே. இவர்கள் யாவரும் தங்களுடைய சொந்த நன்மையை முன்விட்டாவது ஒன்றுபட்டிருந்து வாழ்ந்தாக வேண்டும். உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் ஒரே தேசீயச் சமுதாயம் என்பது ஒரே மதம் என்று பொருள் கொண்டிருந்ததில்லை. இந்தியாவிலும் இவ்விதம் இருந்ததில்லை.

வாசகர்: ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே உடன்பிறந்ததான பகையைக் குறித்து என்ன கூறுகிறீர்கள் ?

ஆசிரியர் : அந்தச் சொற்றொடர் நம் பரஸ்பர விரோதியினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாகும். ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் ஒருவருக்கொருவர் சச்சரவிட்டுக்கொள்ளும்போது அதே ஆவேசத்தில்தான் பேசினார்கள். தங்களுக்குள் சச்சரவிட்டுக் கொள்வதை நீண்ட காலமாகவே நிறுத்திவிட்டார்கள். அப்படி இருக்கும்போது உடன்பிறந்ததான பகைமை என்பது எப்படி இருக்கமுடியும்? பிரிட்டிஷார் இந்தியாவைப் பிடித்துக்கொண்ட பிறகுதான் அவர்கள் சச்சரவிட்டுக் கொள்வதை நிறுத்தினார்கள் என்பதல்ல. இதைத் தயைசெய்து நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். முஸ்லிம் மன்னர்களின் ஆட்சியில் ஹிந்துக்கள் சௌகரியமாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் ; ஹிந்து மன்னர்களின் ஆட்சியில்

முஸ்லிம்களும் சுகமாக இருந்திருக்கின்றனர். ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக்கொள்வது தற்கொலைக்குச் சமம் என்று ஒவ்வொரு தரப்பினரும் உணர்ந்தார்கள். இதில் எந்தத் தரப்பினரும் ஆயுத பலத்தினல் தங்கள் மதத்தை விட்டுவிட மாட்டார்கள். ஆகவே, இரு தரப்பாரும் சமாதானமாக வாழ்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். ஆங்கிலேயர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் திரும்பவும் சச்சரவு ஆரம்பமாகிவிட்டது.

நீங்கள் கூறிய பழமொழிகள், இரு தரப்பாரும் சச்சர விட்டுக்கொண்டிருந்தபோது உண்டாக்கப்பட்டவை. அவற்றை இப்பொழுது குறிப்பிடுவதென்பது நிச்சயம் தீங்கு விளைவிப்ப தாகும். பல ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் மூதாதையர் ஒருவரே என்பதும், அதே ரத்தமே அவர்கள் உடலில் ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதும் நமக்கு நினைவிருக்கவேண்டாமா? ஹிந்துக்களின் கடவுள் வேறு, முஸ்லிம்களின் கடவுள் வேறு? ஒரே இடத்திற்குப் போய்ச் சேருவதற்கான பல வழிகளே மதங்கள். அடையப் போகும் லட்சியம் ஒன்ருக இருக்கும்போது பல தரப்பட்ட சாலைகளின் வழியாகக் குறிக்கோளை அடைவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? இதில் சச்சரவிட்டுக் கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

சைவர்களுக்கும் வைணவர்களுக்குமிடையே பயங்கரமான வசைமொழிகள் வழங்கிவருகின்றன. எனினும், இவ்விருவரும் ஒரே தேசீயச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல என்று யாரும் சொல்லவில்லை. வேத வழி வந்த மதத்திற்கும் ஜைன சமயத்திற்கும் அதிக மாறுபாடு உண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனல் இவ்விரு மதத்தினரும் வெவ்வேறு தேசீயச் சமுதாயங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகார். உண்மை என்னவெனின், நாம் அடிமைப்பட்டிருக்கிருேம்; இதனல் சச்சரவிட்டுக்கொள்வதோடு மூன்ருமவர் நம் சச்சரவில் தீர்ப்புக் கூறவேண்டும் என்றும் விரும்புகிருேம். முஸ்லிம்களைப் போலவே விக்கிரக வழிபாடு கூடாது என்பவர்கள் ஹிந்துக்களிலும் இருக்கிருர்கள். உண்மையான அறிவில் நாம் அபிவிருத்தி அடைய அடைய, நாம் பின்பற்ருத மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடன் சண்டை இடவேண்டியதே இல்லை என்பதை நாம் நன்ருக உணர்ந்துகொள்ளுவோம்.

வாசகர்: பசுப் பாதுகாப்பைப்பற்றி இப்பொழுது உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: நானே பசுவுக்கு மரியாதை செலுத்துகிறேன். அதாவது, அதனிடம் அன்பு கலந்த ஒரு மதிப்பு வைத்திருக்கிறேன். இந்தியாவைப் பாதுகாப்பது பசு. ஏனெனில், இந்திய நாடு விவசாய நாடாக இருப்பதால் அது பசுவை நம்பி வாழ வேண்டியிருக்கிறது. நூற்றுக்கணக்கான வழிகளில் பசு மிகவும் பயன் அளிக்கும் மிருகம். நம் முஸ்லிம் சகோதரர்களும் இதை ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

ஆனால், நான் பசுவுக்கு மதிப்பளிப்பதைப் போலவே என் நாட்டிலுள்ள சகோதரர்களுக்கும் மதிப்பளிக்கிறேன். ஒருவர் ஹிந்துவானாலும் சரி, முஸ்லிமாகயிருந்தாலும் சரி, பசுவைப் போன்றே மனிதரும் பயன் உள்ளவரே. அப்படி இருக்கும்போது ஒரு பசுவைப் பாதுகாப்பதற்காக ஒரு முஸ்லிமுடன் சண்டையிடுவதோ அல்லது அவரைக் கொல்வதோ சரியா? அப்படிச் செய்வதனால் ஒரு முஸ்லிமுக்கும் ஒரு பசுவுக்கும் விரோதியாவேன். ஆகையால், பசுவைப் பாதுகாப்பதற்கு எனக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி, நாட்டின் நன்மையை முன்னிட்டு அதைப் பாதுகாப்பதற்கு என்னுடன் ஒத்துழைக்கும்படி என் முஸ்லிம் சகோதரர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதேயாகும். நான் கூறுவதற்கு அவர் இணங்கவில்லையாயின், இவ் விஷயம் என் சக்திக்குப் புறம்பானது என்ற காரணத்தினால் பசு எப்படியாவது போகட்டும் என்று நான் விட்டுவிட வேண்டும். பசுவிடம் பச்சாத்தாபம் எனக்கு மிக அதிகமாக இருக்குமானால், அதைக் காப்பாற்ற நான் என் உயிரையே தியாகம் செய்யவேண்டுமேயல்லாமல் என் சகோதரனின் உயிரைப் போக்கிவிடக்கூடாது. இதுவே நமது தர்மம் என்று நான் கொள்கிறேன்.

மனிதர் பிடிவாதக்காரர்கள் ஆகிவிடும்போது நிலைமை சங்கடமானதாகிவிடும். நான் ஒரு வழிக்கு இழுத்தால், என் முஸ்லிம் சகோதரர் வேறு வழிக்கு இழுப்பார். நான் உயர்ந்தவன் என்ற அகம்பாவத்துடன் இருந்தால் அவரும் பதிலுக்கு அப்படியே செய்வார். நான் கௌரவமாக அவருக்குப் பணிந்தால், அவர் மேலும் அப்படியே பணிந்துவிடுவார். அவர் அப்படிச் செய்யாது போனாலும், நான் பணிந்து போனதில் நான் தவறு செய்துவிட்டதாகக் கருத முடியாது. ஹிந்துக்கள் பிடிவாதம் காட்டக்காட்டப் பசுக்களைக் கொல்வதும் அதிகமாகிறது. பசுப் பாதுகாப்பு சங்கங்களைப் பசுக்கொலைச் சங்கங்கள் என்று சொல்லலாம் என்று நான் கருதுகிறேன். இத்தகைய சங்கங்கள் நமக்குத் தேவைப்படும் என்பதே

வெட்கக்கேடானதாகும். பசுக்களை எப்படிப் பாதுகாப்பது என்பதை நாம் மறந்துவிட்டபோதே இத்தகைய சங்கங்கள் அவசியமாயின என எண்ணுகிறேன்.

ரத்தக் கலப்புள்ள ஒரு சகோதரன், ஒரு பசுவைக் கொல்லும் தறுவாயில் இருக்கும்போது நான் என்ன செய்வது? நான் அவனைக் கொன்றுவிடுவதா அல்லது அவன் காலில் விழுந்து கொல்லவேண்டாம் என்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்வதா? பிந்திய முறையையே நான் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால், எனது முஸ்லிம் சகோதரனிடமும் நான் அதையேதான் செய்யவேண்டும்.

ஹிந்துக்கள் பசுக்களைக் கொடுமையாக நடத்தும்போது அவை அழியாமல் பாதுகாக்கிறவர் யார்? பசு வமிசத்தை ஹிந்துக்கள் தடிகளால் போட்டு அடிக்கும்போது அது நியாயமல்ல என்று அவர்களிடம் யார்தாம் வாதாடுகிறார்கள்? ஆனால் இவையெல்லாம் நாம் ஒரே தேசீயச் சமுதாயமாக இருப்பதைத் தடுக்கவில்லை.

கடைசியாக, ஹிந்துக்கள் கொல்லாமையில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள், முஸ்லிம்கள் அப்படியல்ல என்பது உண்மையாக இருக்குமானால், ஹிந்துக்களின் கடமை என்ன? கொல்லாமை மதத்தைப் பின்பற்றும் ஒருவர், இன்னொருவரைக் கொல்லலாம் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர் செய்ய வேண்டிய காரியம் நேரானது. ஓர் உயிரைக் காப்பதற்காக இன்னொருவரைக் கொன்றுவிடக்கூடாது. கொல்ல வேண்டாம் என்று வேண்டிக்கொள்ளலாம்; அவருடைய முழுக் கடமையும் அவ்வளவுதான்.

ஆனால் ஒவ்வொரு ஹிந்துவுக்கும் அகிம்சையில் நம்பிக்கை இருக்கிறதா? விஷயத்தை ஆழ்ந்து கவனித்தால், இந்த அகிம்சைக் கொள்கையை ஒருவர்கூட அனுசரிக்கவில்லை; உயிரினங்களை அழித்துக்கொண்டுதான் வருகிறோம். ஓர் உயிரைக் கொல்லும் பாபத்திலிருந்து தப்பவே இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பொதுவாகப் பார்த்தால் ஹிந்துக்களில் பலர் மாமிசம் சாப்பிடுகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் அகிம்சையைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்றாகிறது. ஆகையால் அகிம்சையில் நம்பிக்கை வைக்கும் ஹிந்துக்களும், அந்த நம்பிக்கையில்லா முகம்மதியர்களும் ஒன்றாக வாழ முடியாது என்று சொல்வது அபத்தமானதாகும்.

சுயநலமிகளும் போலிகளுமான மதப்பிரசாரகர்கள் இத்தகைய எண்ணங்களையெல்லாம் நம் புத்தியில் உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் இதற்கு மெருகு கொடுத்திருக்கிறார்கள். சரித்திரம் எழுதும் வழக்கம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. எல்லா மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் ஆராய்வதாகவும் பாசாங்கு செய்கிறார்கள். கடவுள் நமக்கு ஓர் அளவுக்குத்தான் புத்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால், அவர்களோ, தாங்களே கடவுளாக எண்ணிக்கொண்டு விசித்திரப் பரீட்சைகளிலெல்லாம் ஈடுபடுகிறார்கள். தங்களுடைய ஆராய்ச்சிகளையெல்லாம் உயர்வாகப் புகழ்ந்து, அவர்களை நம்பும்படியும் நம்மை மயக்குகிறார்கள். நாமும் நமது அறியாமையால் அவர்களுக்கு அடிபணிகிறோம்.

விஷயங்களைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாதிருக்கவேண்டும் என விரும்புகிறவர்கள் குரானைப் படிக்கலாம். அதில் நூற்றுக்கணக்கான விஷயங்கள் ஹிந்துக்கள் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவையாக இருப்பதைக் காணலாம். எந்த ஒரு முஸ்லிமும் ஆட்சேபிக்க முடியாத உண்மைகளும் பகவத் கீதையில் உள்ளன. எனக்குப் புரியாதவையும், நான் விரும்பாதவையும் குரானில் இருக்கின்றன என்பதற்காக ஒரு முஸ்லிமை நான் வெறுப்பதா? இரண்டு பேர் சச்சரவுக்குத் தயாராக இருந்தால்தான் சச்சரவுக்கே இடம் ஏற்படுகிறது. ஒரு முஸ்லிமுடன் சண்டையிட நான் விரும்பவில்லை யென்றால் என்னிடம் சண்டைக்கு வருவதற்கு அவருக்குச் சக்தியே இல்லாது போகும். அதே போல, என்னுடன் சச்சரவுக்கு வர ஒரு முஸ்லிம் மறுத்துவிடுவாரானால் நானும் சக்தியற்றவன் ஆகிவிடுவேன். வெறும் கையை ஓங்கினால் சுளிக்குக்கொள்ளத்தான் செய்யும். ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய மதத்தின் தத்துவத்தை நன்கு அறிந்து அதைக் கடைப்பிடிப்பார்களானால்—போலிப் போதகர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்கும் அனுமதி தராமல் இருந்தால்—சண்டை சச்சரவுக்கு இடமே இராது.

வாசகர்: இந்த இருவரும் ஒன்றுவதற்கு ஆங்கிலேயர்கள் எப்பொழுதாவது அனுமதிப்பார்களா?

ஆசிரியர்: இக்கேள்வி நம்முடைய கோழைத்தனத்தினாலேயே எழுகிறது. இது நமது விவேகமின்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. சமாதானமாக வாழ்வது என்று இரு சகோதரர்கள் முடிவு செய்துகொண்டு விட்டால், மூன்றாம் ஆள் அவர்களைப் பிரித்துவிட முடியுமா? கெட்டவர்களின் பேச்சை

அவர்கள் கேட்பதாயின், அவர்களை முட்டாள்கள் என்று கருதுவோம். அதே போல நம்மைப் பிரித்து வைப்பதற்கு ஆங்கிலேயருக்கு நாம் இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள்மீது குறைகூறுவதை விட, ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம் களுமாகிய நாம் நம்மீதே குறை கூறிக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு மண் பாண்டம் உடைவதற்கு, அது ஒரு கல்மீது மோதவே வேண்டியதில்லை. ஒன்றின்மேல் ஒன்று சற்று வலுவாகப் பட்டாலும் போதும். இப்பாண்டம் பத்திரமாக இருக்கும்படிச் செய்வதற்குச் சரியான வழி, ஆபத்தான இடத்தை விட்டு அதைத் தூரத்தில் வைத்து விடுவதன்று; கல்லில் பட்டாலும் அது உடையாதிருக்கும் வகையில் அதை நன்றாகச் சூளையிலிட வேண்டும். ஆகவே, நாம் நம் மனத்தைச் சரியானபடி சுட்ட மண் போல் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு எல்லா ஆபத்துக்களையும் சமாளிக்கும் இரும்பான உறுதியை நாம் அடைந்துவிடுவோம். இதை ஹிந்துக்கள் மிகச் சுலபமாகச் செய்யலாம். தொகையில் இவர்கள் அதிகம்; தாங்கள் அதிகம் படித்தவர்கள் என்றும் பாசாங்கு செய்கிறார்கள். ஆகையால், முஸ்லிம்களுடன் தங்களுக்குள்ள நேச உறவை எந்தத் தாக்குதலிலிருந்தும் காப்பாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய தகுதி இவர்களுக்கே அதிகம் உண்டு.

இவ்விரு சமூகத்தினருக்குள்ளும் பரஸ்பர அவநம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. ஆகையால் முஸ்லிம்கள், தங்களுக்குச் சில சலுகைகள் வேண்டுமென்று லார்டு மார்லியிடம்[1] கேட்கிறார்கள். ஹிந்துக்கள் இதை ஏன் எதிர்க்க வேண்டும்? ஹிந்துக்கள் ஆட்சேபிக்காதிருந்தால், ஆங்கிலேயர் இதைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள். நாளாவட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் ஹிந்துக்களை நம்ப ஆரம்பிப்பார்கள். இதன் பலனாக சகோதரத்துவமும் வளரும். நம் சச்சரவுகளை ஆங்கிலேயரிடம் கொண்டு போவதைக் குறித்து நாம் வெட்கப்பட வேண்டும். ஆட்சேபனை செய்யாமல் இருப்பதால் ஹிந்துக்களுக்கு எதுவும் நஷ்டமாகிவிடாது என்பதை ஒவ்வொருவரும் தமக்குத்தாமே உணரவேண்டும். மற்றொருவர் உள்

---

1. லார்டு மார்லி (1838—1923) லிபரல் கட்சி ராஜீயவாதி; நூலாசிரியர். பிறகு 1892 முதல் 1895 வரை பிரிட்டிஷ் அயர்லாந்து மந்திரியாக இருந்தார். 1905 முதல் 1910 வரை இந்திய மந்திரியாகவும் இருந்தார். அக்காலத்திலேயே மிண்டோ—மார்லி அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் இந்தியாவில் கொண்டுவரப்பட்டன. கிளாட்ஸ்டன், வால்டயர், ரூஸோ, பர்க், வால்போல் முதலிய பலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதியிருக்கிறார்.

ளத்தில் நம்பிக்கையை உண்டாக்கியவர் இவ்வுலகத்தில் எதையும் இழந்துவிட்டதில்லை.

ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் என்றுமே சண்டையிட்டுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. சேர்ந்து வாழும் இரு சகோதரர்கள் அடிக்கடி சண்டையிட்டுக்கொள்வார்கள். சில சமயங்களில் நாம் மண்டைகளையும் உடைத்துக்கொள்ளுவோம். இத்தகைய காரியங்களுக்கு அவசியம் இல்லைதான். ஆனால், எல்லோருமே ஒரே மாதிரியாக இருந்துவிடவில்லை. கோபத்தில் இருக்கும்போது எத்தனையோ முட்டாள்தனமான காரியங்களைச் செய்துவிடுகின்றனர். இவைகளையெல்லாம் சகித்துக்கொள்ளவே வேண்டும். ஆனால் நாம் சண்டை யிட்டுக்கொள்ளும்போது, வக்கீல் வைக்கவோ, ஆங்கிலேயரிடம் செல்லவோ, கோர்ட்டுக்குப் போகவோ நாம் நிச்சயமாக விரும்புவதில்லை. இருவர் சண்டை போட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்; அவர்கள் மண்டைகள் உடைகின்றன; அல்லது ஒருவரின் மண்டையாவது உடைகிறது. மூன்றாமவர் அவர்களுக்குள் நியாயத்தை எப்படித் தீர்த்துவிட முடியும்? சண்டை போடுகிறவர்கள் காயம் அடையக்கூடும் என்றே எதிர் பார்க்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் 11

இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி)- வக்கீல்கள்

வாசகர்: இருவர் சண்டை போட்டுக்கொள்ளும்போது நீதிமன்றங்களுக்கும் போகக் கூடாது என்கிறீர்கள். இது வியப்பாகவே இருக்கிறது.

ஆசிரியர்: வியப்பாக இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொன்னாலும் சரி, சொல்லாவிட்டாலும் சரி, இதுதான் உண்மை. உங்கள் கேள்வி, வக்கீல்களைப் பற்றியும், டாக்டர்களைப்பற்றியும் ஆராய நம்மைத் தூண்டுகிறது. வக்கீல்களே இந்தியாவை அடிமைப்படுத்திவிட்டார்கள்; ஹிந்து-முஸ்லிம் வேற்றுமைகளை அதிகரித்துவிட்டார்கள்; ஆங்கிலேய ஆட்சியையும் உறுதிப்படுத்திவிட்டனர் என்பது என்னுடைய திடமான அபிப்பிராயம்.

வாசகர்: இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளைக் கூறிவிடுவது எளிது. ஆனால், இவற்றை நீங்கள் நிரூபிப்பது கடினம். வக்கீல்கள் இல்லாவிட்டால் வேறு யார் நம் சுதந்திரத்திற்கு வழிகாட்டியிருப்பார்கள்? ஏழைகளை வேறு யார் காப்பாற்றியிருப்பர்? நீதியை யார் தேடித் தந்திருக்க முடியும்? உதாரணமாக, காலஞ்சென்ற மனமோகன கோஷ் பல ஏழைகளுக்காகப் பணமின்றிக் கோர்ட்டில் வாதாடினர். நீங்கள் பிரமாதமாகப் புகழ்கிறீர்களே அந்தக் காங்கிரஸ், அது இருந்து வருவதும், அதன் நடவடிக்கைகளும் வக்கீல்களின் உழைப்பினலேயேயாகும். மதிப்பிற்குரிய அத்தகையதொரு வகுப்பினரைக் கண்டிப்பது நியாயமற்றதாகும். வக்கீல்களைத் தூஷிப்பதன் மூலம் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை நீங்கள் தூக்கி எறிந்து விடுகின்றீர்கள்.

ஆசிரியர்: ஒரு சமயத்தில் உங்களைப் போலவேதான் நானும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு நல்ல காரியத்தைக் கூட அவர்கள் என்றுமே செய்ததில்லை என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இல்லை. ஸ்ரீ கோஷின் நினைவையும் அவர் செய்த காரியத்தையும் நான் போற்றுகிறேன். ஏழைகளுக்கு அவர் உதவி செய்தார் என்பது முற்றிலும் உண்மை. வக்கீல்களுக்குக் காங்கிரஸ்

கொஞ்சம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் நம்பக்கூடியதே. வக்கீல்களும் மனிதர்களே. ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் நல்லகுணம் ஏதாவது இருக்கும். வக்கீல்கள் ஒரு நல்ல காரியம் செய்ததாக ஏதாவது சம்பவங்கள் எடுத்துக் கூறப்படுமாயின் அந்த நன்மை, வக்கீல்கள் என்பதைவிட மனிதர்கள் என்ற வகையில் அவர்கள் செய்ததாகும். அந்தத் தொழில், ஒழுக்கக் கேட்டைப் போதிக்கிறது. அதன் கவர்ச்சியிலிருந்து காக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் மிகச் சிலரே என்பதை உங்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்பதுதான் என் சிரத்தையெல்லாம்.

ஹிந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் சச்சரவிட்டுக் கொண்டார்கள். அதையெல்லாம் மறந்துவிடுமாறே சாதாரண மனிதன் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்வான்; இரு தரப்பாரும் ஏதேதோ தவறு செய்திருக்கலாம் என்று அவர்களிடம் சொல்லி இனியும் சச்சரவிட்டுக் கொள்ள வேண்டாம் என்று அவர்களுக்குப் புத்திமதி கூறுவான். ஆனால், அவர்கள் வக்கீலிடம் போகிறார்கள். தங்கள் கட்சிக்காரர்களுக்கு உதவியாயிருந்து, அந்தக் கட்சிக்காரர்களுக்கே புலப்படாத புதியதான வழிகளையும் வாதங்களையும் கண்டுபிடிப்பது வக்கீல்களின் வேலை. அவர்கள் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தங்கள் தொழிலின் கௌரவமே குறைந்தவர்களாக அவர்கள் கருதப்படுவார்கள். ஆகையால், வக்கீல்கள், சச்சரவைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாகச் சச்சரவை வழக்கமாக அதிகரிக்கிறார்கள். மேலும் இத்தொழிலுக்கு வருகிறவர்கள் பணம் சம்பாதிக்க வருகிறார்களேயன்றித் துன்பப்படும் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக வருவதில்லை. பணக்காரர்கள் ஆவதற்கான வழிகளில் இது ஒன்று. தகராறுகள் அதிகரிப்பதனாலேயே இவர்களுக்கு நன்மை உண்டு. மனிதருக்குள் தகராறு ஏற்படும்போது அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள் என்பதை நானே அறிவேன். சின்ன வக்கீல்கள் உண்மையிலேயே தகராறுகளை உண்டுபண்ணுகின்றனர். எத்தனையோ அட்டைகளைப் போல இவர்களுடைய தரகர்கள் ஏழை மக்களின் ரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்றனர். வக்கீல்களுக்கு வேலை என்பதே இல்லை. அவர்கள் சோம்பேறிகளாக இருப்பவர்கள். ஆடம்பர வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக, இத்தகைய தொழிலுக்கு வருகின்றனர். இது முற்றிலும் உண்மை. இதற்கு எதிரான எந்தக் கூற்றும் பாசாங்காகும். தம் தொழில் மிகவும் கௌரவமானது என்று வக்கீல்கள் தாங்களே கண்டுபிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தம் பெருமையைத் தாமே உண்டாக்கிக்கொள்வதைப் போலவே அவர்கள் சட்டங்களையும் உண்டாக்குகின்றனர். என்ன

கட்டணம் வாங்குவது என்பதை அவர்களே முடிவு செய்து கொள்ளுகின்றனர். அவர்கள் தெய்வப் பிறவியோ என்று ஏழை மக்கள் எண்ணும் வகையில் ஆடம்பரத்தையும் மேற் கொள்ளுகின்றனர்.

சாதாரண தொழிலாளியைவிட அவர்கள் அதிகக் கட்டணம் விரும்புவானேன்? அவர்களுடைய தேவை அதிகமாக இருப் பானேன்? தொழிலாளரைவிட அவர்கள் நாட்டிற்கு எந்த வகையில் அதிக உதவியுள்ளவர்கள்? நல்லதைச் செய்கிறவர் கள் அதிக ஊதியம் பெறுவதற்கு உரிமை பெற்றிருக்கிறார்களா? நாட்டிற்கு ஏதாவது நன்மையைப் பண ஆசைக்காக அவர்கள் செய்திருந்தால், அதை நல்லதென்று எப்படிக் கொள்ள முடியும்?

ஹிந்து - முஸ்லிம் சச்சரவுகள், அடிக்கடி வக்கீல்கள் தலையிடுவதாலேயே ஏற்படுகின்றன என்பதை இச்சச்சரவுகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் உணர்வர். இவர்களால் குடும்பங்கள் அழிந்து போயிருக்கின்றன. இவர்கள் சகோதரர்களை விரோதி களாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். வக்கீல்களின் உபதேசங்களுக் குட்பட்ட சமஸ்தானங்கள் கடன் சுமை மிகுந்தவைகளாக ஆகி விட்டன. பலர் தம் உடைமைகளை இவர்களாலேயே பறி கொடுத்து நிற்கின்றனர். இவை போன்ற உதாரணங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

ஆனால், அவர்கள் நாட்டிற்குச் செய்திருக்கும் பெரிய தீங்கு ஆங்கிலேயரின் பிடிப்பை இங்கு அவர்கள் பலப்படுத்தியிருப் பதேயாம். நீதிமன்றங்கள் இல்லாமல் தங்கள் அரசாங்கத்தை ஆங்கிலேயர்கள் இங்கு நடத்திக்கொண்டு போவது சாத்தியம் என்று நினைக்கிறீர்களா? மக்களின் நன்மைக்காக நீதிமன்றங் கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று நினைப்பது தவறு. தங்கள் ஆட்சியை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், இந்த நீதிமன்றங்கள் மூலம் அதைச் செய்து வருகின்றனர். தங்கள் தகராறுகளை மக்கள் தங்களுக்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொள்வதாயிருந்தால், அவர்கள் மீது மூன்றாம் ஆள் எந்தவித ஆதிக்கத்தையும் செலுத்த முடியாது. சண்டையின் மூலமோ அல்லது தங்களுக்காக முடிவு செய்யும்படி தங்களுடைய உறவி னரைக் கேட்டுக்கொள்ளுவதன் மூலமோ மனிதர், தகராறுகளைத் தீர்த்துக் கொண்டு வந்த காலத்தில் அவர்கள், மனிதத்தன்மை யின் வரம்பை மீறிச் சென்றதில்லை. கோர்ட்டுகளுக்குப் போகத் தலைப்பட்ட பிறகே அவர்கள் மனிதத்தன்மையில் குறைந்தவர் களாயும் கோழைகளாகவும் மாறினர். சண்டையிட்டு அதன்

மூலம் தகராறில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்களென்பது நிச்சயமாகக் காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்கு ஓர் அறிகுறியேயாகும். எனக்கும் உங்களுக்கும் மத்தியில் மூன்றுமவரை அழைத்துத் தகராறைத் தீர்க்கச் சொல்வது மிருகத்தனத்தைத்தவிர வேறு என்ன? மூன்றும் ஆள் கூறும் தீர்ப்பு எப்பொழுதுமே நியாயமானதாக இருந்துவிடப் போவதில்லை என்பது நிச்சயம். எது நியாயம் என்பது தகராறில் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். நம் அறியாமையாலும் எதையும் நம்பும் தன்மையாலும் முன்பின் தெரியாத ஒருவர், பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு நமக்கு நீதியை வழங்குகிறார் என்று நாம் எண்ணுகிறோம்.

வக்கீல்கள் இல்லாவிட்டால் கோர்ட்டுகளை அமைத்திருக்கவோ அல்லது அவற்றை நடத்தியிருக்கவோமுடியாது; கோர்ட்டுகள் இல்லாமல் ஆங்கிலேயரால் ஆள முடிந்திராது என்பது முக்கியமாக நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய விஷயமாகும். ஆங்கிலேய நீதிபதிகள், ஆங்கிலேய வக்கீல்கள், ஆங்கிலேய போலீஸ்காரர்கள் ஆகியவர்கள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது ஆங்கிலேயரை மட்டுமே அவர்களால் ஆள முடியும். இந்திய நீதிபதிகள், இந்திய வக்கீல்கள் இல்லாமல் ஆங்கிலேயரால் எதுவும் முடியாது. முதன் முதலில் வக்கீல்கள் எவ்விதம் தோன்றினர், அவர்களுக்கு எவ்விதம் சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டன என்பவைகளை நீங்கள் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பிறகு, இத்தொழிலைக் குறித்து எனக்கு இருந்து வரும் வெறுப்பே உங்களுக்கும் ஏற்படும். வக்கீல்கள் தம் தொழிலைக் கைவிட்டு விட்டால், விபசாரத்தைப் போல் இத்தொழிலும் இழிவானது என்று கருதிவிட்டால், ஒரே நாளில் ஆங்கில ஆட்சி சிதைந்துவிடும். மீன் நீரை விரும்புவதுபோல் நாம் சச்சரவுகளையும் கோர்ட்டுகளையும் விரும்புவோர் என்று நம்மைப் பற்றிக் குற்றங்கூறப்படுவதற்குக் காரணகர்த்தர்களாக இருப்பவர்கள் வக்கீல்களே. வக்கீல்களைப் பற்றி நான் கூறியனயாவும் நீதிபதிகளுக்கும் பொருந்தும். இவர்கள் முதல் சிற்றப்பன் பிள்ளைகளைப் போன்றவர்கள்; ஒருவருக்கொருவர் பக்கபலமாக இருப்பவர்கள்.

அத்தியாயம் 12

இந்தியாவின் நிலைமை (தொடர்ச்சி)- டாக்டர்கள்

வாசகர்: வக்கீல்களைப் பற்றி நான் இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டேன். அவர்கள் செய்திருக்கக்கூடிய நன்மை தற்செயலாக ஏற்பட்டது. அந்தத் தொழில் நிச்சயமாக வெறுக்கத் தகுந்தது என்றே உணர்கிறேன். நீங்களோ டாக்டர்களையும் இதில் சேர்த்துச் சொல்லுகிறீர்கள். அது எப்படி?

ஆசிரியர்: உங்களிடம் நான் கூறும் கருத்துக்கள், நான் அனுசரிப்பவையேயாகும். அவை என் சொந்தக் கருத்தல்ல. வக்கீல்களையும் டாக்டர்களையும் குறித்து மேனாட்டு எழுத்தாளர்கள் மிகக் கடுமையான சொற்களை உபயோகித்திருக்கின்றனர். ஒரு நூலாசிரியர், இக்கால வைத்திய முறை முழுவதையும் உபாஸ் * மரத்திற்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். பிறரை உறிஞ்சி வாழும் வக்கீல் தொழிலையும், வைத்தியத் தொழிலையும் அம்மரத்தின் கிளைகளோடு ஒப்பிட்டிருக்கிறார். அதன் அடி மரத்தின்மீது உண்மையான மதம் என்ற கோடரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒழுக்கக்கேடு என்பதே அந்த மரத்தின் வேர். இந்த அபிப்பிராயங்கள் என் மனத்திலிருந்து நேரே வந்தவையல்ல என்பதையும், பலருடைய ஒன்றுபட்ட அனுபவமே இது என்பதையும் இதன்மூலம் நீங்கள் காணலாம். வைத்தியத் தொழிலைக் குறித்து எனக்கு ஒரு சமயம் அதிக ஆர்வம் இருந்தது. நாட்டின் நன்மைக்காக ஒரு டாக்டராக வேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கம். அந்த எண்ணம் இப்பொழுது எனக்குக் கிடையாது. நம்மிடையே வைத்தியர்கள் ஏன் கௌரவமான அந்தஸ்தை அடைவதில்லை என்பதை நான் இப்பொழுது அறிகிறேன்.

நம்மை அடிமைகளாக வைத்திருப்பதற்கு ஆங்கிலேயர்கள் வைத்தியத்தொழிலைச் சரியானபடி உபயோகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கில வைத்தியர்கள், பல ஆசிய மன்னர்க

---

*உபாஸ் என்பது ஜாவா பகுதியிலுள்ள ஒரு நச்சு மரம். அதிலிருந்து வரும் பாலை எடுத்துக் காட்டு மக்கள் அம்புகளின் முனையில் தடவுவார்களாம். அந்த அம்பு பட்டவர்கள் கட்டாயம் இறந்து போவார்கள். அதன் நிழலில் எந்தச் செடியும் நசித்துப் போகும். அவ்வளவு கொடியது அம்மரத்தின் விஷம்.

ளிடம் தம் தொழிலை ராஜீய லாபங்களுக்காக உபயோகித் திருக்கிறார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

டாக்டர்கள் நம்மை முற்றிலும் நிலை தவறிப் போகும்படிச் செய்துவிட்டனர். பெரிய பட்டங்களைப் பெற்ற டாக்டர்களை விடப் போலி வைத்தியர்களே மேல் என்று சில சமயங்களில் நான் எண்ணுகிறேன். இதைச் சற்று கவனிப்போம்: ஒரு டாக்டரின் வேலை, உடம்பைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்வது, சரியாகச் சொன்னால், அதுகூட இல்லை. உண்மையில் அவர்களுடைய வேலை, உடலைப் பற்றும் நோய்களைப் போக்கவேண்டியது. இந்த நோய்கள் எவ்விதம் உண்டாகின்றன? நிச்சயமாக நமது அசட்டையினாலோ அல்லது மிதமிஞ்சிய போகங்களினாலோ நோய்கள் உண்டாகின்றன. அளவுக்கு மிஞ்சிச் சாப்பிடுகிறேன்; எனக்கு அஜீரணம் உண்டாகிறது; நான் டாக்டரிடம் போகிறேன்; அவர் ஒரு மருந்து கொடுக்கிறார்; நான் குணம் அடைகிறேன்; நான் மீண்டும் அதிகப்படியாகச் சாப்பிடுகிறேன்; டாக்டரின் மாத்திரையையும் உட்கொள்ளுகிறேன். முதல் தடவையிலேயே மாத்திரை சாப்பிடாதிருந்தேனாயின் எனக்கு உரியதான தண்டனையை அனுபவித்திருப்பேன், திரும்பவும் அதிகப்படியாகச் சாப்பிட்டிருக்கவும் மாட்டேன். டாக்டர் குறுக்கிட்டு, நான் மிதமிஞ்சி நடந்து கொள்ளுவதற்கு உதவி செய்தார். இதனால் என் உடல் சிரமமின்றி இருந்தது உண்மையெனினும் என் மனம் பலவீனப்பட்டு விட்டது. ஆகையால், தொடர்ந்து மருந்து சாப்பிடுவதன் பயனாக மனத்தை அடக்கும் திறனை இழந்து விடுகிறோம்.

கெட்ட செய்கைகளில் ஈடுபட்டுவிட்டேன். இதனால் எனக்கு நோய் ஏற்படுகிறது, டாக்டர் குணப்படுத்துகிறார். இதில் விசித்திரம் என்னவெனில், நான் திரும்பவும் கெட்ட காரியத்தைச் செய்வதே. டாக்டர் தலையிடாதிருந்தால் இயற்கை தன்னுடைய வேலையைச் செய்திருக்கும். என்னை நானே அடக்கியாளும் ஆற்றலும் எனக்கு உண்டாகியிருக்கும். கெட்ட காரியங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு ஆனந்தமாக இருந்திருப்பேன்.

பாபங்களைப் பரப்பும் ஸ்தாபனங்களே ஆஸ்பத்திரிகள். தங்கள் உடம்பைப்பற்றி மனிதர் அதிக சிரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவதில்லை. ஒழுக்கமின்மை அதிகரிக்கிறது. எல்லோரிலும் படுமோசமானவர்கள் ஐரோப்பிய டாக்டர்கள். மனித உடலைக்குறித்துச் சரியான அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளாத தவறுக்காக, வருடந்தோறும் பல்லாயிரக் கணக்கான மிருகங்

களைக் கொல்கின்றனர். அவற்றை உயிரோடு அறுத்துச் சோதிக்கின்றனர். எந்த மதமும் இதை அனுமதிக்கவில்லை. நம் உடலுக்காக இத்தனை உயிர்களை மாய்க்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள்.

இந்த டாக்டர்கள் நம்முடைய மத உணர்ச்சியையே மீறி நடக்கிறார்கள். இவர்கள் உபயோகிக்கும் மருந்துகள் பல வற்றில் மிருகக் கொழுப்போ அல்லது மதுத்திராவகங்களோ கலந்திருக்கின்றன. இவை இரண்டுமே ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் விலக்கானவை. நாம் நாகரிகம் அடைந் திருப்பதாகப் பாசாங்கு செய்து, தடுக்கப்பட்டிருப்பவைகளை மூட நம்பிக்கைகள் என்று கூறி, நமக்கு இஷ்டமானவைகளில் நாம் ஈடுபடலாம். இப்படி நாம் ஈடுபடுவதற்கு டாக்டர்கள் தூண்டுகிறார்கள். இதன் பலனாக நமக்குள்ள புலனை அடக்கும் ஆற்றல் இல்லாமற் போகிறது. ஆண்மையற்றவர்களாகவும் ஆகிவிடுகிறோம் என்பது உண்மையாகிறது. இந்த நிலைமை யில் நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்ய நாம் தகுதியற்றவர்கள். ஐரோப்பிய வைத்திய முறையைக் கற்றுக் கொள்வது நமது அடிமைத்தனத்தைப் பலப்படுத்துவதாகும்.

நாம் மருத்துவத் தொழிலை ஏன் மேற்கொள்ளுகிறோம் என்பது முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியதாகும். மனித வர்க்கத்திற்குச் சேவை செய்வதற்காக மேற்கொள்ளப்பட வில்லை. நிச்சயமாக கௌரவத்தையும் செல்வத்தையும் அடைய லாம் என்பதற்காக டாக்டர்கள் ஆகிறோம். இத்தொழிலில் மனித வர்க்கத்திற்குப் பணி செய்வது என்பது எதுவுமில்லை. மனித வர்க்கத்திற்கு இதனால் தீமையே என்பதை எடுத்துக்காட்ட முயன்றிருக்கிறேன். டாக்டர்கள், தாங்கள் அறிவு மிக்கவர்கள் போல் காட்டி அதிகப்படியான கட்டணமும் விதிக்கின்றனர். அவர்களுடைய மருந்துகள், உண்மையில் சில தம்படிகளே பெறுமானவை. அவைகளுக்கு ரூபாய்க்கணக்கில் விலை வாங்கப் படுகிறது. பொதுமக்களும் தங்களுடைய அறியாமையினாலும் ஏதாவது நோய் நீங்கும் என்ற நம்பிக்கையினாலும் தங்களை ஏமாற்ற அவர்களுக்கும் வாய்ப்புத் தருகின்றனர். ஆகவே, மனித வர்க்கத்தினிடம் அன்பு காட்டுவது போன்று வேஷம் போடும் டாக்டர்களைவிட நன்கு அறிந்த போலி மருத்துவர்கள் மேல் அல்லவா?

அத்தியாயம் 13

உண்மையான நாகரிகம் எது ?

வாசகர்: ரெயில்களையும், வக்கீல்களையும், டாக்டர்களையும் நீங்கள் கண்டித்துக் கூறுகிறீர்கள். எல்லா யந்திரங்களையுமே நீங்கள் வெறுப்பீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். அப்படியானல் உண்மையான நாகரிகந்தான் எது ?

ஆசிரியர்: இதற்கு விடை அவ்வளவு கடினமானதன்று. இந்தியா உருவாக்கியிருக்கும் நாகரிகம் உலகத்தில் இணையற்றது என்பது என் நம்பிக்கை. நம் மூதாதைகள் போட்ட விதைக்கு மிஞ்சியது எதுவும் இல்லை. ரோம் அழிந்தது; கிரேக்கமும் அதே கதியை அடைந்தது. பாரோக்களின் மகிமை சிதைந்தது; ஜப்பான் மேற்கு நாகரிகத்தை அபிநயிக்கிறது; சீனவைப் பற்றி எதுவும் சொல்லுவதற்கில்லை. ஆனல், இந்தியா மாத்திரம், எப்படியோ அடிப்படையில் சரியானபடி இருந்து வருகிறது. பழைய கீர்த்தியெல்லாம் மழுங்கிப் போன கிரேக்கர் அல்லது ரோமர்கள் எந்தக் காலத்திலோ எழுதி வைத்திருந்தவற்றைக் கொண்டு ஐரோப்பிய மக்கள் பாடங் கற்றுக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து பாடங் கற்றுக் கொள்ளுவதில், கிரேக்கரும் ரோமன்களும் செய்துவிட்ட தவறுகளைத் தாங்கள் தவிர்க்க முடியும் என்று ஐரோப்பியர் எண்ணுகிறார்கள். இதுவே அவர்களுடைய பரிதாபகரமான நிலைமை. இவைகளுக்கெல்லாம் மத்தியில் இந்தியா அசையாமல் தன்னுடைய பழம் புகழுடனேயே இருந்து வருகிறது. இந்தியர் நாகரிகமற்றவர்களாகவும், அறியாமை மிகுந்தவர்களாகவும், உணர்ச்சி ஆவேசம் இல்லாதவர்களாகவும் இருப்பதால், எந்த மாறுதலையும் மேற்கொள்ள இவர்களைத் தூண்ட முடியாதவாறு இருக்கிறது என்பது இந்தியா மீது கூறப்படும் குற்றச்சாட்டு. இது உண்மையில் நமது ஆற்றலுக்கு விரோதமாகக் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டாகும். அனுபவத்தின் வாயிலாகச் சோதித்து உண்மையெனக் கண்டுகொண்டிருப்பவைகளை மாற்றிக்கொண்டுவிட நாம் துணிவதில்லை. பலர் தம் போதனைகளை இந்தியாவின் மீது திணிக்கிறார்கள்; ஆனல், இந்தியா தன் நிலை தவருமல் இருந்து வருகிறது. இதுவே இந்தியாவின் அழகு; இதுவே நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் சிறந்த பாதுகாப்பு.

மனிதனுக்குக் கடமையின் மார்க்கத்தைக் காட்டும் ஒழுக்க முறையே நாகரிகம். கடமையைச் செய்வதும், ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பதும் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமானவை. ஒழுக்கத்தை அனுசரிப்பதென்பது நம் மனத்தையும் நமது விருப்பங்களையும் அடக்கி ஆள்வதாகும். அப்படிச் செய்வதில் நம்மையே நாம் அறிந்தவராவோம். நாகரிகம் என்ற சொல்லுக்கு குஜராத்தியில், 'நல்ல நடத்தை' என்பதுதான் பொருள்.

இந்த விளக்கமே சரியானது என்றால், பல நூலாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதைப்போல, பிறரிடமிருந்து இந்தியா கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது எதுவுமில்லை; எவ்விதம் இருக்க வேண்டுமோ, அவ்விதம் இந்தியா இருந்து வருகிறது. அமைதியற்றதோர் பறவையே மனம் என்பதைக் காண்கிறோம். அதிகம் கிடைக்கக்கிடைக்க அது மேலும் அவாவுகிறது; அப்பொழுதும் திருப்தி அடையாமல் இருக்கிறது. ஆசாபாசங்களில் நாம் உழல உழல அவை எல்லையற்றுப் பெருகிக்கொண்டே போகின்றன. ஆகவே நம் மூதாதைகள் நாம் அப்படிப் போகத்தில் உழல்வதற்கு ஒரு வரம்பைக் கோலியிருக்கின்றனர். இன்பம் என்பதெல்லாம் பெரும்பாலும் மனநிலையைப் பொறுத்ததே என்று கண்டார்கள். பணக்காரனாக இருக்கிறான் என்பதற்காக ஒருவன் ஆனந்தமாகவோ அல்லது ஏழை என்பதனால் இன்னொருவன் ஆனந்தம் இல்லாமலோ இருந்துவிடுவதில்லை. கோடிக்கணக்கானவர்கள் எப்பொழுதும் ஏழைகளாகவே இருப்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் கவனித்தே நம் மூதாதைகள், ஆடம்பரங்களும் இன்பங்களும் வேண்டாம், என்று நமக்கு உபதேசித்தனர். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்த அதே கலப்பையைக்கொண்டே நாம் சமாளித்துக்கொண்டு வருகிறோம். முற்காலத்தில் இருந்த குடிசைகளையே இன்னும் நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நம் சுதேசப் படிப்பு முன்னால் இருந்ததைப்போன்றே இப்பொழுதும் இருக்கிறது. உயிரையே சிதைத்துக் கொள்ளும் வகையிலான போட்டி முறை எதுவும் நமக்குக் கிடையாது. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் தொழில்களையோ வியாபாரத்தையோ கவனித்து வருகின்றனர். கட்டுப்பாடுள்ள ஊதியமும் பெறுகின்றனர். யந்திரங்களைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படி என்பது நமக்குத் தெரியாது என்பதல்ல. ஆனால் இத்தகைய காரியங்களில் கவனத்தைச் செலுத்திவிட்டால், நாம் அடிமைகளாகி ஒழுக்க உறுதியையும் இழந்துவிடுவோம் என்பது நமது மூதாதையருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால், அவர்கள் தீரச் சிந்தித்துவிட்டு, நம்

கையினுலும் காலினுலும் செய்யக்கூடியன மட்டுமே நாம் செய்யவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். நம்முடைய கால்களையும் கைகளையும் சரியானபடி உபயோகிப்பதிலேயே உண்மையான ஆனந்தமும் உடல் நலமும் பெறமுடியும் என்பதைக் கண்டார்கள். பெரிய நகரங்களெல்லாம் நம்மை அழுத்திக்கொள்ளும் கண்ணிகள் போன்றவை. வீண் தொல்லைகளை உண்டாக்கும் இடம். அங்கே மக்கள் ஆனந்தமாக வாழ முடியாது. கொள்ளை, விபசாரம் போன்ற தீமைகள் மலிந்த இடம் அவை. வறியவர்களைப்பறித்து, அங்கே பணக்காரர்கள் வாழ்வார் என்றும் அவர்கள் கருதினர். ஆகையால், சிறு கிராமங்களோடு திருப்தியடைந்து இருந்தனர். அரசர்களும் அவர்களுடைய வாள் பலமும் ஒழுக்கமென்னும் வலிமைக்குக் குறைவானவை என்று கண்டனர். ஆகையால், பூமண்டலாதிபதிகளும், ரிஷிகளுக்கும் பக்கீர்களுக்கும் தாழ்வானவர்களே என்று கருதினர். இதைப்போன்றதோர் அமைப்பைக்கொண்ட நாட்டினர், மற்றவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்வதைவிட அவர்களுக்குப் போதிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள். அந்த மக்களுக்கு நீதிமன்றங்களும், வக்கீல்களும், வைத்தியர்களும் இருந்தனர். ஆனுல், அவர்கள் எல்லோரும் ஓர் எல்லைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். இந்தத் தொழில்கள் அப்படி உயர்வானவையல்ல என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிவார்கள். மேலும் அந்த வக்கீல்களும் வைத்தியர்களும் மக்களைக் கொள்ளை அடிப்பதில்லை. அவர்கள் மக்களை நம்பிப்பணியாற்றுபவரெனக் கருதப்பட்டனரேயன்றி எஜமானர்களாகக் கருதப்படவில்லை. நீதிபரிபாலனமும் கூடியவரை நேர்மையாகவே இருந்தது. கோர்ட்டுக்களைத் தவிர்ப்பதே சாதாரணமாயிருந்த பழக்கம். மக்களை மயக்கிக் கோர்ட்டுகளுக்குக் கொண்டு போய்விடத் தரகர்களும் இல்லை. இந்தத் தீமை, நகரங்களிலும் அவற்றின் சுற்றுவட்டாரங்களிலுமே தென்படுகின்றன. பொது மக்கள் சுயேச்சையாக வாழ்ந்து தங்களுடைய விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். உண்மையான சுய ஆட்சியையும் அனுபவித்து வந்தார்கள்.

இந்தப் பாழான நவநாகரிகம் எட்டாத இடங்களில், இந்தியா முன் இருந்தபடியே இருந்து வருகிறது. இந்தியாவின் அப்பகுதியில் இருக்கும் மக்கள், புதுமையாகப் புனையும் உங்களுடைய எண்ணங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கத்தான் சிரிப்பார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் அவர்கள்மீது என்றும் ஆட்சி நடத்தவுமில்லை. நீங்கள் அவர்கள் மீது என்றும் ஆட்சி நடத்தவும் முடியாது. நாம் எவர் பெயரால் இவ்வளவு பேசுகிறோமோ, அவர்களை அறியோம் ;

நம்மையும் அவர்கள் அறியார், தாய் நாட்டை நேசிக்கும் உங்களுக்கும் உங்களைப் போன்றவர்களுக்கும், ரெயில் உட்புகுந்து பாழாக்காத பிரதேசங்களுக்குப் போய் அங்கு ஆறு மாத காலம் வசிக்க வேண்டும் என்றே நான் நிச்சயமாக ஆலோசனை கூறுவேன். பிறகு நீங்கள் தேசாபிமானிகள் ஆவதோடு சுய ஆட்சியைப்பற்றியும் பேசலாம்.

நான் கருதும் உண்மையான நாகரிகம் எது என்பது இப்பொழுது தெரியும். உங்களுக்கு நான் விவரித்திருந்த நிலைமையை மாற்ற விரும்புகிறவர்கள், நாட்டின் விரோதிகளும் பாபிகளும் ஆவர்.

வாசகர்: நீங்கள் விவரித்துள்ளபடியே இந்தியா இருக்குமாயின் எல்லாம் சரிதான். ஆனல் நூற்றுக்கணக்கான இளம் விதவைகள் இருப்பதும், இரண்டு வயது குழந்தைகளுக்கு விவாகஞ்செய்யப்படுவதும், ஒரு பெண்ணுக்குப் பல கணவர்கள் இருப்பதும், நியோக முறையை 1 அனுசரிப்பதும், மதத்தின் பெயரால் பெண்களை விபசாரத்திற்குத் தத்தஞ் செய்வதும், மதத்தின் பெயரால் ஆடுகள் வெட்டப்படுவதுமான இந்தியாவும் இருக்கிறது. நீங்கள் வர்ணனை செய்த நாகரிகத்தின் சின்னங்களாக இவைகளையும் நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?

ஆசிரியர்: நீங்கள் ஒரு தவறு செய்கிறீர்கள். நீங்கள் குறிப்பிடும் முறைகள் யாவும் குறைகளே. இவையெல்லாம் புராதன நாகரிகம் என்று யாரும் தவருக எண்ணிக்கொள்ளவில்லை. அந்நாகரிகம் இருந்தும் இவைகளும் இருந்து வருகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நீக்குவதற்கு எப்பொழுதும் முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன; இனியும் செய்யப்படும். இத்தீமைகளையெல்லாம் ஒழிப்பதற்கு நம்மில் பிறந்திருக்கும் உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனல், புதிய நாகரிகம் என்று நான் எதை உங்களுக்கு விவரித்தேனே அதன் ஆதரவாளர்கள் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். நான் விவரித்த வகையில் இந்திய நாகரிகம், அதன் ஆதரவாளர்களால் அப்படியே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகில் எந்தப் பகுதியிலுமே எந்த நாகரிகத்தின் காரணத்தாலும், மனிதர் எவரும்

---

1. நியோக மணமுறை—பிள்ளைப்பேறு இல்லாமல் கைம்பெண்ணானவள் தன் கணவனின் உடன்பிறந்தவனை மணம் செய்துகொள்வதான முறையே நியோக மணமுறை என்பது.

நிறைவை அடைந்ததில்லை. இந்திய நாகரிகத்தின் தன்மை, ஒழுக்க முடைமையை உயர்த்துவதேயாகும். மேல் நாட்டு நாகரிகத்தின் தன்மையோ, ஒழுக்கக் கேட்டைப் பரப்புவதாகும். பின் சொன்னது கடவுளைப் புறக்கணிப்பது; முன் சொன்னது கடவுள் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவ்விதம் உணர்ந்து, அவ்விதம் நம்பி, குழந்தை தனது தாயின் மார்பகத்தைப் பற்றிக் கொள்வதைப் போல, இந்தியாவை நேசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் பழைய இந்திய நாகரிகத்தைப் பற்றிக்கொள்வது நலமாகும்.

அத்தியாயம் 14

இந்தியா விடுதலையடைவது எப்படி ?

வாசகர் : நாகரிகத்தைப்பற்றிய உங்கள் கருத்தைப் பாராட்டுகிறேன். இவைகளைப்பற்றி நான் சிந்திக்கவேண்டியிருக்கிறது ; அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளமுடியாது. உங்கள் கருத்தின்படி இந்தியா விடுதலை அடைவதற்கு என்னதான் யோசனை கூறுகிறீர்கள் ?

ஆசிரியர் : என்னுடைய கருத்துக்கள் உடனேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுவிடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆயினும் உங்களைப்போன்ற வாசகர்களிடம் என் கருத்தைக் கூறியாக வேண்டியது என் கடமை. மற்றதைக் காலம் செய்யும் என்று நம்பிருக்கவேண்டியதே. இந்தியாவை விடுவிப்பதற்குள்ள நிலைமையைக் குறித்து முன்னுடியே கவனித்திருக்கிறோம். ஆனல் மறைமுகமாகவே கவனித்திருக்கிறோம். இப்பொழுது நேரடியாகவே கவனிப்போம். நோய்க்குக் காரணமாயிருப்பதை நீக்கிவிட்டால் நோய் தானே நீங்கிவிடும் என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை. அதே போல இந்தியா அடிமையாயிருப்பதற்கான காரணத்தை நீக்கிவிட்டால் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்துவிடும்.

வாசகர் : நீங்கள் கூறியபடி இந்திய நாகரிகம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாக இருக்குமானல், இந்தியா அடிமைப்பட்டதற்கு என்ன காரணம் கூறுகிறீர்கள் ?

ஆசிரியர் : இந்த நாகரிகம் சிறந்தது என்பதில் ஆட்சேபனையே இல்லை. ஆனல் எல்லா நாகரிகங்களுக்குமே சோதனைகளும் இருந்திருக்கின்றன என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நிரந்தரமானதான நாகரிகம் மாத்திரமே நிலைத்து நிற்கும். இந்தியாவின் மக்கள் அதற்கு ஏற்புடையவர்களாக இராததால் அதன் நாகரிகம் ஆபத்திற்குள்ளாகிவிட்டது. ஆயினும், இந்த அதிர்ச்சியையும் அது சமாளித்து நிற்பதைக் கொண்டே அதன் பலத்தைக் கவனிக்கவேண்டும். மேலும் இந்தியா முழுவதிலும் இந்த அதிர்ச்சி பரவவில்லை. மேல் காட்டு நாகரிகத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் மாத்திரமே அடிமைகள் ஆகிவிட்டார்கள். நம் அளவுகோலைக்கொண்டு நாம் பிரபஞ்சத்தை அளக்கிறோம். நாம் அடிமைகளாக இருக்கும்

போது பிரபஞ்சம் முழுவதுமே அடிமையாகத்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறோம். நாம் மோசமான நிலைமையில் இருப்பதால், இந்தியா முழுவதுமே இந்த நிலையிலேயே இருக்கிறது என்று நினைக்கிறோம். உண்மையில் அப்படியல்ல என்றாலும் நமது அடிமைத்தனத்தைக்கொண்டு இந்தியா முழுவதுமே அவ்வாறு இருப்பதாகச் சொல்லுகிறோம். ஆனால் மேற்கண்ட உண்மையை மனத்தில் வைத்தால், நாம் சுதந்திரம் பெற்றால் இந்தியா சுதந்திரம் அடையும் என்பது தெரியும். இந்த எண்ணத்திலேயே சுயராஜ்யத்தைப்பற்றிய விளக்கம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். நம்மை நாமே ஆளத் தெரிந்து கொள்வதே சுயராஜ்யம். ஆகையால் அது நம் கையில்தான் இருக்கிறது. இந்தச் சுயராஜ்யம், ஒரு கனவைப் போன்றது என்று நினைக்கவேண்டாம். சும்மா உட்கார்ந்திருப்பதால் அது வரும் என்பதல்ல. அதை அடைந்துவிட்டபிறகு, மற்றவர்களும் அப்படியே செய்யும்படி நம் ஆயுள் இறுதிவரை பாடுபட வேண்டும்; இதுவே நான் சித்திரிக்க விரும்பும் சுயராஜ்யம். ஆனல், அத்தகைய சுயராஜ்யத்தை ஒவ்வொருவரும் தனக்குத் தாமே அனுபவிக்கவேண்டும். நீரில் மூழ்கிச் சாகும் நிலையில் இருப்பவன் இன்னொருவரைக் காப்பாற்றவே முடியாது. நாமே அடிமைகளாக இருக்கும்போது, மற்றவர்களை விடுவிப்பதாக நினைப்பது வெறும் பாசாங்கேயாகும். ஆங்கிலேயரை விலக்குவதை லட்சியமாக நாம் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை இப்போது நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். ஆங்கிலேயர்கள் இந்திய மயமாகிவிடுவார்களானால் அவர்கள் நம்முடன் இருக்க இடங்கொடுக்கலாம். இந்தியாவில் தங்களுடைய நாகரிகத்துடன் இருந்துவர விரும்புவார்களானல், அவர்களுக்கு இங்கு இடமில்லை. அத்தகைய நிலைமையை உண்டாக்குவது நம்மிடந்தான் இருக்கிறது.

வாசகர்: ஆங்கிலேயர்கள் எப்பொழுதுதாவது இந்திய மயமாவார்கள் என்பது நடக்காத காரியம்.

ஆசிரியர்: அப்படிச் சொல்வது, ஆங்கிலேயருக்கு மனிதத் தன்மையே கிடையாது என்று சொல்லுவதைப் போன்றதாகும். அவர்கள் அப்படி ஆகிறார்களா, இல்லையா என்பது உண்மையில் முக்கியமானதன்று. நாம் நம் வீட்டைச் சரியாக வைத்துக்கொண்டால், அதில் வசிக்கத் தகுதியுள்ளவர்கள் மாத்திரமே தங்குவார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் போய்விடுவார்கள். இவ்விதம் நடப்பதுண்டு என்பது நம் எல்லோர் அனுபவத்திலும் பார்க்கலாம்.

வாசகர்: ஆனல், அது சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்ததில்லை.

ஆசிரியர்: சரித்திரத்தில் நிகழாதது எப்பொழுதுமே ஏற்படாது என்று நம்புவது, மனிதனுடைய கண்ணியத்தில் அவநம்பிக்கைகொண்டு விவாதிப்பதாகும். என்ருலும், நமக்குச் சரியெனத் தோன்றுவதை முயற்சிசெய்யவேண்டியது நம் பொறுப்பு. இதே போன்ற நிலைமை எல்லா நாடுகளிலும் இருந்து வரவில்லை. இந்தியாவின் நிலைமை தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. அதற்குரிய வன்மை அமோகமானது. ஆகவே மற்ற நாட்டின் சரித்திரத்தைப்பற்றி நாம் குறிப்பிடவேண்டிய அவசியமில்லை. மற்ற நாகரிகங்கள் செத்துவிட்ட போதிலும் இந்திய நாகரிகம் பல அதிர்ச்சிகளையும் தாங்கிக்கொண்டு உயிருடன் இருந்துவருகிறது என்ற உண்மையை நான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன்.

வாசகர்: இதை நான் அறிந்துகொள்ளமுடியவில்லை. ஆங்கிலேயர்களை ஆயுத பலங்கொண்டு விரட்டியாக வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமே இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. அவர்கள் இந்நாட்டில் இருக்கும் வரையில் நாம் அயர்ந்திருக்கமுடியாது. அடிமைகள், மகிழ்ச்சி என்பதைக் கனவிலும் காண இயலாது என்று நம் கவிகளில் ஒருவர் கூறுகிருர். ஆங்கிலேயர்கள் இங்கிருப்பதால் நாளுக்கு நாள் நாம் பலவீனர்களாகி வருகிறோம். நமது பெருமையெல்லாம் போய்விட்டது. நம் மக்கள் நடுங்கிக் கிடப்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். நாட்டில் ஆங்கிலேயர் ஒரு நோய் போன்று இருக்கிருர்கள். ஆகையால் எந்த வகையிலும் அவர்களை நாம் ஒழித்தாகவேண்டும்.

ஆசிரியர்: உங்களுடைய துடிதுடிப்பில் இதுவரை நாம் கவனித்து வந்ததையெல்லாம் மறந்துவிட்டீர்கள்; ஆங்கிலேயர்களை நாமே அழைத்தோம்; அவர்களை நாமே வைத்துக்கொண்டும் இருக்கிறோம். நாம் அவர்களுடைய நாகரிகத்தை மேற்கொள்வதொன்றே இந்தியாவில் அவர்கள் இருப்பதை சாத்தியமானதாக்குகிறது. இதை நீங்கள் ஏன் மறந்துவிடுகிறீர்கள்? அவர்கள்மீது உங்களுக்கிருக்கும் வெறுப்பை அவர்களுடைய நாகரிகத்தின்மீது மாற்றவேண்டும். போராடியே ஆங்கிலேயரை நாம் துரத்தவேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதைச் செய்வது எப்படி ?

வாசகர்: இத்தாலி எப்படிச் செய்ததோ அதே வழியில் தான். மாஜினிக்கும் கரிபால்டிக்கும் சாத்தியமானது நமக்கும் சாத்தியமேயாகும். அவர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள் என்பதை நீங்கள் மறக்கமுடியாது.

அத்தியாயம் 15

இத்தாலியும் இந்தியாவும்

ஆசிரியர்: இத்தாலியை உதாரணமாக நீங்கள் காட்டியது நல்லதே. மாஜினி மிகப் பெரிய மனிதர், நல்லவருங்கூட. கரிபால்டி சிறந்த போர்வீரர். இருவரும் போற்றத்தக்கவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் எவ்வளவோ அறிய முடியும். ஆனால், இத்தாலியின் நிலைமைக்கும் இந்தியாவின் நிலைமைக்கும் மாறுபாடு உண்டு. முதலாவதாக மாஜினிக்கும் கரிபால்டிக்குமுள்ள பேதமும் கவனிக்க வேண்டியதாகும். இத்தாலி சம்பந்தமாக மாஜினி [1] கொண்டிருந்த ஆசைகள் நிறைவேறவே இல்லை. மாஜினி மனிதனுடைய கடமையைப் பற்றி எழுதியிருப்பவைகளில் தன்னைத்தானே எப்படி ஆள்வது என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்கிறார். இத்தாலியில் இது நடைபெறவில்லை. மாஜினியின் இக்கருத்து கரிபால்டிக்கு [2]

---

1. குயிஸெப் மாஜினி (1805—1872)—சிறந்த இத்தாலிய தேசீயத் தலைவர். இத்தாலியின் சுதந்திரத்திற்காக இவர் பாடுபட்டதனால் அதிகாரிகளின் வெறுப்புக்கு ஆளானார். இதனால் நாட்டைவிட்டே இவர் வெளியேறிவிட வேண்டியதாயிற்று. இவர் மார்ஸேல்ஸில் 'யங் இத்தாலி' என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்து இத்தாலியருக்குச் சுதந்திர ஆர்வத்தை மூட்டினார். பிறகு 1837-இல் லண்டனுக்குச் சென்று அங்கிருந்தபடியே இத்தாலியில் ஆட்சியிலிருந்த அரசாங்கத்தை எதிர்த்தார். 1848-இல் இவர் இத்தாலிக்குத் திரும்பினார். ரோமர் குடியரசில் சர்வாதிகாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றார். இதற்குள் பிரான்ஸ், இத்தாலியைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டதால் மாஜினி நீடித்து ஆட்சி நடத்த முடியவில்லை. இவர் இங்கிலாந்துக்கு மீண்டும் விரட்டப்பட்டுவிட்டார். மாஜினி கூறிவந்ததற்கு மாறான வழிகளில் இத்தாலிய நாடு ஒன்றாக்கப்பட்டது. என்றாலும், ஒன்றுபட்ட இத்தாலியின் மன்னராக விக்டர் எமானுவல் ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்ததைப் பார்த்துவிட்டே மாஜினி காலமானார்.

2. கரிபால்டி (1907—1882)—பிரபல்மான இத்தாலிய தேசத் தலைவரும் பக்தருமாவார். அரசாங்கக் கப்பலொன்றைக் கைப்பற்றும் சதியில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்ற குற்றத்திற்காக 1834-இல் தூக்குதண்டனை அடைந்தார். ஆனால், தென்னமெரிக்காவுக்குத் தப்பி ஓடிவிட்டார். புரட்சி இயக்கங்கள் மிகுந்திருந்த அந்நாட்டில் சுதந்திரத்திற்காகச் சில ஆண்டுகள் போராடினார். பின்னர் 1848-இல் இத்தாலிக்குத் திரும்பி, ரோமர் குடியரசு அரசாங்கத்தில் சேர்ந்தார். ஆனால், இவர் உயிருக்காகத் தப்பி நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட நேர்ந்தது. அப்பொழுது அமெரிக்காவுக்குப் போய் குடிபுகுந்தார். 1854-இல் மீண்டும் இத்தாலிக்குத் திரும்பினார். 1859-இல் போர் மூளவே இவரை ஒரு படைக்குத் தளபதியாக்கினர். ஆஸ்திரியர்களை எதிர்த்துப் பல போர்களில் வெற்றி கண்டார். அடுத்த ஆண்டு மக்களின் ஒரு பெரிய படைக்குத் தளகர்த்தரானார். இத்தாலியின் விடுதலைக்கென்று எழுந்த இப்படையின் தளபதியாயிருந்து வெற்றி கொண்டார். இவருடைய போர்த்திறமையையும் சிறந்த தேசபக்தியையும் கண்டு உலகமே இவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தது.

இல்லை. கரிபால்டி கொடுத்தார்; ஒவ்வொரு இத்தாலியரும் ஆயுதம் ஏந்தினர். இத்தாலியும் ஆஸ்திரியாவும் ஒரே நாக ரிகத்தைச் சேர்ந்தவை. இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் சகோதரர் களின் மக்களைப் போன்றவர்கள். பதிலுக்குப் பதில் என் பதே இவர்களது விஷயம். ஆஸ்திரியாவின் விலங்கிலிருந்து இத்தாலி விடுதலை பெற வேண்டும் என்று கரிபால்டி கருதினர். மந்திரி காவோரின் சூழ்ச்சிகள், இத்தாலிய சரித்திரத்தின் அப்பகுதிக்கே பெரிதும் இழுக்கைத் தந்தன. இதன் விளைவு என்ன? இத்தாலியை இத்தாலியர் ஆளுவதால் இத்தாலிய் மக்கள் சுகமாக இருப்பதாக நீங்கள் நம்புவதாயின், நீங்கள் இருளில் தடுமாறுகிறீர்கள் என்றுதான் சொல்ல முடியும். இத்தாலி சுதந்திரம் அடைந்து விடவில்லை என்பதை முடிவாக மாஜினி காட்டியிருக்கிறர். விக்டர் எமானுவல் அந்தக் கருத் துக்கு ஒரு பொருள் கூறினர்; மாஜினி வேறு பொருள் கூறி னர். எமானுவல், காவோர் ஆகியோரின்படியும், கரிபால்டியின் படியுங்கூட, இத்தாலி என்றால் இத்தாலிய மன்னரும் அவ ருடைய ஆட்களும் என்றே பொருள். மாஜினியின் கருத்துப்படி, இத்தாலி என்பது இத்தாலிய மக்கள் எல்லோரையும், அதாவது அதன் விவசாயிகளையும் குறிக்கும். எமானுவல் அதன் ஊழியரேயாவர். மாஜினி கருத்தில் கொண்ட இத்தாலி இன்னும் அடிமை நிலையிலேயே இருந்து வருகிறது. தேசீய யுத்தம் என்று கூறப்பட்ட போர்க்காலத்தில், ஒருவ ருக்கொருவர் போட்டியான இரு மன்னர்கள் இத்தாலிய மக் களைக் காய்களாக வைத்துச் சதுரங்கம் ஆடினர். அந்நாட்டுத் தொழிலாளர் வகுப்பினர் இன்னும் துன்ப நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். ஆகையால், அவர்கள் படுகொலைகளில் ஈடு படுவதோடு அவர்கள் அளவில் புரட்சியும் கலவரமும் எப்பொழு தும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆஸ்திரியப் படைகள் வெளி யேறிய பிறகு உருப்படியாக இத்தாலி அடைந்த பலன்கள் யாவை? பலன் பெயரளவிலேதான். எந்தச் சீர்திருத்தங்க ளுக்காகப் போரை மேற்கொண்டார்கள் என்று கருதப்பட் டதோ அவை இன்னும் அளிக்கப்படவில்லை. பொதுவாக மக்கள் நிலை பழைய நிலையாகவே இருந்து வருகிறது. அத் தகையதோர் நிலைமையையே இங்கும் உண்டாக்க நீங்கள் விரும்ப வில்லை என்றே நான் நிச்சயமாக எண்ணுகிறேன். அரசாங் கத்தின் கடிவாளம் உங்கள் கைக்கு வரவேண்டும் என்று நீங்கள் எண்ணவில்லை, கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்கள் இன்புற்று வாழ விரும்புகிறீர்கள் என்றே நம்புகிறேன். அப் படித்தான் என்றால், நாம் ஒன்றை மாத்திரமே கவனிக்க

வேண்டும்; கோடிக்கணக்கான மக்கள் சுயாட்சி அடைவது எப்படி ? பல இந்திய மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் மக்கள் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவீர்கள். பச்சாதாபமின்றி அவர்களை நசுக்கி வருகிறார்கள் இம்மன்னர்கள். இவர்கள் செய்யும் கொடுமை ஆங்கிலேயரின் அட்டூழியங்களைவிட அதிகம். இத்தகைய அக்கிரமங்களையே நீங்கள் இந்தியாவில் விரும்புவதாயின் நாம் ஒத்துப்போகவே முடியாது. பிரிட்டிஷார் மாத்திரம் வெளியேறி விடுவதாயின் இந்திய மன்னர்களின் காலடிகளில் மக்கள் நசுக்கப்படுவதை நான் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு என் தேசாபிமானம் போதிக்கவில்லை. எனக்குச் சக்தி மாத்திரம் இருக்குமானால், ஆங்கிலேயரின் கொடுமைகளை எப்படி எதிர்ப்பேனோ அதே போலவே இந்திய மன்னர்களின் கொடுமைகளையும் எதிர்ப்பேன். தேசாபிமானம் என்றால் மக்கள் நல்வாழ்வு என்றே நான் கருதுகிறேன். ஆங்கிலேயரின் கையால் நான் அதைப் பெறுவதாயிருந்தால், அவர்களுக்கு நான் தலைவணங்குவேன். இந்தியாவின் சுதந்திரத்தை அடைவதற்காகவும், கொடுமையை எதிர்க்கவும், நாட்டிற்குச் சேவை செய்யவும், ஆங்கிலேயர் யாராவது தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணஞ் செய்வாரானால், அந்த ஆங்கிலேயரை ஓர் இந்தியராகவே நான் வரவேற்பேன்.

மேலும், ஆயுதங்கள் இருந்தால் இத்தாலியைப் போல இந்தியா போராட முடியும். இந்தப் பிரச்னையைப் பற்றி நீங்கள் சிந்திக்கவேயில்லை. ஆங்கிலேயர்கள் அற்புதமான ஆயுதபாணிகளாக இருக்கின்றனர். அது என்னை பயமுறுத்திவிடவில்லை. ஆனால், ஆயுதத்தில் அவர்களுக்கு இணையாக நாம் ஆவதற்கு ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர் ஆயுதபாணிகளாகவே வேண்டும். அத்தகைய காரியம் சாத்தியம் என்றால், அதற்கு எத்தனை ஆண்டுகள் பிடிக்கும் ? மேலும், பெருமளவில் இந்தியாவை ஆயுதபாணிகளாக்குவதென்பது இந்தியாவை ஐரோப்பியமயமாக்கி விடுவதேயாகும். பிறகு இந்தியரின் நிலை ஐரோப்பிய நிலையைப்போல இரங்கத்தக்கதாகவே ஆகும். சுருங்கச் சொன்னால், இந்தியா ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றாகிறது. நாம் விரும்புவதெல்லாம் அதுவேயெனின், அந்த நாகரிகத்தில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்களை நம்மிடையே வைத்திருப்பதுதான் அதற்குச் சரியான வழி. பிறகு நாம் சில உரிமைகளுக்காகப் போராடலாம்; நம்மால் முடிந்ததை நாம் அடையலாம். இவ்விதம் நாளைக் கடத்

திக்கொண்டு போகலாம். ஆனால், உண்மை என்னவென்றால், இந்திய சமூகம் ஆயுதங்களை மேற்கொள்ளாது; அப்படி மேற்கொள்ளாததும் நல்லதே.

வாசகர்: உண்மை நிலையை அதிகப்படுத்திக் கூறுகிறீர்கள். எல்லோரும் ஆயுதபாணிகள் ஆகவேண்டிய அவசியமில்லை. முதலில் ஒரு சில ஆங்கிலேயரைப் படுகொலை செய்து திகில் அடையச் செய்வோம்; பின்னர் ஆயுதபாணிகளான சிலர் பகிரங்கமாகப் போராடுவார்கள். ஏறக்குறைய இரண்டரை லட்சம் பேரை நாம் இழக்க நேரும். ஆனால், நம் நாட்டை நாம் திரும்ப அடைந்துவிடுவோம். பதுங்கியிருந்து போராடும் முறையை நாம் மேற்கொண்டு ஆங்கிலேயரைத் தோற்கடித்துவிடலாம்.

ஆசிரியர்: அதாவது, தெய்விக நாடான இந்தியாவைத் தெய்விகமற்ற நாடாக்கிவிட விரும்புகிறீர்கள். படுகொலையின் மூலம் இந்தியாவை விடுவிக்க எண்ணுவதைக் குறித்து நீங்கள் நடுக்கமுறவில்லையா? நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் நம்மை நாமே தியாகம் செய்துகொள்வதேயாகும். மற்றவர்களைக் கொல்ல நினைப்பதே கோழைத்தனமான செய்கை. படுகொலை மூலம் நீங்கள் யாரை விடுவிக்க உத்தேசிக்கிறீர்கள்? இந்தியாவின் கோடிக்கணக்கான மக்கள் இதை விரும்பவில்லை. பாழான நவநாகரிக போதையில் இருப்பவர்களே இவைகளையெல்லாம் எண்ணுகிறார்கள். கொலையின் மூலம் அதிகாரத்திற்கு வருகிறவர்கள், நாட்டு மக்களை இன்பமயமாக்கவே முடியாது. திங்கராவின்[1] செய்கையினாலும் இந்தியாவில் இதுபோன்ற வேலைகளினாலும் இந்தியா

---

1. மதன்லால் திங்கரா - 1909 ஜுலை 1-ஆம் தேதி லண்டனில் ஸர் கர்ஜான் வில்லி என்பவரைக் கொன்றுவிட்டார். திங்கரா, முதலில் போலீஸ் கோர்ட்டில் தமது குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதோடு, தேசபக்தன் என்ற முறையில் இத்தகைய காரியத்தைச் செய்ய தமக்கு உரிமை உண்டு என்றார். பின்னர் ஒல்டு பெய்லி கோர்ட்டில் இவ்வழக்கில் தமக்குத் தண்டனை விதிக்க பிரதம நீதிபதிக்கு உரிமை கிடையாது என்றார். கோர்ட்டில் திங்கரா கூறியதாவது: "தேசாபிமானம் மிக்க இந்திய இளைஞர்களைத் தூக்கிலிட்டு, நாடு கடத்தப்படும் மிருகத்தனமான செய்கைக்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக ஆங்லேயர் ரத்தத்தைச் சிந்த அன்று முயன்றேன் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். இம்முயற்சியில் நான் எனது மனச்சாட்சியைத் தவிர வேறு யாரையும் கலந்தாலோசிக்கவில்லை. என் கடமையைத் தவிர வேறு யாருடனும் சேர்ந்து நான் சதியாலோசனை செய்யவுமில்லை. அந்நியரின் துப்பாக்கி முனை கொண்டு அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு நாட்டு மக்கள், நிராயுதபாணிகளான ஓர் இனத்தினருக்குப் போராடுவது என்பது அடிக்கடி மறுக்கப்பட்டிருப்பதால், நிரந்தரமான போர் நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். திடீரெனத் தாக்கினேன்; எனக்குத் துப்பாக்கி மறுக்கப்பட்டதால் என் கைத் துப்பாக்கியால் சுட்டேன் ஹிந்து என்ற முறையில், நாட்டுக்கு இழைக்கப்படும் தீமையைக் கடவுளுக்குச் செய்யப்

நன்மை அடைந்திருக்கிறது என்று எண்ணுகிறவர்கள், மகா மோசமான தவறே செய்கின்றனர். திங்கரா ஒரு தேசபக்தர். ஆனால், அவருடைய ஆசை கண்மூடித்தனமானது. தவறான வழியில் அவர் தன் உடலைக்கொடுத்து விட்டார். அதன் முடிவான பலன் விஷமத்தனமானதாகவே இருக்க முடியும்.

வாசகர் : ஆனால், இந்தக் கொலைகளினால் ஆங்கிலேயர் பயம் அடைந்துவிட்டனர் என்பதையும், அந்தப் பயத்தின் காரணமாகவே லார்டு மார்லியின் சீர்திருத்தங்கள் தோன்றின என்பதையும் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள்.

ஆசிரியர் : ஆங்கிலேயர், பயமும் தீரமும் கொண்ட தேசத்தவர். வெடி மருந்தின் உபயோகத்தினால் இங்கிலாந்து சுலபத்தில் மாறிவிட்டது என்று நான் நம்புகிறேன். லார்டு மார்லி, பயத்தின் காரணமாகச் சீர்திருத்தங்களை அளித்திருக்கக்கூடும். ஆனால், பயத்தின் காரணமாக அளிக்கப்பட்டது எதுவும் அந்தப் பயம் இருந்துவரும் வரையில்தான் நீடிக்கும்.

படும் அவமதிப்பாக நான் கருதினேன். அவளுடைய (தாய்நாட்டின்) லட்சியம் ஸ்ரீ ராமரின் லட்சியம்; அவளுக்குச் செய்யும் சேவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் செய்யும் சேவை. செல்வத்திலும் அறிவிலும் ஏழையான என்னைப் போன்ற ஒரு மகன், தன் தாய்க்கு அர்ப்பணம் செய்யக்கூடியது, தனது சொந்த ரத்தத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. எனவே அதையே அவளுடைய பாதங்களில் அர்ப்பணஞ் செய்கிறேன். இந்தியாவுக்கு இப்பொழுது தேவைப்படும் படிப்பினை, எப்படிச் சாவது என்பதை அறிந்துகொள்வதே. இதைப் போதிப்பதற்குள்ள ஒரே வழி நாமே சாவதுதான். ஆகையால், நான் உயர்ந்த லட்சியத்திற்கு உயிரைக் கொடுத்துக் கீர்த்தியுடன் சாகிறேன்."

தாம் செய்த காரியம் முற்றிலும் சரியானது என்று திங்கரா கோர்ட்டில் தீரமாக, ஆணித்தரமாகச் சொன்னார். தமது வாக்குமூலத்தின் இறுதியில் அவர் கூறியதாவது: "கடவுளிடம் ஒன்றே ஒன்றுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்கிறேன். என் தாய்நாடு தன்னுடைய லட்சியத்தில் வெற்றியடைந்து, மனித வர்க்கத்தின் நன்மைக்காகவும் கடவுளின் கீர்த்திக்காகவும் சுதந்திரத்துடன் நிற்கும் வரையில், நான் இதே தாய்நாட்டிற்கு மகனாகப் பிறந்து, இதே தெய்வீக லட்சியத்திற்காகத் திரும்பவும் சாக அருள வேண்டும் என்பதே என் பிரார்த்தனை." "வந்தேமாதரம்" என்பதே அவர் உச்சரித்த கடைசிச் சொல்.

அச்சம்பவம் நடந்துவிட்ட கொஞ்ச காலத்திற்கெல்லாம் காந்திஜி லண்டனுக்குச் சென்றிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

திங்கரா கோர்ட்டில் கொடுத்த வாக்குமூலம் அநேகருக்கு அதிக உணர்ச்சியை ஊட்டியது. அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் காலனிகளின் உதவி மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், "தேசாபிமானத்தின் பெயரால் இதுவரையில் செய்யப்பட்டிருக்கும் சொற்பொழிவுகளிலெல்லாம் இது மிகச் சிறந்தது" என்று குறிப்பிட்டார்.

அத்தியாயம் 16

மிருக பலம்

வாசகர் : பயத்தின் மூலம் அடைந்தது, பயம் இருந்துவரும் வரையில்தான் நீடித்து வரும் என்பது ஒரு புதிய தத்துவம். உண்மையில் கொடுக்கப்பட்டது திரும்பி எடுத்துக்கொள்ளப் படாதல்லவா ?

ஆசிரியர் : அப்படியல்ல. ஒரு புரட்சியின் முடிவில், சமாதானத்தை உண்டாக்குவதற்காக 1857-ஆம் வருடப் பிரகடனம்[1] அளிக்கப்பட்டது. சமாதானம் ஏற்பட்டு விட்டதும், மக்கள் மனத்தில் அமைதி நிலவியதும் அதன் முழுப்பலனும் குறைக்கப் பட்டுவிட்டது. தண்டனைக்கு அஞ்சி நான் திருடுவதைக் கைவிட்டேனாயின், எனக்கு அந்தப் பயம் நீங்கியதுமே நான் திரும்பவும் திருட ஆரம்பித்து விடுவேன். இதுதான் அநேகமாக எங்கும் காணும் அனுபவம். பலாத்காரத்தினால் காரியங்களைச் செய்ய ஆட்கள் கிடைப்பார்கள் என்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறோம். ஆகையினால், நாம் பலாத்காரத்தை உபயோகிக்கிறோம்.

வாசகர் : உங்களுடைய விவாதம் உங்களுக்கு எதிரிடையாகவே இருப்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவீர்களா? தம் சொந்த நாட்டில் ஆங்கிலேயர் அடைந்துள்ளவை யாவும் மிருக பலத்தை உபயோகித்தே அடைந்தவையாகும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்கள் அடைந்த விஷயங்கள் பயனற்றவை என்று நீங்கள் விவாதிக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், அது என் வாதத்தைப் பாதிக்கவில்லை. அவர்கள் பயனில்லா காரியங்களை விரும்பினார்கள் ; அவற்றை அடைந்தார்கள். அவர்கள் விருப்பம் என்னவோ நிறைவேறியது என்றே நான் குறிப்பிடுகிறேன். எந்த முறையை அவர்கள் உபயோகித்தால் என்ன ? நல்லதான ஒரு லட்சியத்தை, எந்த வழியிலாவது, பலாத்காரத்தைக் கொண்டாகிலும், ஏன் நாம்

---

1. 'சிப்பாய்க் கலகம்' என்று ஆங்கிலேயரால் கூறப்பட்ட இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போராட்டமான 1857-ஆம் வருடப் புரட்சிக்குப் பிறகு கிழக்கிந்திய கம்பெனியிடமிருந்து இந்திய நிர்வாகத்தைப் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரே நேரிடையாக எடுத்துக்கொண்டு விக்டோரியா மகாராணி ஒரு பிரகடனம் பிறப்பித்தார். மதம், பழக்க வழக்கம் காரணமாக யாரும் துன்புறுத்தப்படமாட்டார்கள், சட்டத்தின் கீழ் எல்லோருக்கும் பாரபட்சமற்ற பாதுகாப்பு உண்டு, குடிகளின் மத விஷயத்தில் அரசாங்கம் குறுக்கிடாது, எல்லா மதத்தினருக்கும் பாரபட்சமின்றி உத்தியோகங்கள் வழங்கப்படும் என்பதே அப்பிரகடனத்தில் கண்ட முக்கியமானவை.

அடையக் கூடாது? வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும் ஒரு திருடனைச் சமாளிக்கவேண்டியிருக்கும்போது, கையாள எந்த முறை நல்லது என்று நான் சிந்திக்கவேண்டுமா? எப்படியாவது அவனை வெளியே விரட்டியாகவேண்டியது என் கடமை. மனுச் செய்துகொள்ளுவதனால் எதையுமே நாம் அடைந்து விடவில்லை, எதையுமே அடைந்துவிடவும் முடியாது என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளுவதாகத் தோன்றுகிறது. அப்படி இருக்க மிருக பலத்தை உபயோகித்து நாம் ஏன் அப்படிச் செய்யக்கூடாது? மேலும் நாம் அடையப்போவதைக் காத்துக் கொள்ளுவதற்கு அவசியமான அளவுக்குப் பலத்தை உபயோகிக்க முடியும் என்ற பயம் இருக்கச் செய்யவேண்டும். ஒரு குழந்தை தீயில் காலை விட்டுவிடாமல் தடுப்பதற்குத் தொடர்ந்து பலவந்தத்தை அனுசரிப்பது குறித்து நீங்கள் குற்றங் கூறமுடியுமா? எப்படியாவது நமது லட்சியத்தை நாம் அடைந்தாகவேண்டும்.

ஆசிரியர்: உங்கள் நியாயம் வெளிக்கு நன்றாகவே தோன்றுகிறது. இது பலரைத் தப்பான வழியில் செலுத்தியிருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் நானும் இந்த வாதத்தையே உபயோகித்து வந்தேன். ஆனால், இப்பொழுது நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறேன் என நினைக்கிறேன்; உங்களை நான் ஏமாற்றாமல் இருக்கவும் முயல்வேன். ஆங்கிலேயர் தங்கள் லட்சியங்களை மிருக பலத்தை உபயோகித்தே அடைந்திருக்கிறார்களாகையால் நாமும் அதே முறையை உபயோகித்து நமது லட்சியத்தை அடைவது நியாயமே என்ற வாதத்தை முதலில் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அவர்கள் மிருக பலத்தை உபயோகித்தார்கள், அதே மாதிரி நாம் செய்வதும் சாத்தியமே என்பது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால், அதே போன்ற முறையை உபயோகிப்பதனால், அவர்கள் அடைந்ததைப் போன்றதையே நாமும் அடைய முடியும். நாம் அதை விரும்பவில்லை என்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள். லட்சியத்திற்கும், அதை அடைவதற்காகக் கையாளும் முறைக்கும் சம்பந்தமே கிடையாது என்று நீங்கள் நம்புவது பெரிய தவறு. தெய்வபக்தியுள்ளவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்கள்கூட அந்தத் தவறினால் மகா மோசமான குற்றங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். விஷப்பூண்டை நட்டு விட்டு அதிலிருந்து ரோஜா மலரை அடையலாம் என்பதைப் போன்று இருக்கிறது, உங்கள் நியாயம். சமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டுமானால் கப்பலைக் கொண்டே நான் கடக்க முடியும். ஆனால், இதற்கு நான் வண்டியை உபயோகிப்பதென்றால், வண்டியும் நானும்

உடனே பாதாளத்தில் போக வேண்டியதே. "கடவுளைப் போலவே பக்தனும் இருப்பான்" என்ற கோட்பாடு சிந்திக்கத்தக்கதாகும். அதனுடைய பொருள் சிதைக்கப்பட்டு விட்டதோடு மனிதரும் தவறான வழிகளில் போய் விட்டார்கள். அனுசரிக்கும் முறையை விதைக்கும் மரத்தை லட்சியத்திற்கும் ஒப்பிடலாம். விதைக்கும் மரத்திற்கும் இருப்பதைப் போன்றே, அனுசரிக்கும் முறைக்கும் லட்சியத்திற்கும் மீற முடியாத தொடர்பு உண்டு. சைத்தானின் முன்பு நான் அடிபணிந்து கொண்டு, கடவுளைப் பிரார்த்திப்பதால் பொழியப்படும் பலனை நான் அடையவே முடியாது. ஆகையால், எவராயினும் ஒருவர் "நான் கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்ய விரும்புகிறேன். சைத்தானை வழிபடுவதன் மூலம் அதைச் செய்தாலும் பரவாயில்லை" என்று சொன்னால், அதை அறியாத்தனமான தவறு என்றே கொள்ளவேண்டும். எதை விதைக்கிறோமோ அதையே தான் அறுவடை செய்யமுடியும். ஆங்கிலேயர்கள் 1833-இல் பலாத்காரத்தினால் அதிக வாக்குரிமையைப் பெற்றார்கள். மிருக பலத்தை உபயோகிப்பதனால் தங்கள் கடமையை அவர்கள் அதிகமாக உணர்ந்து கொண்டார்களா? வாக்குரிமை வேண்டும் என விரும்பினார்கள்; உடல் பலத்தை உபயோகித்து அதைப் பெற்றார்கள். ஆனால், உண்மையான உரிமைகள், கடமையைச் செய்வதன் பலனாக ஏற்படுபவை. இந்த உரிமைகளை அவர்கள் அடையவே இல்லை. ஆகையால், இங்கிலாந்தில் ஒவ்வொருவரின் சக்தியும் தனது உரிமையை விரும்புவதோடு அதை வற்புறுத்தி வருவதையும், தமது கடமையைப்பற்றி யாருமே சிந்திப்பதில்லை என்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் உரிமையைக் கேட்டால், அதை யார், யாருக்கு வழங்குவது? இதனால் அவர்கள் கடமையையே செய்யவில்லை என்று சொல்லிவிட நான் விரும்பவில்லை. அந்த உரிமைகளுக்கு ஏற்றபடி அவர்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில்லை; தகுதி அடைவது என்ற அந்தக் குறிப்பிட்ட கடமையை அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொள்ளாததனால், அவர்களுடைய உரிமைகளே அவர்களுக்குச் சுமையாய் இருக்கின்றன. அதாவது, அவர்கள் என்ன முறையை உபயோகித்தார்களோ அதற்குரிய சரியான பலனையே அவர்கள் அடைந்திருக்கிறார்கள். லட்சியத்திற்கு ஏற்றதான முறையை அவர்கள் உபயோகித்தார்கள். உங்களிடமிருந்து உங்கள் கடிகாரத்தைப் பறித்துவிட நான் விரும்பினால், அதற்காக உங்களிடம் நான் போராடித்தான் ஆகவேண்டும். உங்கள் கடிகாரத்தை நான் விலைக்கு வாங்க விரும்பினால், அதற்குரிய விலையை நான்

கொடுக்க வேண்டும். எனக்கு அது இனமாக வேண்டு மாயின், அதற்காக உங்களைக் கெஞ்சியாகவேண்டும். இதற்கு நான் கையாளும் முறையையொட்டி அந்தக் கடிகாரம் திருட்டுச் சொத்தாகவும் ஆகலாம், என் சொந்தப் பொரு ளாகவும் மாறலாம். அல்லது இனமாகக் கிடைத்ததும் ஆகலாம். இவ்விதம் வெவ்வேறு மூன்று வகையான முறைகளினால் வெவ் வேறு மூன்று வகையான பலன்களைக் காண்கிறோம். முறை யைப்பற்றி அவசியமில்லை என்றுதான் இனியும் நீங்கள் கூறு வீர்களா?

திருடனை விரட்டியாகவேண்டும் என்ற உதாரணத்தைக் கூறினீர்களே, அதை இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்வோம். எந்த முறையைக்கொண்டும் திருடனை விரட்டியடிக்கலாம் என்று நீங்கள் கூறுவதை நான் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. திருட வந்தது என் தந்தையாக இருந்தால் ஒருவித முறையை உபயோகிக்கவேண்டும்; தெரிந்தவராக இருப்பின் இன்னொரு முறையை அனுசரிக்கவேண்டும்; முன் பின் தெரியாத புதியவராயிருந்தால் மூன்றாவதான மற்றொரு முறையைக் கை யாளவேண்டும். திருட வந்தது வெள்ளைக்காரனாக இருந்தால், ஓர் இந்தியத் திருடனிடம் உபயோகிக்கும் முறைக்கு வேறானதை உபயோகிப்பீர்களென நீங்கள் ஒருவேளை சொல் லக்கூடும். அவன் பலவீனனாக இருப்பின், அவனைச் சமா ளிக்க உபயோகிக்கும் முறை, சம உடல் வலிமையுள்ளவனிடம் உபயோகிப்பதைவிட வேறுபட்டதாக இருக்கும். திருடன், உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் ஆயுதபாணியாக இருப்பானானால், நான் எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுவேன். இவ்விதம் தந்தையிலிருந்து ஆயுதபாணிவரையில் இவர்கள் விஷயமாக உபயோகிக்க நம்மிடம் பலதரப்பட்ட முறைகள் இருக்கின்றன. மேலும், திருடன் என் தந்தையாகவே இருந்தாலோ அல்லது பலமுள்ள ஆயுதபாணியாக இருந் தாலோ, தூங்குவதாகக்கூட நான் பாசாங்கு செய்யவும் கூடும். இதற்குக் காரணம், என் தந்தையும் ஆயுதபாணியாக இருக் கக்கூடுமாகையால் இவர்களில் ஒருவரின் பலத்திற்கு நான் பலியாகி சாமான்கள் பறிபோவதற்கு இடம் கொடுத்ததாகும். என் தந்தைக்குள்ள வலிமை என்னை அழத்தூண்டும்; ஆயுத பாணியாக இருப்பவனின் பலமோ, எனக்குக் கோபத்தை உண் டாக்கும்; நாங்கள் விரோதிகளாவோம். நிலைமை இவ்விதம் விசித் திரமானது. இந்த உதாரணங்களிலிருந்து ஒவ்வொரு சந்தர்ப் பத்திலும் எந்தவிதமான முறையைக் கையாள்வது என்பதில் நமக்குள் ஒரே வித அபிப்பிராயம் ஏற்பட முடியாமலிருக்கலாம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதை நான் தெளிவாகக் காண்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனல், இதற்கான பரிகாரம் உங்களைத் திடுக்கிடச் செய்யும். ஆகையால், அதை உங்களிடம் சொல்லத் தயங்குகிறேன். நீங்களே அதை ஊகித்துக்கொள்ள விட்டு விடுகிறேன். அப்படி ஊகித்துக்கொள்ள உங்களால் முடியவில்லையென்ருல், ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நீங்கள் வெவ்வேருன வழியைக் கைக்கொண்டாகவேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. திருடனை விரட்ட எல்லாவித உபாயங்களுமே கிடைத்துவிடா என்பதையும் நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்ற முறையையே நீங்கள் அனுசரிக்கவேண்டும். எனவே, திருடனை நீங்கள் விரும்பும் எந்த முறையினலும் துரத்திவிடுவது என்பது உங்கள் கடமை அல்ல என்ருகிறது.

இன்னும் சற்று மேற்கொண்டு கவனிப்போம். முற்றிலும் ஆயுதபாணியாக இருக்கும் ஒருவன் உங்கள் சொத்துக்களைத் திருடிவிடுகிருன்; அவன் செய்த காரியம் உங்கள் நினைவில் அப்படியே இருக்கிறது; உங்களுக்குக் கோபம் மூள்கிறது; உங்களுடைய நன்மைக்காக அல்ல, அக்கம் பக்கத்தில் இருப்போரின் நன்மைக்காக அந்தப் போக்கிரியைத் தண்டிக்கவே நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்; ஆயுதபாணிகளான பலரைத் திரட்டிக் கொண்டுவிடுகிறீர்கள்; அவனை வீட்டிலேயே தாக்க வருவது அவனுக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது.; அவன் ஓடிவிடுகிருன்; அவனும் கோபம் அடைகிருன்; தன் துணைவரான கொள்ளைக்காரர்களையெல்லாம் திரட்டிக்கொள்ளுகிருன்; பட்டப் பகலிலேயே கொள்ளையிடப் போவதாக உங்களுக்கு எதிர்ப்பாக ஒரு செய்தியையும் அனுப்புகிருன்; நீங்கள் பலத்துடன் இருக்கிறீர்கள்; அவனுக்கு நீங்கள் அஞ்சவில்லை; அவன் வரட்டும் என்று நீங்கள் தயாராகவும் இருக்கிறீர்கள். இதற்கு மத்தியில் திருடன், உங்களுக்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் தொந்தரவுகொடுக்கிருன். அவர்கள் உங்களிடம் முறையிடுகிருர்கள். அவர்களுக்காகவே நீங்கள் எல்லாம் செய்துவருவதாகவும், உங்கள் சாமான்கள் திருட்டு போவதைக் குறித்துக்கூட நீங்கள் கவலைப்படவில்லை என்றும் அவர்களிடம் கூறுகிறீர்கள். உங்கள் அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களோ, திருடன் இதற்கு முன்னல் தங்களுக்குத் தொந்தரவு செய்து வந்ததில்லை என்றும், அவனுக்கு விரோதமாகக் காரியங்களைச் செய்ய நீங்கள் ஆரம்பித்த பிறகே அவன் அட்டூழியம் செய்யத் தலைப்

பட்டுவிட்டான் என்றும் உங்களுக்குப் பதில் சொல்லுகிறுர்கள். நீங்கள் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல் ஆகிறீர்கள். ஒன்றும் அறியாத அவர்களிடம் உங்களுக்கு முழு அனுதாபமும் உண்டு. அவர்கள் சொல்லுவதும் உண்மையே. நீங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன ? திருடனை ஒன்றும் செய்யாமல் இப்பொழுது விட்டு விட்டால் உங்களுக்கு அவமானம். எனவே, எளியவரான அக்கம் பக்கத்தாரிடம் நீங்கள் கூறுகிறீர்கள் : "பரவாயில்லை, வாருங்கள். என் சொத்தே உங்களுடையது. நான் உங்களுக்கு ஆயுதங்களைக் கொடுக்கிறேன். அவற்றை உபயோகிப்பது எப்படி என்பதையும் சொல்லிக்கொடுக்கிறேன். அந்தப் போக்கிரிப் பயலை நன்ருக உதைக்கவேண்டும்; அவனை மாத்திரம் விட்டுவிடாதீர்கள்," இவ்விதம் போர் வளர்கிறது; திருடர்கள் தொகை அதிகமாகிறது; உங்கள் அண்டையில் இருப்பவர்கள் தாமே சங்கடங்களை வரவழைத்துக்கொள்கின்றனர். இவ்விதம் திருடன் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்பியதன் பயனுக நீங்கள் உங்களுடைய அமைதியையே கெடுத்துக்கொண்டீர்கள். எங்கே கொள்ளையடிக்கப் படுவோமோ, தாக்கப்படுவோமோ என்ற திகில் உங்களுக்கு இடைவிடாமல் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. உங்களுக்கிருந்த தைரியம் போய்க் கோழைத்தனம் உண்டாகிறது. இந்த வாதத்தைப் பொறுமையுடன் ஆராய்வீர்களாளுல், நான் நிலைமையை மிகைப்படுத்திக் கூறிவிடவில்லை என்பதைக் காண்பீர்கள். இது, முறையில் ஒன்று. மற்றதையும் கவனிப்போம். ஆயுதபாணியான இத்திருடன், அறிவுகெட்ட உங்கள் உடன்பிறந்தவன் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உரிய சமயத்தில் அவனுக்கு நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறீர்கள். எப்படியாளுலும் அவனும் நம்மைப் போன்ற மனிதனே என்று நீங்கள் விவாதிக்கிறீர்கள். அவனைத் திருடும்படித் தூண்டியது என்ன என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியாது. எனவே, முடியும்போது அவனுடைய திருட்டு நோக்கத்தைப் போக்கி விடவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருகிறீர்கள். இவ்வாறு நீங்கள் நினைக்கும்போது அவன் மீண்டும் திருடவே வருகிறுன்; அவன் மீது கோபங்கொள்வதற்குப் பதிலாக அவனிடம் பச்சாதாபப்படுகிறீர்கள். அவனிடம் திருடும் பழக்கம் ஒரு நோயாக இருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறீர்கள். ஆகவே அவன் எளிதில் கவர்ந்துசெல்ல, நீங்கள் உங்கள் கதவுகளையும் சன்னல்களையும் திறந்து வைத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். நீங்கள் தூங்குமிடத்தை மாற்றிக்கொள்ளுகிறீர்கள். அவன் சுலபமாக வந்து எடுத்துக்கொண்டு போகக்

கூடிய இடத்தில் உங்கள் சாமான்களையும் வைத்திருக்கிறீர்கள். திருடன் வருகிறான்; இதெல்லாம் அவனுக்குப் புதிதாக இருப்பதால் குழப்பம் அடைகிறான்; என்றாலும், உங்கள் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகிறான். ஆனால், அவனுடைய மனம் பரபரப்படைகிறது. உங்களைப் பற்றி கிராமத்தில் விசாரிக்கிறான். உங்களுடைய பரந்த அன்புள்ளத்தைப் பற்றி அறிகிறான்; செய்துவிட்ட குற்றத்திற்காக வருந்துகிறான்; உங்களிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறான்; உங்கள் சாமான்களைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்து கொடுத்துவிடுகிறான்; திருட்டுப் பழக்கத்தையும் விட்டுவிடுகிறான்; உங்களுக்கு வேலைக்காரனாகிறான்; அவனுக்கு நீங்கள் கௌரவமான வேலையை அளிக்கிறீர்கள். இது இரண்டாவது முறை. இவ்விதம் வெவ்வேறு விதமான முறைகள் வெவ்வேறு விதமான பலனை அளிப்பதைக் காண்கிறீர்கள். இதிலிருந்து திருடர்கள், மேற்கண்ட வகையில் நடந்து கொள்வார்கள் என்றோ அல்லது உங்களைப்போலவே எல்லாருக்கும் பச்சாத்தாபமும் அன்பும் இருக்கும் என்றோ முடிவுக்கு வந்துவிட நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், நியாயமான முறைகள் மாத்திரமே நியாயமான பலனை அளிக்க முடியும். எல்லோருடைய விஷயத்தில் இல்லாவிட்டாலும் பெரும்பாலானவர்கள் விஷயம் வரைக்குமாவது ஆயுதபலத்தைவிட அன்பு, அனுதாபம் இவற்றிற்குரிய சக்தி நிச்சயமாகப் பெரிது என்பதைக் காட்டுவதே என் விருப்பம். மிருக பலத்தை உபயோகிப்பதில் தீமையுண்டு. அனுதாபத்தில் அது இல்லை.

மனுச் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தை இப்பொழுது கவனிப்போம். பலத்தின் ஆதரவில்லாத முறையீடு பயனற்றது என்பது ஆட்சேபிக்க முடியாத உண்மை. என்றாலும், காலஞ்சென்ற நீதிபதி ரானடே, முறையிட்டுக்கொள்வதில் மக்களுக்குப் போதிப்பதற்கான உபாயமாயிருப்பதால் முறையீட்டிலும் பயன் உண்டு என்று கூறி வந்தார். இது தங்கள் நிலையைப் பற்றி மக்கள் அறிந்துகொள்ளும்படிச் செய்வதோடு, ஆட்சி செலுத்துவோருக்கும் எச்சரிக்கை செய்கிறது. இதைக் கொண்டு பார்த்தால் முறையீடு முற்றிலும் பயனற்றதாகாது. சமமானவர்களுக்குள் முறையீடு, கண்ணியத்தின் சின்னமாகும். அடிமையின் முறையீடோ, அடிமைத்தனத்தின் சின்னம். பலத்தின் ஆதரவோடு செய்து கொள்ளும் முறையீடு, சமமானவர் செய்துகொள்ளும் மனுவாகும். தனது தேவைகளை மனுவின் மூலம் தெரிவிக்கும்போது அது அவருடைய பெருந்தன்மையை நிரூபிக்கிறது. முறையீடுகளுக்கு இரு வகையான பலம் ஆதரவளிக்கக் கூடும். "இதைக் கொடுக்காவிட்டால்

உங்களைத் துன்புறுத்துவோம்" என்பது ஒரு வகையான பலம். இது ஆயுதத்தின் பலம்; அதன் தீய பலன்களைக் குறித்து இதுவரை ஆராய்ந்திருக்கிறோம். இரண்டாவது வகையான பலம், இவ்விதம் கூறப்படுகிறது: "எங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு உடன்படாவிட்டால், மேற்கொண்டும் உங்களுக்கு மனுச்செய்து கொள்பவர்களாக நாங்கள் இருக்கமாட்டோம். ஆளப்படுவோராக நாங்கள் இருந்துவரும் வரையில்தான் நீங்கள் எங்களை ஆண்டு வர முடியும்; அதற்குப் பிறகு உங்களுடன் எந்தவித தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ளமாட்டோம்." இதில் அடங்கிய பலத்தை அன்பின் பலம், ஆத்ம பலம் என்று சொல்லலாம்; அவ்வளவு சரியானதல்ல எனினும், எல்லோருக்கும் நன்ருகத் தெரிந்ததான சாத்துவிக எதிர்ப்பு என்றும் விவரிக்கலாம். இந்தப் பலம் அழிக்கப்பட முடியாதது. இதை உபயோகிப்பவன் தன் நிலைமையைச் சரியானபடி அறிந்திருக்கிருன். "ஒரு மாத்திரை முப்பத்தாறு நோய்களைக் குணப்படுத்துகிறது" என்பதே நம் பழமொழி ஒன்றின் நேரான பொருள். அன்பு அல்லது ஆத்துமாவின் சக்திக்கு முன்னுல் ஆயுதபலம் குன்றிப்போய் விடுகிறது.

குழந்தை தீயில் காலை நீட்டுகிறது என்று நீங்கள் சொன்ன கடைசி உதாரணத்தை இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இதுவும் உங்களுக்குப் பயன்படாது. உண்மையில் குழந்தையை நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத அளவுக்கு அது தன் உடல் பலத்தை உபயோகித்துத் தீக்குள் போய்விடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது உங்களால் அதைத் தடுக்க முடியாது. இதில் உங்களுக்குள்ள பரிகாரங்கள் இரண்டேயாகும். ஒன்று, தீயில் நாசமாவதைத் தடுப்பதற்காக அதை நீங்கள் கொன்றுவிட வேண்டும்; அல்லது, உங்கள் கண் முன்னுலேயே அது சாவது சகிக்க வில்லையானுல், நீங்கள் உங்கள் உயிரையே கொடுக்க வேண்டும். குழந்தையைக் கொல்ல மாட்டீர்கள். உங்கள் உள்ளம் முற்றிலும் அனுதாபம் நிறைந்ததாக இல்லாவிட்டால், குழந்தையை முந்திக்கொண்டு நீங்களே தீயில் விழுந்து அதற்கு இரையாக மாட்டீர்கள் என்பதும் சாத்தியம். ஆகையால், நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய இயலாது குழந்தை தீக்கு இரையாக இடம் தருகிறீர்கள். இவ்விதம் எப்படியும் உடல் பலத்தை உபயோகிக்கவில்லை. உங்களால் முடிந்தால், நெருப்பை நோக்கிக் குழந்தை வேகமாகப் போவதைப் பலவந்தமாக நீங்கள் தடுப்பது சற்றுத் தாழ்ந்த ரகமானுலும் அது உடல் பலத்தினுலேயே என்று இன்னும் நீங்கள் கருதிக்கொண்டிருக்கமாட்டீர்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

அந்தப் பலம் வேறு வகையானது. அது என்ன என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இவ்விதம் குழந்தையைத் தடுப்பதில், அதன் சொந்த நன்மை ஒன்றையே நீங்கள் கவனிப்பதால், அதன் நன்மைக் கென்றே உங்கள் முழு அதிகாரத்தையும் உபயோகிக்கிறீர்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வையுங்கள். உங்கள் உதாரணம் ஆங்கிலேயருக்குப் பொருந்தாது. ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக மிருக பலத்தை உபயோகிப்பதில் முற்றிலும் உங்களுடைய, அதாவது தேசீய நன்மையையே கவனிக்கிறீர்கள் ; அதில் அனு தாபம் அல்லது அன்புக்கு இடமே இல்லை. ஆங்கிலேயரின் காரியங்கள் தீயன வாகையால் அவை தீ போன்றனவாகின்றன ; அறியாமையால் அவர்கள் செயல் புரிகின்றனர்; எனவே, அவர்கள் அக் குழந்தையின் நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய குழந் தையை நீங்கள் காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்கள் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களா ? அப்பொழுது நீங்கள் குழந்தையின் விஷயத்தில் செய்வதைப்போல, இத்தகைய தீய காரியங்களை யார் செய்வதாயினும் தீமையையும் நீங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டி வருவதோடு உங்களையே தியாகம் செய்யவேண்டியும் வரும். அளவில் அடங்காத வகையில் அவ்வளவு இரக்கம் உங்களுக்கு இருக்குமாயின், அதைக் காட்டும் உங்களை வாழ்த்துகிறேன்.

அத்தியாயம் 17

சாத்துவிக எதிர்ப்பு

வாசகர்: ஆத்ம பலம் அல்லது சத்தியத்தின் பலம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களே, அதன் வெற்றிக்குச் சரித்திர பூர்வமான ஆதாரம் ஏதாவது உண்டா? ஆத்ம சக்தியைக் கொண்டு ஒரு நாடு உயர்ந்தது என்பதற்கு எந்தச் சம்பவமும் நிகழ்ந்ததாகக் காணப்படவில்லை. சரீர தண்டனை இல்லாவிட்டால் தீய செய்கையுடையவர்கள் தீயன செய்வதை நிறுத்த மாட்டார்கள் என்றே நான் இன்னும் நம்புகிறேன்.

ஆசிரியர்: கவி துளசிதாசர்[1], "அகந்தையே சரீரத்தின் வேராவது போல அனுதாபம் அல்லது அன்பு மதத்திற்கு வேர். ஆகவே, நாம் உயிரோடிருக்கும் வரையில் அனுதாபத்தை மாத்திரம் கைவிட்டு விடக்கூடாது" என்று கூறியிருக்கிறார். இது விஞ்ஞான ரீதியான உண்மை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று நம்புகிற அளவுக்கு நான் இதையும் நம்புகிறேன். ஆத்ம அல்லது சத்தியத்தின் பலத்தைப் போன்றது, அன்பின் பலமும். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அது வேலை செய்கிறது என்பதற்குச் சாட்சியம் நமக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பலம் இல்லாவிட்டால் ஜகமே மறைந்துவிடும். ஆனால், சரித்திர பூர்வமான ஆதாரம் வேண்டுமென்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். ஆகையால், சரித்திரம் என்றால் என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. குஜராத்தியில் சரித்திரம் என்பதற்கு 'இதிஹாஸ' (அவ்வாறு நிகழ்ந்தது) என்பதே நேரான சொல். சரித்திரம் என்பதற்கு அதுதான் பொருளென்றால், போதுமான ஆதாரங்களை நாம் கொடுக்கலாம். மன்னர்களும் சக்கரவர்த்திகளும் செய்திருப்பதுதான் சரித்திரம் என்பதாயின், அப்படிப்பட்ட சரித்திரத்தில் ஆத்ம பலம் அல்லது சாத்துவிக எதிர்ப்புக்கு ஆதாரமே இராது. ஈயச் சுரங்கத்தில் வெள்ளி இருக்கும் என நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது. உலக யுத்தங்களின் வரலாறுகளே சரித்திரம் என்பதை

---

1. துளசிதாசர் – 'ராமசரித மானஸ' (ராமன் வரலாறு என்னும் ஏரி) என்ற பக்திச் சுவை மிளிரும் ராம காதையை மக்கள் பேசும் ஹிந்தி மொழியில் செய்தவர், இவர். வட இந்தியாவெங்கும் இந்த நூலை ஒரு தெய்விகப் பனுவலென மக்கள் போற்றிப் பாராயணம் செய்கின்றனர். 16–ஆம் நூற்றாண்டில் காசியில் வாழ்ந்தவர் இவர்.

நாம் அறிவோம். இதனாலேயே சரித்திரம் இல்லாத, அதாவது யுத்தங்கள் இராத நாடே ஆனந்தமான நாடு என்று ஆங்கிலேயரிடையே ஒரு பழமொழியும் உண்டு. மன்னர்கள் எப்படி நடந்தார்கள்; ஒருவருக்கொருவர் எவ்விதம் விரோதிகளானார்கள்; ஒருவரை யொருவர் எவ்வாறு மாய்த்துக்கொண்டார்கள் ; இந்த வரலாறுகளே சரித்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. உலகத்தில் நடந்தவையெல்லாம் இவையே என்றால் வெகு காலத்திற்கு முன்பே உலகம் முடிந்துபோயிருக்கும். உலகின் கதை போரிலேயே தொடங்கியிருப்பின், இன்று ஒரு மனிதனைக்கூட உயிரோடு பார்க்க முடியாது. ஆஸ்திரேலியாவின் உள்ளே புகுந்தவர்கள், அதன் சொந்த மக்கள் ஒருவரைக் கூட உயிரோடு வைக்காததைப்போல, சண்டையிட்டுக் கொண்டவர்களும் மறைந்துபோயிருப்பார்கள். குறிப்பாக ஒன்றைக் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்தப் பழங்குடிகள் தற்காப்புக்கு ஆத்ம பலத்தை உபயோகிக்கவில்லை; இவர்களைப் போன்ற கதியே ஆஸ்திரேலியருக்கும் ஏற்படும் என்பதை அறியத் தீர்க்கதரிசனம் தேவையில்லை. "வாளெடுத்தவன் வாளாலேயே அழிவான்." "நீச்சலையே பிழைப்பாக்கிக் கொண்டவர்களுக்கு நீரிலேயே சாவு" என்று நம்மிடையே ஒரு பழமொழி வழங்குகிறது.

உலகத்தில் எத்தனையோ மனிதர்கள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை, ஆயுத பலத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு அவ்வாறு அமையவில்லை, சத்தியம் அல்லது அன்பின் அடிப்படையில் உலகம் இருக்கிறது என்பதையே காட்டுகிறது. ஆகையால் உலகத்தில் யுத்தங்கள் எவ்வளவோ இருந்தும் உலகம் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறது என்ற உண்மை ஒன்றே இந்தச் சக்தியின் வெற்றிக்கு மிகப் பெரிய ஆட்சேபிக்க முடியாத சாட்சியமாகும்.

ஆயிரக்கணக்கானவர், பத்தாயிரக் கணக்கானவர்கள்கூடத் தாங்கள் உயிருடன் வாழ்வதற்கு இந்தச் சக்தி தீவிரமாக வேலை செய்வதையே நம்பியிருக்கின்றனர். தங்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் லட்சக்கணக்கான குடும்பங்களின் சிறு சச்சரவுகள் இந்தச் சக்தி பிறக்கும்போது மறைந்து விடுகின்றன. நூற்றுக்கணக்கான நாடுகள் சமாதானமாகவே வாழ்கின்றன. இந்த உண்மையைச் சரித்திரம் கவனிப்பதில்லை ; கவனிக்கவும் முடியாது. அன்பு அல்லது ஆத்ம சக்தி வேலை செய்வதில்கூட இருந்துவரும் ஒவ்வோர் இடையூறு பற்றிய வரலாற்றைக் கொண்டதே உண்மையில்

சரித்திரம். இரு சகோதரர்கள் சச்சரவிட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள்; இவர்களில் ஒருவன் தான் செய்துவிட்ட தவறுக்காக வருந்தி, தன்னுள் தூங்கிக் கிடந்த அன்பைத் திரும்ப எழுப்பி விடுகிறான்; இருவரும் மீண்டும் சமாதானமாக வாழ ஆரம்பிக்கிறார்கள். இதைக் குறித்து யாருமே கவனிப்பதில்லை. ஆனால், இரு சகோதரர்கள், வக்கீல்களின் குறுக்கீட்டினாலோ அல்லது வேறு காரணங்களினாலோ, சண்டைக்கு ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டாலோ அல்லது கோர்ட்டுக்குப் போனாலோ –இது மிருக பலத்தைக் காட்டிக்கொள்ளும் மற்றோர் வகை– இவர்களுடைய காரியங்கள் உடனேயே பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகும். அண்டையில் இருப்பவர்கள் இவர்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு வேளை இவர்கள் செய்கை சரித்திரத்தில் இடம் பெற்றாலும் பெறும். குடும்பங்கள், சமூகங்கள் இவைபற்றிய உண்மை எதுவோ அதுவே நாடுகளின் உண்மையும். குடும்பங்களுக்கு ஒரு சட்டம், நாடுகளுக்கு மற்றொரு சட்டம் என்று எண்ணுவதற்குக் காரணமே இல்லை. ஆகவே, இயற்கையின் போக்கில் ஏற்படும் இடையூறுகளைக் குறிப்பிடுவதே சரித்திரம். ஆத்ம சக்தி இயற்கையானதால் அது சரித்திரத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து சாத்துவிக எதிர்ப்பைப் பற்றிய இவ்வகையான நிகழ்ச்சிகள் சரித்திரத்தில் காணப்படுவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இந்தச் சாத்துவிக எதிர்ப்பைப்பற்றி இன்னும் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது முக்கியம். ஆகையால், இதைப்பற்றியே நீங்கள் விவரமாகக் கூறுவது நல்லது.

ஆசிரியர்: துன்பத்தைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டு அதன் மூலம் உரிமைகளைப் பெறும் முறையே சாத்துவிக எதிர்ப்பு. ஆயுதங்களைக்கொண்டு எதிர்ப்பதற்கு இது நேர்மாறானது. என் மனச்சாட்சிக்கு வெறுப்புத் தரும் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய நான் மறுத்துவிடும்போது, நான் ஆத்ம பலத்தை உபயோகிக்கிறேன். உதாரணமாக, ஆட்சியில் இருக்கும் அரசாங்கம், என்னைப் பாதிக்கும் அளவிற்கு ஒரு சட்டத்தை இயற்றுகிறது. நான் அச்சட்டத்தை விரும்பவில்லை. பலாத்காரத்தை உபயோகிப்பதன் மூலம் அச்சட்டத்தை ரத்து செய்யுமாறு நான் அரசாங்கத்தைக் கட்டாயப்படுத்தினால், நான் உடல் பலம் என்பதான சக்தியை உபயோகிக்கிறேன். அச்சட்டத்திற்கு உடன்பட நான் மறுத்து, அதை மீறியதற்குள்ள தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டால், நான் ஆத்ம சக்தியை உபயோகிக்கிறேன்.

தன்னையே தியாகம் செய்வதென்பது இதில் அடங்கியிருக்கிறது.

மற்றவர்களின் தியாகத்தைவிடத் தானே தியாகஞ் செய்து கொள்வதென்பது நிச்சயமாக உயர்வானது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். மேலும், நியாயமற்றதான ஒரு காரியத்திற்கு இந்தச் சக்தி உபயோகிக்கப்படுமானால், அதை யார் உபயோகிக்கிறாரோ அவர் மட்டுமே கஷ்டப்படுகிறார். தம் தவறுகளுக்காக மற்றவர்கள் கஷ்டப்படும்படி அவர் செய்துவிடவில்லை. மனிதர் முன்னால் செய்திருக்கும் பல காரியங்கள் தவறானவை என்று பின்னர் தெரியலாயின. தான் செய்வதே முற்றிலும் சரியானது அல்லது தவறு என்று ஒருவன் நினைப்பதால் ஒரு குறிப்பிட்ட காரியம் தவறானதே என்று யாரும் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. ஆனால், அதுவே அவனுடைய திட்டமான முடிவாக இருக்குமானால் அவனுக்கு அது தவறானதே. ஆகையால், தனக்குத் தவறு என்று பட்டதை அவன் செய்யக்கூடாது. இதன் விளைவாக என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அவன் அனுபவிக்கவே வேண்டும். ஆத்ம சக்தியை உபயோகிப்பதற்கு இதுவே முக்கிய மந்திரம்.

வாசகர்: அப்படியானால் சட்டங்களை நீங்கள் மதிக்கமாட்டீர்கள் - இது அரசியல் துரோகம். நாம் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட மக்கள் என்று எப்பொழுதும் மதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். தீவிரவாதிகளையும் மிஞ்சுவீர்களெனத் தோன்றுகிறது. நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும் சட்டங்களுக்கு நாம் உடன்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், சட்டங்கள் மோசமானவையாக இருந்தால், அத்தகைய சட்டங்களைச் செய்தவர்களைப் பலாத்காரத்தைக் கொண்டாயினும் விரட்டிவிட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஆசிரியர்: நான் அவர்களையும் மிஞ்சிவிடுகிறேனா இல்லையா என்பது உங்களுக்கோ அல்லது எனக்கோ அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல. எது சரியானது என்பதைக் கண்டு பிடித்து அதன்படி நடக்க மாத்திரமே நான் விரும்புகிறேன். நாம் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட மக்கள் என்று கூறப்படுவதற்கு உண்மையான பொருள், நாம் சாத்துவிக எதிர்ப்பாளர்கள் என்பதே. சில சட்டங்களை நாம் விரும்பாதபோது, சட்டம் செய்தவர்களின் மண்டைகளை நாம் உடைத்துவிடுவதில்லை. நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். அத்தகைய சட்டங்களுக்கு நாம் அடங்கிப் போவதில்லை. நல்லதாக இருந்தாலும், கெட்

டதாக இருந்தாலும், சட்டமென்றால் நாம் உட்பட்டேயாக வேண்டு என்பது ஒரு புதுமையான போக்கு. முன் காலங்களிலெல்லாம் அப்படி எதுவும் இருந்ததில்லை. தாங்கள் விரும்பாத சட்டங்களை மக்கள் மதிப்பதில்லை; இவ்விதம் மீறியதற்கு விதிக்கப்படும் தண்டனைகளை அனுபவிப்பார்கள். நமது மனச்சாட்சி வெறுக்கும் சட்டங்களுக்கு உடன்படுவதென்றால் அது மனிதத் தன்மைக்கே விரோதமானதாகும். அத்தகைய போதனை மதத்திற்கே விரோதமானதாவதோடு அடிமைத் தனமுமாகும். உடம்பில் துணியில்லாமலேயே நடமாடவேண்டும் என்று அரசாங்கம் நமக்கு உத்தரவிடுவதாயின், அப்படியே செய்யவேண்டுமா? நான் சாத்துவிக எதிர்ப்பாளனாக இருந்தால், அவர்களுடைய சட்டத்திற்கும் எனக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிடுவேன். ஆனால், நம்மை நாமே மறந்துவிட்டதாலும், பணிந்துவிடுபவர்கள் ஆகிவிட்டதாலும், மானக்கேடான எந்தச் சட்டத்தைக் குறித்தும் நாம் கவலைப்படுவதில்லை.

தன்னுடைய மனிதத் தன்மையை உணர்ந்துவிட்ட ஒரு மனிதன், கடவுளுக்கு மாத்திரமே பயப்படுவான்; வேறு யாருக்குமே அஞ்சமாட்டான். மனிதன் செய்த சட்டங்கள் அவனைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அரசாங்கங்கூட அத்தகைய காரியம் எதையும் நம்மிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை. "இந்தக் காரியத்தை நீ செய்யவேண்டும்" என்று அவர்கள் சொல்லவில்லை. ஆனால், "நீ அதைச் செய்யாதுபோனால் தண்டிப்போம்" என்கிறது. நாம் கீழான நிலைக்கு வந்திருப்பதால் சட்டம் என்ன விதிக்கிறதோ அதைச் செய்தாகவேண்டியது நம் கடமை, அது நம் மதம் என்று நினைக்கிறோம். நீதியில்லாத சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவது மனிதத்தன்மையற்றது என்பதை மாத்திரம் மனிதன் உணர்ந்து கொண்டு விடுவானாயின், எந்த மனித்னின் கொடுமையும் அவனை அடிமைப்படுத்திவிட முடியாது. சுய ஆட்சி அல்லது நம் ஆட்சிக்கு இதுவே வழிகாட்டி.

பெரும்பான்மையோர் செய்யும் ஒரு காரியம் சிறுபான்மையினரைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்று நம்புவது மூடநம்பிக்கையோடு தெய்வத்தன்மையற்றதுமாகும். பெரும்பான்மையினர் செய்த காரியங்கள் தவறானவை, சிறுபான்மையினரின் காரியங்கள் சரியானவை என்பதைக் காட்ட அநேக உதாரணங்களைக் கொடுக்க முடியும். பெரும்பான்மையினருக்கு எதிராயிருந்த சிறுபான்மையினரின் முயற்சியே பல சீர்திருத்தங்களுக்குக் காரண

மாகியிருக்கிறது. ஒரு கொள்ளைக்கூட்டத்தினரிடையே திருடு வதைப்பற்றிய அறிவு அவசியம் என்றால், அந்த அவசியத்தைத் தெய்வபக்தியுள்ள ஒருவர் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமா? அநியாயமான சட்டங்களுக்கு மனிதர் பணிய வேண்டும் என்ற மூடநம்பிக்கை இருக்கும்வரையில் அவர்களுடைய அடிமைத்தனமும் இருந்துகொண்டுதான் வரும். சாத்துவிக எதிர்ப்பாளர் ஒருவர் மட்டுமே அத்தகைய மூடநம்பிக்கையை நீக்க முடியும்.

மிருக பலத்தை உபயோகிப்பது, துப்பாக்கி மருந்தை உபயோகிப்பது என்பவை சாத்துவிக எதிர்ப்புக்கு முரணானவை. ஏனெனில், நாம் விரும்புவதை நம் எதிரி பலாத்காரத்தைக் கொண்டு செய்யும்படி விடுகிறோம் என்றாகிறது. ஆனால், அவன் அப்படிச் செய்வதில்லை. அத்தகைய பலாத்காரத்தின் உபயோகம் நியாயம் என்றால், அவன் அதே மாதிரி செய்ய நம்மால் உரிமை பெற்றவனாகிறான். குருட்டுக் குதிரை ஆலையைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி வந்துகொண்டிருப்பதைப் போல நாம் முன்னேறிக்கொண்டு வருவதாகச் சாதாரணமாக நினைத்துக்கொள்ளுகிறோம். தங்கள் மனச்சாட்சிக்கு ஏற்பு இராத சட்டங்களுக்குப் பணியத் தாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை என்று நம்புவோருக்கு உள்ள ஒரே பரிகாரம் சாத்துவிக எதிர்ப்புத்தான். மற்றவை அழிவுக்கே கொண்டுபோய் விடும்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து, பலவீனர்களாக உள்ளவர்களுக்குச் சாத்துவிக எதிர்ப்பு அற்புதமான ஆயுதம்; ஆனால், அவர்கள் பலத்துடன் இருக்கையில் ஆயுதத்தை உபயோகிக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு நான் வருகிறேன்.

ஆசிரியர்: இது முற்றிலும் அறியாமையாகும். சாத்துவிக எதிர்ப்பு, அதாவது ஆத்ம பலம் இணையில்லாதது; ஆயுத பலத்தைவிட அது உயர்ந்தது. அப்படியிருக்க, அதைப் பலவீனர்களின் ஆயுதம் என்று எப்படிக் கருத முடியும்? சாத்துவிக எதிர்ப்பினருக்கு உள்ள தீரத்தைச் சரீர பலத்தை நம்புகிறவர்கள் அறியார். தான் விரும்பாத ஒரு சட்டத்தை ஒரு கோழை எப்பொழுதாவது மீற முடியும் என்று நம்புகிறீர்களா? தீவிரவாதிகள், மிருக பலத்தையே ஆதரிப்பவர்களெனக் கருதப்படுகிறது. அப்படியானால், சட்டங்களுக்குப் பணிவதைப்பற்றி அவர்கள் ஏன் பேசுகிறார்கள்? அவர்கள்மீது நான் குறை கூறவில்லை. அதைத் தவிர அவர்கள் வேறு எதுவும் சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலேயர்களை விரட்டிவிடுவதில் வெற்றி பெற்று

அவர்களே கவர்னர்களாகிவிடும்போது, நீங்களும் நானும் அவர்களுடைய சட்டங்களுக்கு உடன்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். அவர்களுடைய அரசியலுக்கு அதுவே பொருத்தமானது. ஆனால், ஒரு சாத்துவிக எதிர்ப்பாளரோ, நம்மைப் பீரங்கி வாயில் வைத்துச் சுட்டுச் சுக்குச்சுக்காக்கிச் சிதற அடித்தாலும், தம் மனச்சாட்சிக்கு எதிரான சட்டத்தை எதிர்த்தே தீருவேன் என்பார்.

பீரங்கிக்குப் பின்னால் இருந்துகொண்டு சுட்டு, மற்றவர் வர்களைச் சிதற அடிப்பது வீரமா அல்லது புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் பீரங்கியை அணுகி சுக்கலாகிச் சிதறுண்டு போவது வீரமா? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? உண்மை யான போர் வீரன் யார் – சாவை எப்பொழுதும் தனது ஆப்த நண்பனாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவனா அல்லது மற்றவர் களின் மரணத்திற்கு வழி செய்கிறவனா? வீரமோ அல்லது மனிதத்தன்மையோ இல்லாதவன் என்றுமே சாத்துவிக எதிர்ப் பாளனாக இருக்க முடியாது. இதை நம்புங்கள்.

என்றாலும், ஒன்றை நான் ஒப்புக்கொள்ளுவேன். உடலில் ஒருவர் பலவீனமாயிருந்தாலும் இந்த எதிர்ப்பை அளிக்க அவரால் முடியும். லட்சக்கணக்கானவர்களைப் போலவே தனிப்பட்ட ஒருவராலும் இந்த எதிர்ப்பைச் செய்யமுடியும். ஆண்களும் பெண்களும் இதில் ஈடுபடலாம். ராணுவத்திற்கு வேண்டியதைப் போன்ற பயிற்சி இதற்குத் தேவையில்லை. ஜப்பானிய மல் யுத்தத்தைப் போன்றது எதுவும் இதற்கு வேண்டியதில்லை. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது ஒன்றே இதற்கு வேண்டும். இதை அடைந்துவிட்டால் காட்டு ராஜன் (சிங்கம்) போல் மனிதன் சுயேச்சையாளனாகிவிடுவான்; அவனுடைய பார்வை பட்ட மாத்திரம் எதிரி குலைந்து போவான்.

சாத்துவிக எதிர்ப்பு எல்லாப் பக்கங்களிலும் கூர்மை உடையதோர் வாள்; எப்படி வேண்டுமானாலும் அதை உபயோ கப்படுத்தலாம். உபயோகித்தவரை அது வாழ்த்துகிறது; யார் மீது அது பிரயோகிக்கப்படுகிறதோ அவரையும் அது வாழ்த் தும். ஒரு சொட்டு ரத்தத்தையும் சிந்தாமல் எவ்வளவோ பெரிய பலன்களை உண்டாக்கும். அது துருப்பிடித்துவிடுவதே இல்லை; அதைத் திருடிவிடவும் முடியாது. சாத்துவிக எதிர்ப்பாளர்களிடையே போட்டி, களைப்பை உண்டாக்குவ தில்லை. சாத்துவிக எதிர்ப்பான வாளுக்கு உறை தேவை யில்லை. இத்தகையதோர் ஆயுதத்தைப் பலவீனர்களின் ஆயு தமே என்று நீங்கள் எண்ணியது விசித்திரமேயாகும்.

வாசகர் : சாத்துவிக எதிர்ப்பு இந்தியாவுக்கு விசேடமான தொன்று என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். பீரங்கிகள் இந்தியாவில் என்றும் உபயோகத்தில் இருந்ததில்லையா ?

ஆசிரியர் : இந்தியா என்றால் சில ராஜாக்கள் என்றே உங்கள் அபிப்பிராயம் போல் இருக்கிறது. ஆனால், இந்த ராஜாக்களும் நாமுங்கூட இருந்து வருவதற்குப் பொறுப்பான வர்களான கோடானகோடி மக்களே இந்தியா என்பது என் அபிப்பிராயம்.

மன்னர்கள் எப்பொழுதும் அவர்களுக்கு ஏற்ற ஆயுதங்களையே உபயோகிப்பார்கள். பலாத்காரத்தை உபயோகிப்பதிலேயே அவர்கள் வளர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிகாரம் செலுத்த விரும்புகிறார்கள். அதிகாரத்திற்குப் பணிய வேண்டியவர்களுக்குத் துப்பாக்கி தேவையில்லை. உலகம் முழுவதுமே இப்படிப் பட்டவர்களே பெரும்பான்மையினராக இருக்கின்றனர். உடல் வலிவையோ அல்லது ஆத்ம பலத்தையோ இவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. உடல் பலப் பிரயோகத்தைக் கற்றுக்கொள்ளும்போது ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் பைத்தியக்காரர்களைப் போன்றே ஆகிவிடுகின்றனர். ஆனால் ஆத்ம பலத்தை உபயோகிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும்போது ஆட்சியாளரின் ஆக்ஞைகள் வாள்முனைக்கு அப்பால் போய் விடுவதில்லை. ஏனெனில், உண்மையான மனிதர்கள் அக்கிரமமான ஆக்ஞைகளை அலட்சியஞ் செய்துவிடுகின்றனர். விவசாயிகள் வாளினால் ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டதே இல்லை, என்றும் முடியவே முடியாது. வாளை உபயோகிக்க அவர்களுக்குத் தெரியாது ; மற்றவர்கள் அதை உபயோகிக்கும்போதும் அவர்கள் மிரண்டுவிடுவதில்லை. மரணத்தையே தம் மெல்லணையாக நினைத்துத் துயில் கொள்ளும் மக்களை உடைய நாடே சிறந்த நாடாகும். சாவுக்கு அஞ்சாதவனை எந்தப் பயமும் எதுவும் செய்யமுடியாது. மிருக பலத்தின் பிரமையில் மயங்கிக் கிடப்பவர்களுக்கு அந்தச் சித்திரம் மிகைப்பட்டதன்று. உண்மை என்னவென்றால், இந்தியாவில் மக்கள் எல்லோருமே தங்கள் வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும், பொதுவாகச் சாத்துவிக எதிர்ப்பையே அனுசரித்து வருகின்றனர். நமக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கிவிடும் ஆட்சியாளருடன் நாம் ஒத்துழைக்க மறுத்துவிடுகிறோம். இதுதான் சாத்துவிக எதிர்ப்பு.

ஒரு சம்பவம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. ஒரு சிறு சமஸ்தானத்தில் கிராமவாசிகளுக்கு மன்னரின் ஆக்ஞையொன்று

அறிவிக்கப்பட்டது. கிராமவாசிகள் உடனே கிராமத்திலிருந்து வெளியேற ஆரம்பித்தனர். மன்னர் பயந்துவிட்டார். தமது குடிகளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு தமது ஆக்ஞையை யும் ரத்து செய்தார். இந்தியாவில் இத்தகைய சம்பவங்கள் பல நடந்திருப்பதைக் காணலாம். சாத்துவிக எதிர்ப்பு எங்கு மக்களுக்கு வழிகாட்டும் சக்தியாக இருக்கிறதோ அங்கேதான் உண்மையான ஆட்சி கைகூடும். மற்ற ஆட்சி எதுவும் அந்நிய ஆட்சியே.

வாசகர்: அப்படியானல், உடம்புக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை என்கிறீர்களா?

ஆசிரியர்: நிச்சயமாக நான் அப்படி எதையும் சொல்லவே யில்லை. உடற்பயிற்சி பெற்றிருந்தாலன்றிச் சாத்துவிக எதிர்ப் பாளராவது கஷ்டம். பொதுவாக, பருத்துவிட்டதனுல் பலவீன மாகிவிட்ட உடலில் இருக்கும் மனமும் பலவீனமானதாகவே இருக்கும். மன வலிமை இல்லாதபோது ஆத்ம பலமும் இருக்க முடியாது. குழந்தைக் கல்யாணம், ஆடம்பர வாழ்க்கை ஆகியவைகளை ஒழித்து நாம் நமது உடல் பலத்தை விருத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும். சிதைந்த உடலோடு கூடியவனை பீரங்கி வாயில் நிற்கும்படி நான் கூறுவேனுயின், என்னை உலகம் எள்ளி நகைக்கும்.

வாசகர்: அப்படியானல், சாத்துவிக எதிர்ப்பாளனுக ஆவது சின்ன விஷயமே அல்ல என்றே நீங்கள் கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது. அப்படித்தான் என்ருல், ஒருவர் சாத்துவிக எதிர்ப் பாளராக எப்படி ஆகலாம் என்பதை நீங்கள் விளக்கவேண்டும்.

ஆசிரியர்: சாத்துவிக எதிர்ப்பாளராவது எளிதானதே. ஆனல், இது கஷ்டமானதுங்கூட. பதினன்கு வயதுடைய ஓர் இளைஞன் சாத்துவிக எதிர்ப்பாளனுனதை அறிவேன். உடலில் வலிவிருந்து, மற்ற வகையிலும் இன்பம் அனுபவிப்பவர், சாத்துவிக எதிர்ப்பைக் கையாள முடியாததையும் அறிவேன். நாட்டின் சேவைக்காகச் சாத்துவிக எதிர்ப்பாளராக விரும்பு வோர் சரியான கற்பை அனுசரிக்கவேண்டும், எளிமையை மேற்கொள்ளவேண்டும், சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும், அஞ்சாமையை வளர்க்கவேண்டும் என்று எவ்வளவோ அனுப வத்திற்குப் பிறகு எனக்குத் தோன்றுகிறது.

கற்பு, கட்டுப்பாடுகளில் மிகப் பெரியது. அது இல்லாது போனல் வேண்டிய உறுதியை மனம் அடையாது. கற்பில்லாதவன் தாக்குப் பிடிக்கும் சக்தியை இழந்துவிடுகிருன்; ஆண்மை

இழந்து கோழையும் ஆகிவிடுகிறான். மிருக உணர்ச்சிகளில் ஈடுபட மனத்தைச் சிதற விடுபவனால் பெரிய காரியங்களைச் செய்யவே இயலாது. எத்தனையோ சம்பவங்களைக்கொண்டு இதை நிரூபிக்க முடியும். அப்படியாயின், விவாகமான ஒருவர் என்ன செய்வது என்ற கேள்வி இயற்கையாகவே எழுகிறது. என்றாலும், இக் கேள்வி எழ வேண்டியதே இல்லை. கணவனும் மனைவியும் தங்களுடைய இச்சைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவார்களானால், அந்த அளவில் அதுவும் மிருக உணர்ச்சியில் ஈடுபடுவதேயாகும். இன விருத்திக்காக அல்லாமல் மற்றதற்காக இத்தகைய நுகர்வுகளில் ஈடுபடுவது கண்டிப்பாகத் தடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், ஒரு சாத்துவிக எதிர்ப்பாளர் குறைந்த அளவிலும் இத்தகைய நுகர்ச்சிக்கு இடம் தரவே கூடாது. ஆகையால், கல்யாணமான ஒருவர் பிரம்மசரியத்தை முற்றிலும் அனுசரிக்கலாம். இந்த விஷயமே விவரமாக ஆராய்ச்சிக்கு உட்பட்டதென்று பல கேள்விகள் எழுகின்றன. ஒருவர் தன்னுடைய மனைவியுடன் எப்படி நடந்துகொள்ளுவது, அவளுடைய உரிமைகள் யாவை என்பனவெல்லாம் எழுகின்றன. என்றாலும், ஒரு பெரிய வேலையில் ஈடுபட விரும்புகிறவர்கள் இந்தப் புதிர்களைத் தீர்த்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும்.

பிரம்மசரியம் எப்படி அவசியமோ அதே போல வறுமையும் அவசியம். பண ஆசையும், சாத்துவிக எதிர்ப்பும் சேர்ந்திருக்க முடியாது. பணம் படைத்தவர்கள், அதை வீசி எறிந்துவிடுவார்கள் என எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆனால், அது சம்பந்தமாக அவர்கள் சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாதென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சாத்துவிக எதிர்ப்பைக் கைவிடுவதை விட கடைசி காசுவரை இழந்துவிடத் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

நமது விவாதத்தின்போது சாத்துவிக எதிர்ப்பு, சத்தியத்தின் பலம் என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், சத்தியத்தை, அது எப்படியும் கடைப்பிடித்தாகவேண்டும். ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொய் சொல்லலாமா என்பதைப் போன்ற சாதாரணமான கேள்விகளெல்லாம் எழுகின்றன. ஆனால், இக் கேள்விகளெல்லாம் பொய் சொல்லுவதும் நியாயம் என்று விவாதிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கே எழும். ஒவ்வொரு சமயத்திலும் சத்தியத்தையே பின்பற்ற விரும்புகிறவர்களுக்கு இத்தகைய குழப்பமில்லை. அப்படி அவர்கள் இருந்தாலும், தவறான நிலைமையிலிருந்து அப்பொழுதும் அவர்கள் காப்பாற்றப்படுகிறார்கள்.

அஞ்சாமையின்றி சாத்துவிக எதிர்ப்பு ஒருபடிகூட முன்னால் போகமுடியாது. தங்களுடைய சொத்துக்கள், போலி கௌரவம்,

தங்கள் உறவினர், அரசாங்கம், உடலுக்கு ஏற்படக்கூடிய காயம் அல்லது சாவு இவற்றில் பற்றுத் துறந்தவர் மட்டுமே சாத்துவிக எதிர்ப்பைப் பின்பற்ற முடியும்.

இவ்வகைகளையெல்லாம் அனுசரிப்பது சிரமம் என்ற எண்ணத்தில் இவைகளை அனுசரிப்பதை விட்டுவிடக் கூடாது. தன் செய்கையாலன்றித் தானே வரும் எந்தச் சிரமங்களையும் துன்பங்களையும் சமாளித்துக் கொள்வதற்கான ஆற்றலை மனித உள்ளத்திற்கு இயற்கை அளிக்கிறது. நாட்டிற்காகச் சேவை செய்ய விரும்பாதவர்களுக்கும் இக்குணங்கள் இருக்க வேண்டியவை. ஆயுதங்களை உபயோகிப்பதில் பழகிக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களுக்கும் ஏறக்குறைய இக் குணங்கள் இருந்ததாக வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. போர் வீரனாக இருக்கப்போகிறவன், பிரம்மசரியத்தை அனுசரிப்பதோடு, வறுமையே தனது கதி என்பதிலும் திருப்தி அடைய வேண்டும். அச்சம் கொண்டவனைப் போர் வீரனாகவே கருத முடியாது. உண்மையில் அவன் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவனாக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை எனக் கருதப்படலாம். ஆனால், அந்தத் தன்மை, உண்மையான அஞ்சாமையைத் தொடர்ந்து ஏற்படுகிறது. ஒருவன் சத்தியத் தைக் கைவிடுகிறான் என்றால், ஏதோ ஒரு வகையில் அல்லது உருவத்தில் பயத்தினாலேயே அப்படிச் செய்கிறான். அப்படி யானால், மேற்கண்ட நான்கு குணங்களும் யாரையும் பயமுறுத்தி விட வேண்டியதில்லை. உடல் பலத்திலேயே நம்பிக்கை வைத் திருப்பவனுக்கும் சாத்துவிக வீரனுக்கும் தேவைப்படாத பயனற்ற சில குணங்களும் வேண்டியிருக்கும் என்பதையும் இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும். வாள் ஏந்துபவனுக்கு வேண்டி யிருக்கும் அதிகப்படியான முயற்சிகளெல்லாம் அச்சத்தி னாலேயே ஏற்படுகின்றன என்பதை நீங்கள் காணலாம். அவன், அஞ்சாமையே உருவாக இருப்பானாயின், அவன் கையி லிருந்து வாள் அத்தருணத்திலேயே விழுந்துவிடும். அதன் உதவி அவனுக்குத் தேவையில்லை. துவேஷமில்லாதவனுக்கு வாள் வேண்டியதே இல்லை. கையில் ஒரு கோலுடன் இருந்த வனுக்கு எதிரே திடீரென ஒரு சிங்கம் வந்துவிடுகிறது. அவன் தற்காப்புக்காக இயல்பாகவே கோலை ஓங்குகிறான். அஞ்சாமை என்பது தன்னிடத்தில் கொஞ்சமும் இல்லாதிருந்தும், தான் அதைப் பற்றிப் பிதற்றிக்கொண்டு இருப்பதை அவன் காண் கிறான். அப்பொழுதே கோலைப் போட்டுவிட்டு அச்சம் ஒழிந் தவனாகத் தன்னை உணர்கிறான்.

அத்தியாயம் 18

கல்வி

வாசகர்: நமது விவாதத்தில் எங்கும் கல்வியின் அவசியத்தைப் பற்றி நீங்கள் காட்டவே இல்லை. நமக்குக் கல்வி இல்லாததைக் குறித்து நாம் எப்போதும் புகார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். கட்டாயக் கல்வி வேண்டும் என்ற ஓர் இயக்கமும் நம் நாட்டில் இருப்பதைக் காண்கிறோம். கெய்க்வார் மகாராஜா அதை தமது பிரதேசத்தில் அமலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். நம் கவனமெல்லாம் அப்பக்கம் திரும்பியிருக்கிறது. இதற்காக மகாராஜாவை வாழ்த்துகிறோம். இம்முயற்சியெல்லாம் வீண்தானா ?

ஆசிரியர்: நமது நாகரிகமே உயர்வானது என்று நாம் கருதுவதாயிருந்தால், நீங்கள் விவரிக்கும் முயற்சியெல்லாம் வீண் என்றே வருத்தத்துடன் நான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. இவ்வழியில் வேலை செய்து வரும் மகாராஜா, மற்றப் பெருந் தலைவர் ஆகியவர்களின் நோக்கம் புனிதமானதே. ஆகையால் அவர்கள் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அவர்கள் முயற்சியினால் ஏற்படக்கூடிய பலனை நாம் மறைத்துவிட முடியாது.

கல்வி என்பதன் பொருள்தான் என்ன ? எழுத்தறிவு என்பதே அதன் சாதாரணப் பொருள். அது கருவி மாத்திரம். ஒரு கருவியை நல்வழியிலும் உபயோகிக்கலாம், தீயவழியிலும் உபயோகிக்கலாம். ஒரு நோயாளியைக் குணப்படுத்த உபயோகிக்கும் அதே கருவியை அவருடைய உயிரைப் போக்கவும் உபயோகிக்கலாம். எழுத்தறிவும் அப்படியே ஆகலாம். பலர் அதைத் தவறாக உபயோகித்துவிடுகிறார்கள் என்பதையும், மிகச் சிலரே நல்வழியில் உபயோகிக்கின்றனர் என்பதையும் தினமும் நாம் காண்கிறோம். இப்படிச் சொல்லுவது சரியாக இருந்தால், இதனால் நன்மையைவிடத் தீமையே அதிகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் நிரூபித்துவிட்டோம்.

படிப்பு என்பதற்குச் சாதாரணப் பொருள், எழுத்தறிவு என்பதே. சிறுவர்களுக்குப் படிக்கவும் எழுதவும், கணக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதும் ஆரம்பக் கல்வி எனப்படுகிறது. ஒரு விவசாயி, யோக்கியமாகச் சம்பாதித்துப் பிழைக்கிறான்.

உலகத்தைப் பற்றிய சாதாரண ஞானமே அவனுக்கு உண்டு. தன்னுடைய பெற்றோர்கள், தன் மனைவி, குழந்தைகள், கிராமத்தில் இருக்கும் மற்றவர்கள் ஆகியவர்களிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒழுக்க நியதிகளை அவன் அறிவதோடு அவைகளை அனுசரிக்கிறான். ஆனால், தன் பெயரை எழுதக்கூட அவனுக்குத் தெரியாது. அவனுக்கு எழுத்தறிவை அளித்து அவனை என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்கள்? அவனுடைய இன்பத்தைக் கொஞ்சமாவது அதிகரித்துவிட முடியுமா? தன்னுடைய குடிசையைப் பற்றி அல்லது தன் நிலையைக் குறித்து அவனுக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்க விரும்புகிறீர்களா? இதைத்தான் செய்ய விரும்புகிறீர்களென்றாலும் அவனுக்கு அத்தகைய படிப்புத்தேவையில்லை. மேனாட்டுச் சிந்தனை வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்வதால், எது அனுகூலம், எது பிரதிகூலம் என்பதைக்கூடச் சீர்தூக்கிப் பாராமல் இத்தகைய படிப்பை மக்களுக்கு அளிக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம்.

மேல் படிப்பை எடுத்துக்கொள்வோம். பூகோளம், வான சாஸ்திரம், பீஜ கணிதம், ஜியோமிதி ஆகியவைகளைப் படித்திருக்கிறேன். அதனால் என்ன? அதனால் நானோ அல்லது என்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களோ அடைந்துவிட்ட நன்மை யாது? இவைகளை ஏன் கற்றுக்கொண்டேன்? கல்வியைக் குறித்துப் பேராசிரியர் ஹக்ஸ்லி[1] வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார். "தம் இஷ்டத்திற்கெல்லாம் உடன்படும் வேலைக்காரனாக இருக்கும் வரையில் யாரொருவர் இளமையில் தம் உடலைப் பயிற்சி செய்து வைத்திருக்கிறாரோ, யந்திரம் போல அதனால் முடிந்ததையெல்லாம் இலகுவாகவும் சந்தோஷமாகவும் செய்கிறாரோ, யாருடைய அறிவு தெளிவாகவும், நிதானமாகவும், பகுத்தறியும் யந்திரமாகவும், அதன் எல்லாப் பகுதிகளும் ஒரே விதமான பலத்துடனும் ஒழுங்காக வேலைசெய்யும் நிலையிலும் இருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டவரே சரியான கல்வியைப் பெற்றிருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். அவருடைய புத்தி இயற்கையின் அடிப்படை உண்மைகளைப் பற்றிய அறிவின் களஞ்சியமாக இருக்க வேண்டும். மனத்திட்பமும் மெல்லுணர்வான மனச்சாட்சியும் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். தீயவைகளையெல்லாம் வெறுத்து, தம்மைப் போல் மற்றவர்களையும் நேசிக்கக் கற்றிருக்க

1. தாமஸ் ஹென்ரி ஹக்ஸ்லி (1825—1895)–பிரபலமான விஞ்ஞானி; ஆராய்ச்சியாளர். ஆராய்ச்சி நூல்கள் பல எழுதினார். 'இயற்கையில் மனிதனுக்குள்ள ஸ்தானம்' என்று இவர் எழுதிய நூலும் பல கட்டுரைகளும் அவரைப் பிரபலமாக்கின.

வேண்டும். தாமே இயற்கையோடு இயைந்திருந்திருப்பதால் அவரே சரியான கல்வியைப் பெற்றவராவாரேயன்றி மற்றவரல்ல என்று நான் கருதுகிறேன். இயற்கை அன்னையை அவரே சரியானபடி பயன்படுத்திக் கொள்வார்; அவளும் அவரைப் பயன்படுத்திக் கொள்வாள்.''

இதுதான் உண்மையான படிப்பு என்றால், மேலே நான் குறித்திருக்கும் சாஸ்திரங்களினுலெல்லாம் என்னுடைய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முடிந்ததேயில்லை என்று நான் உறுதியாகக் கூறுவேன். ஆகையால், ஆரம்பக் கல்வியை எடுத்துக் கொண்டாலும், மேல் படிப்பை எடுத்துக்கொண்டாலும், முக்கியமான காரியத்திற்கு அவை வேண்டியதேயில்லை. அவை நம்மை மனிதனுக ஆக்கவில்லை. நாம் நம் கடமையைச் செய்வதற்கு அவை உதவியாக இல்லை.

வாசகர்: அப்படியானுல், நான் உங்களை இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் நீங்கள் என்னிடம் கூறும்படிச் செய்வது எது? உங்களுக்கு மேல் படிப்பு இல்லாது போயிருக்குமானுல், இப்பொழுது என்னிடம் விளக்கியதைப் போல இவற்றைக் குறித்து நீங்கள் எப்படி விளக்கியிருக்க முடியும்?

ஆசிரியர்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். ஆனுல், என் பதில் சாதாரணமானது. உயர்ந்த படிப்போ அல்லது கீழ்ப்படிப்போ இல்லாதிருந்தால் என் வாழ்க்கை வீணுகியிருக்கும் என்று நான் கொஞ்சமேனும் நம்புவதே இல்லை. பேசுவதனுல் தான் நான் சேவை செய்கிறேன் என்றும் நான் எண்ணவில்லை. ஆனுல், சேவை செய்ய நான் ஆசைப்படுகிறேன். அந்த ஆசையை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முயலுவதில் எனக்கிருக்கும் படிப்பை நான் பயன்படுத்திக்கொள்ளுகிறேன். அதை நல்லபடி பயன்படுத்திக் கொள்வதாயிருந்தாலும், அதை உங்களைப் போன்றவர்களுக்கே பயன்படுத்த முடியுமேயன்றி கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கல்ல. இதுவே என் கருத்திற்கு ஆதாரமானதாகிறது. நீங்களும் நானும் பொய்யானதொரு படிப்பின் தீமையில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். அத்தீமையிலிருந்து நான் விடுபட்டுவிட்டதாகக் கூறிக்கொள்ளுகிறேன். என்னுடைய அனுபவத்தின் பலனை உங்களுக்கு அளிக்க முயற்சி செய்வதோடு, இதற்காக இப்படிப்பின் ஊழலையும் உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

மேலும், எழுத்தறிவு எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலுமே கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது உங்களுக்குக் காட்டியதெல்லாம் எதற்கு? அதை நாம் பிரமாதப்படுத்தக்கூடாது என்பதற்கே. அது நம்முடைய காமதேனு அன்று. அதன் விஷயத்தில் அது பயனுள்ளதாக இருக்கக்கூடும்; நம் உணர்ச்சிகளை அடக்கி, நமது கோட்பாட்டையும் நாம் உறுதியான அடிப்படையில் அமைத்துக்கொண்டு விட்டோமானல், அதற்குரிய இடம் அதற்கு உண்டு. அதன் பிறகு அக்கல்வியைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கிருந்தால், அதை நாம் நன்ருகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். ஓர் ஆபரணத்தைப் போல அது நமக்கு அழகு செய்யவும் கூடும். ஆகையால் இக்கல்வியைக் கட்டாயமானதாக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்ருகிறது. நமது பழங்காலப் பள்ளிக்கூட முறையே போதுமானது. ஒழுக்கத்தை வளர்த்துக்கொள்வதற்கே அதில் முதல் இடம்; அதுதான் ஆரம்பக்கல்வி. அந்த அடிப்படையின்மீது கட்டப்படும் கட்டடம் நீடித்தும் இருக்கும்.

வாசகர்: அப்படியானல், சுய ஆட்சி பெறுவதற்கு ஆங்கிலப் படிப்பு அவசியம் என்று நீங்கள் கருதவில்லை என்று நான் அறிந்துகொள்ளவேண்டுமா?

ஆசிரியர்: ஆம் என்பதும், இல்லை என்பதுமே இதற்கு நான் தரும் விடை. லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு ஆங்கிலப் படிப்பு அளிப்பது அவர்களை அடிமைப்படுத்துவதாகும். படிப்புக்கு மெக்காலே போட்ட அஸ்திவாரம் நம்மை அடிமைப்படுத்திவிட்டது. அவ்வித நோக்கம் அவருக்கு இருந்தது என்று நான் கூறவில்லை. ஆனல், பலன் அதுவே ஆயிற்று. சுய ஆட்சியைப்பற்றி ஓர் அந்நிய மொழியில் பேசவேண்டியிருப்பது வருந்தத்தக்க விஷயமல்லவா?

ஐரோப்பியர்கள் வெறுத்துத் தள்ளிவிட்ட முறையே நம்மிடம் அனுசரிக்கப்பட்டுவருகிறது என்பதும் கவனிக்கத் தக்கதாகும். அவர்களுடைய அறிஞர்கள் தொடர்ந்து மாறுதல்களைச் செய்து வருகிருர்கள். அவர்கள் உதறித் தள்ளிவிட்ட முறைகளையெல்லாம் நாம் அறியாமையோடு பின்பற்றி வருகிரேம். ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அதன் அந்தஸ்தை உயர்த்த முயற்சி செய்துவருகிருர்கள். இங்கிலாந்தின் ஒரு சிறிய பகுதியே வேல்ஸ். வேல்ஸ்காரர்களிடையே வெல்ஷ் மொழியறிவைத் திரும்பவும் உயிர்ப்பிக்கப் பெரு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. வேல்ஸ் குழந்தைகள் வெல்ஷ் மொழியிலேயே பேசும்படிச் செய்வதற்கென்று ஏற்பட்ட இயக்கத்தில்

ஆங்கிலச் சான்ஸலரான ஸ்ரீ லாயிட் ஜார்ஜ்[1] முக்கியமான பங்கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால், நமது நிலைமை என்ன? நாம் ஒருவருக்கொருவர் தவறான ஆங்கிலத்தில் எழுதிக்கொள்கிறோம்; நமது எம். ஏ-க்களும் இதே தவறு செய்கிறார்கள். நம் சிறந்த எண்ணங்களெல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன; நம் காங்கிரஸின் நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்திலேயே நடக்கின்றன; நம் சிறந்த செய்திப் பத்திரிகைகள் ஆங்கிலத்திலேயே பிரசுரமாகின்றன: இதே நிலைமை நீண்ட காலத்திற்கு நீடிப்பதாயின், எதிர்காலம் நம்மைக் கண்டித்துச் சபிக்கும் என்பது என்னுடைய திடமான கருத்து.

ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றதால் நாட்டை நாம் அடிமைப்படுத்திவிட்டோம் என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். நயவஞ்சகம், கொடுமை முதலியன அதிகரித்துவிட்டன. ஆங்கிலம் அறிந்த இந்தியர் மக்களை ஏமாற்றி, மிரட்டுவதற்குத் தயங்குவதேயில்லை. இப்பொழுது நாம் மக்களுக்கு ஏதாவது செய்துகொண்டிருக்கிறோமென்றால், அவர்களுக்குரிய கடனில் ஒரு சிறு பாகத்தை மாத்திரம் செலுத்திவருகிறோம்.

நான் நீதி மன்றத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றால் ஆங்கில மொழியையே அங்கு உபயோகிக்கவேண்டும். நான் பாரிஸ்டர் ஆனதும் என் தாய்மொழியில் பேச முடிவதில்லை. நான் கூறுவதை என் மொழியிலேயே இன்னொருவருக்காக மொழிபெயர்க்கவேண்டும் என்பது வருந்தத்தக்கதல்லவா? இது முற்றிலும் வெட்கக்கேடானதல்லவா? இது அடிமைத்தனத்திற்கு அடையாளமல்லவா? இதற்கு நான் ஆங்கிலத்தின்மீது குற்றங் கூறுவதா, என்மீது குற்றங் கூறிக்கொள்வதா? ஆங்கிலம் அறிந்த இந்தியராகிய நாமே இந்தியாவை அடிமைப்படுத்தியிருக்கிறோம். நாட்டின் சாபம் நம்மீதுதான் விழுமேயன்றி ஆங்கிலத்தின்மீதல்ல.

உங்களுடைய கடைசிக் கேள்விக்கு ஆம் என்பதும், இல்லை என்பதும் என் விடை என்று சொன்னேன். ஆம் என்பது என்ன என்பதை உங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்லிவிட்டேன். இல்லை என்பது என்ன என்பதை இனி விளக்குகிறேன்.

---

1. லாயிட் ஜார்ஜ். 1915-இல் முதல் உலக யுத்தகாலத்தில் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்தார். யுத்தகாலத்தில் இவர் காட்டிய திறமையும் மக்களிடையே மூட்டிய உற்சாகமும் அந்த யுத்தத்தில் ஜெர்மனியை முறியடிக்கப் பெரும் உதவியாக இருந்தன. இவருடைய லிபரல் கட்சி சீர்குலைந்து வந்தாலும் கடைசிவரையில் அக்கட்சியின் தலைவராக இருந்து வந்தார்.

நாகரிகம் என்ற நோயினுல் நாம் அதிகமாகப் பீடிக்கப் பட்டுவிட்டதால் ஆங்கிலப் படிப்பு இல்லாமல் நாம் முற்றிலும் இருந்து விடுவதற்கில்லை. அதுவரை அப்படிப்பைப் பெற்றிருப் பவர்கள், எங்கெங்கு அவசியமோ அங்கெல்லாம் அதை நன் ருகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். ஆங்கில மக்களிடம் தொடர்பு கொள்வதற்கும், அவர்களுடன் அந்த மொழியிலேயே கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ளமுடியும் என்று இருக் கும்போதும், ஆங்கில மக்கள் தங்களுடைய நாகரிகத்தைக் குறித்து எவ்வளவு வெறுப்பை அடைந்திருக்கிருர்கள் என் பதை அறிவதற்கும், நமக்கு ஏற்றவாறு ஆங்கிலத்தை உப யோகிக்கலாம் அல்லது அதைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆங்கி லம் படித்திருப்பவர்கள், தங்களுடைய குழந்தைகளுக்குத் தங் கள் தாய்மொழி மூலம் ஒழுக்கத்தைப் போதிக்கவேண்டும்; மற்ருேர் இந்திய மொழியையும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும். ஆனுல், அவர்கள் வளர்ந்துவிட்ட பிறகு அவர்கள் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளலாம். அது நமக்குத் தேவையில்லை என்பதே முடிவான நோக்கமாக இருக்கவேண் டும். அதைக் கொண்டு பணம் சம்பாதிப்பது என்பதை ஒழித்துவிடவேண்டும். இவ்விதம் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு நாம் ஆங்கிலம் படிக்கும்போதுகூட அதன்மூலம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது என்ன, கற்கவேண்டாதது என்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆங்கிலப் படிப்பு, பட்டங்களை மதிப்பதை நாம் விட்டுவிட்டோம் என்றதுமே ஆளுவோர் விழித்துக்கொண்டு விடுவார்கள்.

வாசகர்: அப்படியானுல், நாம் எந்தக் கல்வியைக் கொடுப்பது?

ஆசிரியர்: இதைப்பற்றி மேலேயே கொஞ்சம் கவனித் திருக்கிறேம். ஆனுல், இதைக் குறித்து இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கவனிப்போம். நம் எல்லா மொழிகளையுமே விருத்தி செய்யவேண்டும் என எண்ணுகிறேன். அம்மொழி களைக்கொண்டு என்ன விஷயங்களைச் கற்கவேண்டும் என் பதைக் குறித்து இங்கு விவரிக்க வேண்டியதில்லை. சிறந்தவை யான ஆங்கிலப் புத்தகங்களைப் பல இந்திய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். பல சாத்திரங்களையும் கற்றுக் கொள்ளுவதான பாசாங்கை நாம் விட்டுவிடவேண்டும். மத அதாவது ஒழுக்க சம்பந்தமான படிப்புக்கு முதல் இடம் அளிக்க வேண்டும். படித்த ஒவ்வோர் இந்தியரும், தம்முடைய மாகாண மொழியுடன், ஹிந்துவாயிருந்தால் சம்ஸ்கிருதம்

முஸ்லிமாக இருப்பின் அரபு, பார்ஸியானால் பாரசீகம் – எல்லோருமே ஹிந்தியும் கற்கவேண்டும். சில ஹிந்துக்கள் அரபு, பாரசீக மொழிகளை அறியவேண்டும்; சில முஸ்லிம்களும் பார்ஸிகளும் சம்ஸ்கிருதம் படிக்கவேண்டும். வடநாட்டினரும் மேற்குப் பிரதேசத்தவர் பலரும் தமிழ் கற்கவேண்டும். இந்தியா முழுமைக்கும் ஹிந்தியே பொது மொழியாயிருப்பதோடு அதை இஷ்டம்போல் பாரசீக அல்லது நாகரி லிபியில் எழுதலாம். ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் நெருங்கிய உறவு இருப்பதை முன்னிட்டு இரு லிபிகளையும் அறிந்திருப்பது அவசியம். இதை நாம் செய்ய முடிந்தால் ஆங்கிலத்தைச் சிறிது காலத்திலேயே விரட்டிவிட முடியும். அடிமைகளாகிய நமக்கு இவையெல்லாம் அவசியம். நமது அடிமைத்தனத்தினால் நாடே அடிமை ஆகிவிட்டது. நாம் சுதந்திரம் பெற்றால் நாடும் சுதந்திரம் அடைந்துவிடும்.

வாசகர்: மதக் கல்வி விஷயம் அதிகக் கஷ்டமானது.

ஆசிரியர்: என்றாலும், அது இல்லாமல் முடியாது. இந்தியா, கடவுள் தன்மையற்றதாக என்றுமே இராது. அசல் நாஸ்திகம் இந்நாட்டில் ஓங்காது. இவ்வேலை கஷ்டமானதே. மதக் கல்வியைப்பற்றிச் சிந்திக்கும்போது எனக்குத் தலை சுற்றுகிறது. நம் மத போதகர்கள் நயவஞ்சகர்களாகவும் சுயநலமிகளாகவும் இருக்கின்றனர். அவர்களை அணுகவேண்டியிருக்கிறது. முல்லாக்கள், தஸ்தூர்கள், பிராம்மணர்கள் ஆகியோரின் கையிலிருக்கிறது விசை. அவர்களுக்கு நல்ல புத்தி இல்லாது போகுமானால், ஆங்கிலப் படிப்பினால் நாம் பெற்றிருக்கும் சக்தியை மதப் படிப்புக்காக நாம் உபயோகிக்கவேண்டும். இது அதிகக் கஷ்டமானதல்ல. சமுத்திரத்தின் ஒரு சிறு பகுதி மாத்திரமே அசுத்தமாகியிருக்கிறது; அந்தச் சிறு பகுதிக்குள் இருப்பனவற்றை மாத்திரமே சுத்தப்படுத்தவேண்டியிருக்கிறது. இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த நாம் – நான் சொல்லுவது கோடிக்கணக்கானவர்களுக்குப் பொருந்தாதாகையால்–நம்மைக்கூடச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம். பழமையாக இருந்த நிலையை இந்தியா அடையும்படிச் செய்வதற்கு நாமும் அதற்குத் திரும்பவேண்டும். நமக்குச் சொந்தமான நாகரிகத்தில் ஏற்றம், தாழ்வு, சீர்திருத்தங்கள், விளைவுகள் ஆகியவை இயற்கையாகவே இருக்கும். ஆனால், ஒரு முயற்சி தேவை; அதுதான் மேல்நாட்டு நாகரிகத்தைத் துரத்துவது; மற்றவையெல்லாம் தொடர்ந்து தாமே வரும்.

அத்தியாயம் 19

இயந்திரம்

வாசகர்: மேற்கத்திய நாகரிகத்தை விரட்டவேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்லுவதால், நமக்கு இயந்திரங்கள் தேவையில்லை என்றும் கூறுவீர்கள் என நினைக்கிறேன்.

ஆசிரியர்: இக்கேள்வியைக் கிளப்பியதன் மூலம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த புண்ணையும் கிளறிவிட்டீர்கள். ஸ்ரீ தத் எழுதியிருக்கும் 'இந்தியாவின் பொருளாதார சரித்திரம்' என்ற புத்தகத்தைப் படித்ததும் அழுதுவிட்டேன். அதைக் குறித்துத் திரும்பவும் நினைக்கும்போது என் மனம் வேதனை அடைகிறது. இயந்திரமே இந்தியாவை வறுமைப்படுத்திவிட்டது. மான்செஸ்டர் நமக்குச் செய்திருக்கும் தீமையை அளவிடுவது கஷ்டம். மான்செஸ்டரினுலேயே இந்தியக் கைத்தொழில்களெல்லாம் மறைந்துவிட்டன.

ஆனால், நான் சொல்லுவது தவறு. மான்செஸ்டரை எப்படிக் குறை கூற முடியும்? நாம் மான்செஸ்டர் துணிகளை உடுத்திக் கொண்டோம்; அதனால் மான்செஸ்டர் அவற்றை நெய்தது. வங்காளத்தின் வீரத்தைப்பற்றிப் படித்தபோது நான் ஆனந்தம் அடைந்தேன். அந்த மாகாணத்தில் ஜவுளி மில் எதுவும் இல்லை. ஆகையால் முன்னால் இருந்த கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள அவர்களால் முடிந்தது. பம்பாயின் மில் தொழிலுக்கு வங்காளம் ஆதரவு அளிக்கிறது என்பது உண்மை. இயந்திரங்களில் தயாரான எல்லாப் பொருள்களையும் பகிஷ்கரிப்பதென்று வங்காளம் பிரகடனம் செய்திருக்குமானால் அது எவ்வளவோ சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

இயந்திரங்கள் ஐரோப்பாவைப் பாழாக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. அழிவு இங்கிலாந்தில் காலை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. நவநாகரிகத்தின் முக்கியமான சின்னமே இயந்திரம். பெரிய பாபத்தை அது பிரதிபலிக்கிறது.

பம்பாய் மில்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள், அடிமைகள் ஆகிவிட்டனர். மில்களில் வேலை செய்துவரும் பெண்களின் நிலைமை திடுக்கிடும்படி இருக்கிறது. மில்கள் இல்லாதபோது இப்பெண்கள் பட்டினி கிடக்கவில்லை. நம் நாட்டில் இயந்திரப் பித்து அதிகரித்துவிடுமானால், இது துயர் மிகுந்த நாடாகிவிடும்.

இந்தியாவில் மில்களை அதிகரித்துக்கொண்டு போவதைவிட மான்செஸ்டருக்கு நம் பணத்தை அனுப்பி, மான்செஸ்டரின் மோசமான துணியை நாம் உபயோகிப்பதே மேல். இது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதல்ல என்று கருதப்பட்டாலும் இதைச் சொல்லியாக வேண்டியது என் கடமை. மான்செஸ்டர் துணிகளை உபயோகிப்பதால் நம் பணத்தை மாத்திரமே பாழாக்குகிறோம். ஆனால், மான்செஸ்டரையே இந்தியாவில் திரும்ப உற்பத்தி செய்வதால், நமது ரத்தத்திற்கு விலையாக நம் பணத்தை நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஏனெனில், ஒழுக்கம் என்பதே அடியோடு அழிந்துவிடும். நான் இப்படிக் கூறுவது சரியானது என்பதற்கு மில் தொழிலாளரையே சாட்சியம் ஆக்க முடியும். தொழிற்சாலைகளின் மூலம் பணத்தைக் குவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், மற்றப் பணக்காரரைவிடச் சிறந்தவராக இருந்துவிட முடியாது. அமெரிக்க ராக்பெல்லரைவிட [1] இந்திய ராக்பெல்லர் சிறந்தவராயிருப்பார் என எண்ணுவது தவறு. வறுமையுற்ற இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்துவிடக் கூடும். ஆனால், ஒழுக்கக் கேட்டின் மூலம் பணத்தை அடைந்த இந்தியா என்றுமே சுதந்திரம் அடைய முடியாது. பணம் படைத்தவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஆதரிக்கிறார்கள் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளவே வேண்டியிருக்கிறதென அஞ்சுகிறேன். அந்த ஆட்சி நிலைபெற்றிருப்பது அவர்களுடைய நன்மைக்கு அவசியமாகிறது. பணம், ஒருவனைத் திக்கற்றவனாக ஆக்கிவிடுகிறது. இதைப் போன்றே தீமை விளைவிக்கக்கூடியதான மற்றொன்று விபசாரம். இரண்டுமே விஷங்கள். பாம்புக்கடி விஷங்கூட இந்த இரண்டைப் போல அவ்வளவு கொடியதல்ல. ஏனெனில், பாம்புக்கடி விஷம் உடலை மாத்திரமே அழிக்கிறது. ஆனால், பிந்திய விஷமோ, உடலையும் உள்ளத்தையும் ஆத்மாவையும் அழித்துவிடுகிறது. ஆகையால், மில் தொழில் வளர்ச்சி அடைவதைக் கண்டு நாம் திருப்தி அடைவதற்கில்லை.

---

[1] ஜான் டேவிட்ஸன் ராக்பெல்லர் (1839—1937)—இவரே உலகத்தில் பெரும் பணக்காரர் என்று கருதப்படுகிறவர். நியூயார்க் மாகாணத்தில் ஒரு சிறிய விவசாயப் பண்ணையில் பிறந்த இவர், தமது 16-வது வயது வரையில் அங்கு வேலை செய்து வந்தார். பிறகு கிளீவ்லாண்டுக்குப் போய் அங்குச் சில ஆண்டுகள் ஓர் ஆபீஸில் வேலைக்கு இருந்தார். அச்சமயம் எண்ணெய் உற்பத்தித் தொழில் ஒழுங்கான நிலையில் இல்லாது இருந்ததோடு சிறந்த சுத்தி முறையும் கிடையாது. இதிலிருக்கும் கோளாறை அறிந்த ராக்பெல்லர், அத்தொழில் மேம்பாடு அடையும்படிச் செய்யத் திட்டமிட்டார். பிறகு எண்ணெய் சுத்தித் தொழிலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுப் பல அபிவிருத்திகளைச் செய்தார். சில ஆண்டுகளில் பெரும் பணக்காரர் ஆனார். இவர் தம்முடைய வாழ்நாளில் கல்விக்கும் மற்ற தர்மங்களுக்கும் 75 கோடி டாலர் கொடுத்தார்.

வாசகர்: அப்படியானல், ஆலைகளையெல்லாம் மூடிவிட வேண்டுமா?

ஆசிரியர்: அது சிரமமானது. அமைந்துவிட்டதை அழித்து விடுவது என்பது சுலபமான வேலையன்று. இதனல்தான் ஒரு காரியத்தைத் தொடங்காமல் இருப்பதே சிறந்த புத்திசாலித்தனம் என்று கூறுகிறேம். ஆலை முதலாளிகளை நாம் கண்டிக்க முடியாது; அவர்களுக்காகப் பச்சாத்தாபப்படலாம். ஆலைகளை அவர்கள் கைவிட்டுவிடுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. ஆனல், அவைகளை அதிகரிக்க வேண்டாம் என்று அவர்களிடம் நாம் முறையிட்டுக் கொள்ளலாம். அவர்கள் நல்லவர்களாக இருந்தால் நாளடைவில் தங்களுடைய தொழிலைக் குறைத்துக் கொள்வார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களின் வீடுகளில் புராதனமானவையும், தெய்விகமுள்ளவையுமான கைத்தறிகளை அவர்கள் ஏற்படுத்தலாம். இவ்விதம் நெய்யப்படும் துணிகளை அவர்கள் வாங்கிக்கொள்ளலாம். ஆலை முதலாளிகள் இதைச் செய்தாலும், செய்யாது போயினும், இயந்திரத்தில் தயாரானவைகளை மக்கள் வாங்காமல் இருக்கலாம்.

வாசகர்: இயந்திரத்தில் உற்பத்தியாகும் துணியைப் பற்றி இதுவரையில் கூறினீர்கள். ஆனல் இயந்திரத்தில் தயாராகும் சமான்கள் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இவைகளை ஒன்று, வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டும்; இல்லையானல், நம் நாட்டில் இயந்திரங்களை வைக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர்: உண்மையே. நமக்கு வேண்டிய சாமான்கள் ஜெர்மனியில்கூடத் தயாராகின்றன. தீக்குச்சிகள், குண்டூசிகள், கண்ணுடிச் சாமான்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? இதற்கெல்லாம் என் பதில் ஒன்றே ஒன்றுதான். இந்தச் சாமான்களெல்லாம் வருவதற்கு முன்னல் இந்தியா என்ன செய்தது? அதையே இப்பொழுதும் செய்யலாம். இயந்திரம் இல்லாமல் நாம் குண்டூசிகளைச் செய்ய முடியாதென்றல் குண்டூசிகளை உபயோகிக்காமலேயே இருந்துவிடுவோம். பளபளப்பான கண்ணுடிச் சாமான்களும் நமக்கு வேண்டாம். முன்காலத்தில் செய்ததைப் போல நாம் பயிரிடும் பருத்தியால் திரி செய்து, கையால் செய்த மண் அகல் விளக்குகளில் அதைப் போட்டு விளக்குகளாக உபயோகித்துக்கொள்வோம். இப்படிச் செய்வதால் நம் கண்ணுக்கும் கெடுதி இல்லை; பணத்திற்கும் விரயமில்லை. சுதேசியை ஆதரித்து நாம் சுய ஆட்சியையும் அடைய முடியும்.

இவைகளையெல்லாம் எல்லோரும் ஒரே சமயத்தில் செய்து விடுவார்கள் என்றோ அல்லது இயந்திரங்களில் தயாரான சாமான் களைச் சிலர் உடனே கைவிட்டு விடுவார்கள் என்றோ எதிர் பார்க்க முடியாது. ஆனால் எண்ணம் மாத்திரம் சரியானபடி இருக்குமானால், நாம் அவைகளைக் கைவிட்டு நாளடைவில் உபயோகிக்காமலும் இருந்துவிட முடியும் என்பதைக் காண லாம். சிலர் செய்வதை மற்றவர்களும் பின்பற்றுவார்கள். கணக்குக் கேள்விகளில் வரும் தேங்காயைப்போல இயக்கமும் வளரும். தலைவர்கள் செய்வதை மக்களும் தாமே செய்வர். இதில் சிக்கலும் இல்லை; கஷ்டமும் இல்லை; மற்றவர்களை யும் நம் வழிக்குத் திருப்புகிற வரையில் நாம் இதில் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுமில்லை. இதைச் செய்யாதவர்கள் நஷ்டம் அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள். உண்மையை அவர்கள் ஒப் புக்கொண்டாலும் கோழைகள் என்று சொல்லப்பட வேண்டிய வர்கள் ஆவர்.

வாசகர்: அப்படியாயின் டிராம் வண்டிகள், மின்சாரம் ஆகியவற்றைப்பற்றி என்ன?

ஆசிரியர்: இக்கேள்வி அதிகத் தாமதமாகக் கேட்கப் படுவதாகும். இதில் முக்கியத்துவமும் எதுவும் இல்லை. நமக்கு ரெயில்களே வேண்டாம் என்றால், டிராம் வண்டிகளும் இல்லா மலேயே இருக்க வேண்டும். இயந்திரம், பாம்பின் வளையைப் போன்றது; அதில் ஒரு பாம்பும் இருக்கலாம், நூறு பாம்புகளும் இருக்கலாம். இயந்திரங்கள் இருக்கும் இடங்கள் பெரிய நகரங்க ளாகவும் இருக்கின்றன. பெரிய நகரங்கள் இருக்கும் இடங்களில் டிராம் வண்டிகளும், ரயில்களும் இருக்கின்றன. அங்கேதான் மின் சார விளக்குகளையும் பார்க்கிறோம். இங்கிலாந்தின் கிராமங்களில் இவைகளெல்லாம் இல்லை. இயந்திரப் போக்குவரத்துச் சாதனங் கள் எங்கெங்கே அதிகமாயிருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் மக் களின் தேகநிலை கெட்டிருக்கிறது என்பதை யோக்கியமான வைத்தியர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஓர் ஐரோப்பியப் பட்டணத் தில் பணத்தட்டு ஏற்பட்டுவிட்டபோது, டிராம் கம்பெனியார், வக்கீல்கள், டாக்டர்கள் ஆகியவர்களுக்கு வருமானம் குறைந்து விட்டபோது, ஜனங்களுக்கு நோய் அதிகமில்லை என்பது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இயந்திரங்களைப்பற்றிய நல்ல அம்சம் எதுவுமே என் நினைவுக்கு வரவில்லை. அதன் தீமைகளை எடுத்துக்காட்டப் புத்தங்களையே எழுதிவிடலாம்.

வாசகர்: நீங்கள் கூறுவதையெல்லாம் இயந்திரத்தின் மூலமே அச்சிட வேண்டியிருக்கிறது என்பது நல்ல ஆதாரமா, அல்லது கெட்ட ஆதாரமா?

ஆசிரியர் : விஷத்தைக் கொல்ல விஷம் உபயோகிக்கப் படுகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டும் சம்பவங்களில் இதுவும் ஒன்று. என்றாலும், இயந்திரங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் இது நல்லதோர் ஆதாரமன்று. அது முடியும்போது இயந்தி திரமே நம்மிடம் வருமாறு கூறும் : "உஷார், என்னைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். என்னால் நீங்கள் எந்த நன்மையையும் அடைய முடியாது. இயந்திரப் பித்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறவர் களுக்கு மாத்திரமே அச்சிடுவதனால் ஏற்படும் நன்மையும் கிடைக்கும்."

ஆகையால், முக்கியமான விஷயத்தை மறந்துவிடாதீர்கள். இயந்திரங்கள் தீமையானவை என்பதை அறிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாளடைவில் அவற்றைத் தவிர்க்க முடியும். விரும்பும் லட்சியத்தைத் திடீரென்று அடைந்துவிடுவதற்கான எந்த வழியையும் இயற்கை அளித்திருக்கவில்லை. இயந்திரங் களை வரப்பிரசாதம் என்று வரவேற்பதற்குப் பதிலாக, அவை தீமை என்றே நோக்குவோமானால் முடிவில் அவை ஒழிந்து விடும்.

அத்தியாயம் 20

இறுதியுரை

வாசகர்: உங்களுடைய கருத்துக்களிலிருந்து நீங்கள் மூன்றாவதானதோர் கட்சியாக அமைவீர்கள் என்று கருது கிறேன். நீங்கள் தீவிரவாதியுமல்ல; மிதவாதியுமல்ல.

ஆசிரியர்: நீங்கள் எண்ணுவது தவறு. மூன்றாவதான ஒரு கட்சியைக் குறித்தே நான் எண்ணவில்லை. நாம் எல் லோரும் ஒரே மாதிரியாக எண்ணுவதில்லை. மிதவாதிகளெல் லோரும் ஒரே மாதிரியான கருத்துடனேயே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. சேவை செய்ய மாத்திரமே விரும்பு கிறவர்கள், ஒரு கட்சியாக எப்படி இருக்கமுடியும்? மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் ஆகிய இருவருக்கும் நான் சேவை செய் வேன். அவர்களுக்கும் எனக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருந் தால் அதை மரியாதையுடன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டு என் சேவையை நான் தொடர்ந்து செய்துவருவேன்.

வாசகர்: அப்படியானால் இரு கட்சியாருக்கும் நீங்கள் என்ன சொல்லுவீர்கள்?

ஆசிரியர்: தீவிரவாதிகளுக்குக் கூறுவேன்: "இந்தியா வுக்குச் சுயாட்சிவேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள் என் பதை நான் அறிவேன்; நீங்கள் கேட்டதும் அது கிடைத்து விடக் கூடியதுமன்று. ஒவ்வொருவரும் தமக்குத்தாமே அதைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். எனக்காக மற்றவர்கள் அடைவது அந்நிய ஆட்சியேயன்றிச் சுய ஆட்சியல்ல. ஆகை யால், ஆங்கிலேயரைத் துரத்திவிட்டோம் என்பதற்காகச் சுய ராஜ்யத்தை நீங்கள் அடைந்துவிட்டதாகக் கூறுவது சரியான தாகாது. சுய ஆட்சியின் உண்மையான இயல்பை முன்பே விவரித்துக் கூறியிருக்கிறேன். இதை ஆயுத பலத்தைக் கொண்டு நீங்கள் அடையவே முடியாது. மிருகபலம் இந்திய மண்ணுக்கு இயற்கையானதே அல்ல. எனவே, முற்றிலும் ஆத்மபலத்தை நீங்கள் நம்பியிருக்கவேண்டும். நமது லட் சியத்தை அடைவதற்குப் பலாத்காரம் எந்தக் கட்டத்திலும் அவசியம் என்று நீங்கள் கருதக்கூடாது."

மிதவாதிகளுக்கு நான் கூறுவதாவது: "மனுச் செய்து கொள்ளுவதென்பது அவமதிப்பான விஷயம். இதன் மூலம் நமது இளப்பத்தை ஒப்புக்கொள்வோர் ஆகிறோம். பிரிட்டிஷ்

ஆட்சி அத்தியாவசியமான ஒன்று எனக்கூறுவது, கடவுள் இருக்கிறார் என்பதையே மறுப்பதைப் போன்றதாகும் கடவுளைத் தவிர வேறு யாரும், எதுவும், இன்றியமையாததாக இருப்பதாக நாம் சொல்லமுடியாது. இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் இருந்து வரவேண்டியது அவசியமானது என்று கூறுவது, அவர்கள் அகம்பாவம் அடையும்படிச் செய்வதாகும் என்பதை நம் பகுத்தறிவே நமக்குச் சொல்லும்.

"ஆங்கிலேயர்கள் மூட்டை முடிச்சுடன் இந்தியாவைவிட்டுப் போய்விட்டால், நாம் எல்லாம் இழந்தவர்கள் ஆகிவிடுவோம் என்று நாம் நினைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் அடக்கி ஆண்டதனால் அமைதியாக இருந்தவர்கள், அவர்கள் போனதும். சண்டை போட்டுக்கொள்ளக்கூடும் என்பது சாத்தியமே பொங்கி வெளிவருவதை அழுத்தி வைப்பதில் நன்மை எதுவும் இல்லை; அது வெளியில் வர இடம் இருக்கவேண்டும். ஆகையால் நாம் அமைதியாக இருப்பதற்கு முன்னால், நாம் நமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டுமென்றால், அப்படிச் செய்துவிடுவதே நல்லது. பலவீனர்களை மூன்றாமவர் ஒருவர் பாதுகாப்பது என்பதற்கு இடமில்லை. பாதுகாப்பு என்று சொல்லப்படும் இதுதான் நம்முடைய தைரியத்தைப் போக்கி விட்டது. இத்தகைய பாதுகாப்பு பலவீனமானவர்களை இன்னும் அதிக பலவீனர்களாகவே ஆக்கிவிடும். இதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளும்வரையில் நாம் சுய ஆட்சியை அடையவே முடியாது அமைதி இருக்கும் அந்நிய ஆட்சியைவிடச் சுய ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் அராஜகமே மேல் என்று பக்திமானான ஓர் ஆங்கிலேயர் கூறிய வண்ணமே நானும் கூறுவேன். ஆனால் அறிவாளியான அந்த பக்தர் சுய ஆட்சிக்குக் கூறிய பொருள் மாத்திரம், என் எண்ணத்தில் இருக்கும் இந்திய சுய ஆட்சிக் கருத்துக்கு மாறு பட்டதாக இருக்கிறது. ஆங்கில ஆட்சியின் அல்லது இந்திய ஆட்சியின் கொடுமையே நமக்கு வேண்டாம் என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; மற்றவர்களுக்கும்போதிக்கவேண்டும்."

இந்தக் கருத்து நிறைவேற்றப்படுமானால், மிதவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் இதில் ஒன்றுபட முடியும். ஒருவரைக் கண்டு மற்றவர் பயப்படவோ அல்லது அவநம்பிக்கை கொள்ளவோ இடமே இல்லை.

வாசகர்: அப்படியாயின் ஆங்கிலேயருக்கு என்ன கூறுவீர்கள்?

ஆசிரியர்: அவர்களுக்கு நான் மரியாதையுடன் பின்வருமாறு கூறுவேன்: "நீங்கள் என்னை ஆளுகிறவர்கள் என்பதை ஒப்புக்

கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் 'இந்தியாவை வைத்துக்கொண்டிருப்பது, வாளினலா அல்லது என் சம்மதத்தினலா என்ற விஷயத்தைக் குறித்து விவாதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. என் நாட்டில் நீங்கள் இருந்து வருவதைப் பற்றி எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை. ஆனல், ஆளுபவர் நீங்களேயென்றாலும், மக்களின் ஊழியர்களாகவே நீங்கள் இருக்கவேண்டும். உங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கவேண்டியவர்கள் நாங்களல்ல. ஆனல் எங்கள் இஷ்டப்படி நடந்தாக வேண்டியவர்கள் நீங்கள். இதுவரை எங்களிடம் சுரண்டிச் சென்ற பணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனிமேல் அப்படிச் செய்யாமல் இருங்கள். நீங்கள் அவ்வாறு இருக்க விரும்புவதாயிருந்தால், இந்தியாவைப் பாது காப்பதொன்றே உங்கள் வேலையாகும். எங்களிடமிருந்து எந்த வித வர்த்தக லாபங்களையும் அடைவதென்ற கருத்தை விட்டுவிட வேண்டும். நீங்கள் ஆதரிக்கும் நாகரிகம், எங்கள் நாகரிகத்திற்கு மாறுபட்டது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். உங்களுடைய நாகரிகத்தைவிட எங்களுடைய நாகரிகம் எவ்வளவோ மேன்மையானது என்றும் எண்ணுகிறோம். இதை நீங்கள் உணர்ந்தால் அது உங்களுக்கே நல்லது; நீங்கள் உணரவில்லையானல், உங்களுடைய முதுரைப்படி, எங்கள் நாட்டில் நீங்களும் எங்களைப் போலவேதான் வாழவேண்டும். எங்களுடைய மதங்களுக்கு மாறுபட்ட காரியங்கள் எவற்றையும் நீங்கள் செய்யக்கூடாது. ஆளுபவர்கள் என்ற வகையில் நீங்கள் ஹிந்துக்களுக்காக மாட்டு மாமிசத்தையும், முஸ்லீம்களுக்காகப் பன்றி மாமிசத்தையும் சாப்பிடுவதை விட்டுவிடவேண்டும். நாங்கள் ஒடுக்கப்பட்டிருந்ததால், இதுவரையில் ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தோம்; ஆனல் உங்கள் நடத்தையால் நீங்கள் எங்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தவில்லை என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. கேவலமான சுயநலத்தினலோ அல்லது பயத்தினலோ நாங்கள் எங்கள் உணர்ச்சியை வெளியிடவில்லை; ஆனல், தைரியமாக இப்பொழுது சொல்லியாக வேண்டியது எங்கள் கடமையாகிறது. உங்கள் பள்ளிக்கூடங்களும் கோர்ட்டுகளும் பயனற்றவை என்று எண்ணுகிறோம். எங்களுடைய பழைய பள்ளிக்கூடங்களும் நீதி ஸ்தலங்களும் திரும்ப ஏற்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். இந்தியாவின் பொது மொழி ஹிந்தியேயன்றி ஆங்கிலமல்ல. அதை நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். எங்களுடைய தேசீயமொழி மூலமே உங்களிடம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்வோம்.

"ரெயில்வேக்களுக்காகவும் ராணுவத்திற்காகவும் நீங்கள் பணம் செலவழிப்பதை நாங்கள் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடி

யாது. இந்த இரண்டுக்கும் அவசியமே இல்லை. ருஷியாவிடம் உங்களுக்குப் பயம் இருக்கலாம்; எங்களுக்குப் பயமில்லை. ரஷ்யா வந்தால் நாங்கள் பார்த்துக்கொள்வோம். நீங்கள் எங்களுடன் இருந்தால், அப்பொழுது நாம் இருவரும் சேர்ந்து அதைப் பார்த்துக்கொள்வோம். ஐரோப்பிய துணி எதுவும் எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை. உள்நாட்டில் தயாரான சாமான்களைக் கொண்டு நாங்கள் சமாளித்துக்கொள்ளுகிறோம். மான்செஸ்டர் மீது ஒரு கண்ணையும், இந்தியாவின்பேரில் ஒரு கண்ணையும் நீங்கள் வைத்திருக்க முடியாது. நமது நன்மைகள் ஒரே மாதிரியாக இருந்தால்தான் நாம் ஒன்றுயிருந்து வேலை செய்வதென்பது முடியும்.

" இது, அகம்பாவத்தினுல் உங்களிடம் கூறப்படுவதல்ல. உங்களிடம் ராணுவ பலம் அதிகமாக இருக்கிறது. உங்கள் கடற்படை பலம் ஒப்பற்றது. எல்லா வசதிகளும் இருக்கும். உங்களுடன் போராடுவது எங்களால் ஆகாத காரியம். ஆனுல் மேலே கண்ட எங்கள் கோரிக்கைகளை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், ஆளப்படுவோராக நாங்கள் இருக்கவே மாட்டோம். நீங்கள் விரும்பினுல் எங்களைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிவிடலாம். பீரங்கியின் வாயில் வைத்து எங்களைச் சிதற அடித்துவிடலாம். எங்கள் உறுதிக்கு எதிராக நீங்கள் நடந்தால் நாங்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்யோம்; எங்களுடைய உதவி இல்லாமல் நீங்கள் ஓர் அடிகூட முன்னே எடுத்து வைக்கமுடியாது என்பதை நாங்கள் அறிவோம்.

" உங்களுடைய அதிகார போதையில், இதையெல்லாம் கேட்டு நீங்கள் சிரிக்கக்கூடும். உங்களுடைய மயக்கத்தை உடனே போக்க எங்களால் முடியாதிருக்கலாம். ஆனுல் எங்களிடம் ஆண்மையும் இருக்குமானுல், உங்களுடைய போதை தற்கொலைக்குச் சமமானது. எங்களைத் துச்சமாக எண்ணி நீங்கள் சிரிப்பது புத்திக்கோளாறு என்பதை நீங்கள் சீக்கிரத்திலேயே காண்பீர்கள். நீங்கள் உள்ளத்துள் மத ஒழுக்கமுடைய ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். மதங்களுக்குப் பிறப்பிடமானதோர் நாட்டில் நாங்கள் வாழ்கிறோம். நாம் எப்படி ஒன்றுக இருக்க நேர்ந்தது என்பதை யோசிக்க வேண்டியதில்லை; ஆனுல், நமது உறவை நாம் ஒருவருக்கொருவர் நன்ருகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

" இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கும் ஆங்கிலேயரான நீங்கள், ஆங்கில நாட்டுச் சமுதாயத்தின் சிறந்த மாதிரிகள் அல்ல. பாதி

ஆங்கிலமயமாகிவிட்ட இந்தியர்களான நாங்களும் உண்மையான இந்திய மக்களின் மாதிரியுமல்ல. நீங்கள் செய்திருப்பவைகளையெல்லாம் ஆங்கில மக்கள் அறிய நேர்ந்தால், உங்களுடைய செய்கையில் பலவற்றை அவர்கள் எதிர்ப்பார்கள். இந்தியப் பொதுமக்களுக்கு உங்களுடன் இருக்கும் சம்பந்தம் மிகக் குறைவு. நாகரிகம் என்று சொல்லப்படும் உங்கள் நாகரிகத்தைக் கைவிடுவீர்களானால், உங்கள் வேதங்களிலேயே தேடிப் பார்ப்பீர்களாயின், எங்களுடைய கோரிக்கை நியாயமானவை என்பதைக் காண்பீர்கள். எங்களுடைய கோரிக்கைகள் முழுவதும் திருப்திகரமாக நிறைவேற்றப்படும் என்ற நிபந்தனையின் பேரிலேயே நீங்கள் இந்தியாவில் இருக்கமுடியும். இந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் நீங்கள் இங்கிருந்தால், உங்களிடமிருந்து பலவற்றை நாங்கள் அறிந்துகொள்ளமுடியும்; எங்களிடமிருந்து நீங்களும் பலவற்றைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும். இவ்விதம் செய்வதில் நாம் ஒருவருக்கொருவர் நன்மை அடைவதோடு உலகமும் நன்மை அடையும். ஆனால் நம் உறவின் வேர், சமயக் கொள்கையின் ஆழத்தில் ஊன்றினால்தான் அதெல்லாம் நடக்க முடியும்."

வாசகர்: நாட்டு மக்களுக்கு என்ன சொல்லுவீர்கள்?

ஆசிரியர்: நாட்டு மக்கள் என்பது யாரைக் குறிப்பிடும்?

வாசகர்: நமது காரியத்திற்கு, நாட்டு மக்கள் என்போர், யாரைப்பற்றி நீங்களும் நானும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோமோ, ஐரோப்பிய நாகரிகத்தினால் யார் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோமோ, யார் சுய ஆட்சி பெறவேண்டுமென ஆவலுடன் இருக்கிறார்களோ, அவர்களேயாவர்.

ஆசிரியர்: அவர்களுக்கு நான் பின்வருமாறு கூறுவேன்: "இந்தியரில் யார் உண்மையான அன்பு நிறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்கள் மாத்திரமே மேலே கண்ட தோரணையில் பயப்படாமல் ஆங்கிலேயர்களிடம் பேசமுடியும். இந்திய நாகரிகம் ஒன்றே சிறந்தது, ஐரோப்பிய நாகரிகம் எல்லாம் சில நாட்களில் மறைந்துவிடுவதானதோர் விந்தை என்று மனமார நம்புகிறவர்களை மாத்திரமே அத்தகைய அன்பு நிறைந்தவர்களெனச் சொல்லமுடியும். வெகு சீக்கிரத்தில் அழிந்துவிடக்கூடிய இத்தகைய நாகரிகங்கள் பல, வந்து மறைந்தும் போயிருக்கின்றன. அவ்விதம் வந்து போய்க்கொண்டுதான் இருக்கும். தங்களுக்குள் இருக்கும் ஆத்ம சக்தியை அனுபவித்து, மிருக பலத்திற்குப் பணிந்து போகாததோடு, எக்காரணத்தைக்கொண்டும் மிருக பலத்தை உபயோகிக்க விரும்

பாதவர்களைமட்டுமே அன்பில் ஊறிப்போனவர்களென்று கருத முடியும். முன்னடியே இந்த விஷத்தைப் பருகிவிட்டதால், இப்பொழுது இருந்து வரும் பரிதாபகரமான நிலைமையைக் குறித்துத் தீவிரமாக அதிருப்தி கொண்டிருப்பவர்களே அப்படி ஊறிப்போனவர்களெனக் கருதப்படுவோர்.

"அப்படிப்பட்ட இந்தியர் ஒருவர் இருந்தாலும், அவர் மேலே கண்டவாறு ஆங்கிலேயரிடம் பேசுவார்; ஆங்கிலேயரும் அவர் கூறுவதைக் கேட்டாக வேண்டும்.

"இவை கோரிக்கைகள் அல்ல, ஆனல் நமது மனநிலையை அவை காட்டுகின்றன. கேட்டு நாம் எதையும் அடைந்துவிட முடியாது; நமக்கு வேண்டியதை நாமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இம்முயற்சிக்கு வேண்டிய பலம் நமக்கு வேண்டும். கீழே குறிக்கும் வழியில் நடப்பவருக்கு மாத்திரமே அந்தப் பலம் கிடைக்கும்:

1. அரிதாய்ச் சில சமயங்களில் மாத்திரமே அவர் ஆங்கில மொழியை உபயோகிக்கவேண்டும்.

2. அவர் ஒரு வக்கீலாயின், தமது தொழிலை விட்டுவிட்டுக் கைத்தறி வேலையை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

3. அவர் ஒரு வக்கீலானல், தம் மக்களும் ஆங்கிலேயரும் விஷயங்களை அறியும்படிச் செய்வதற்குத் தமது அறிவை உபயோகிக்கவேண்டும்.

4. ஒரு வக்கீலானல், இரு தரப்பினருக்கும் இடையே இருக்கும் சச்சரவில் அவர் குறுக்கிடக்கூடாது. ஆனல், தாம் கோர்ட்டுக்குப் போவதைக் கைவிட்டு, மக்களும் அதே மாதிரி செய்ய தமது அனுபவத்தைக்கொண்டு அவர்களைத் தூண்டவேண்டும்.

5. வக்கீலானல், தமது தொழிலை விட்டுவிடுவதைப் போலவே நீதிபதியாக இருப்பதற்கும் மறுத்துவிடவேண்டும்.

6. அவர் டாக்டரானல், மருந்து கொடுப்பது என்பதை விட்டுவிட்டு, உடம்பைச் சரிப்படுத்துவதைவிட ஆத்மாவைச் சீர்ப்படுத்த வேண்டும் என்பதை உணர வேண்டும்.

7. ஒரு டாக்டரானல், அவர் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும், ஐரோப்பிய வைத்திய முறையில் அனுசரிக்கப்படுவதான, உயிருடன் இருக்கும்போதே அறுத்துச் சோதனை செய்வதன் மூலம் உடல் குணம் அடைவதைவிட, அவ்வுடல் நோயுற்றிருப்பதே மேல் என்பதை அவர் அறிய வேண்டும்.

8. அவர் டாக்டராக இருந்தாலும் கைத்தறியை அவர் மேற்கொள்வதோடு, அவரிடம் யாரேனும் நோயாளிகள் வந்தால், அவர்களுக்கு இருக்கும் நோயின் காரணத்தைக்கூறி, பயனில்லாத மருந்தைக் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக நோயின் காரணத்தைப் போக்கும்படி புத்திமதி கூற வேண்டும். மருந்து உட்கொள் ளாது ஒரு வேளை நோயாளி இறந்துவிட்டாலும் உலகம் இதனால் வருத்தப்பட்டுவிடப் போவதில்லை; அவரிடம் இவர் கருணையுடனேயே இருந்திருக்கிறார் என்பதையும் அவர் உணர வேண்டும்.

9. ஒருவர் பணக்காரராக இருந்தாலும், தம் செல் வத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், தம் மனத்தில் இருப்பதைப் பகிரங் கமாகச் சொல்லுவதோடு யாருக்கும் பயப்படவும் கூடாது.

10. பணக்காரராயிருந்தால், கைத்தறிகளை அமைப்ப திலும், கையினால் தயாரானவைகளைத் தாமே அணிவதுடன் மற்றவர்களும் உபயோகிக்கும்படித் தூண்டுவதிலும் தம் பணத்தைச் செலவிட வேண்டும்.

11. எல்லா இந்தியரையும் போலவே, தாம் செய்த தவறுக்காக வருந்தி, அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டிய சமயம் இது என்பதை இவர் அறிய வேண்டும்.

12. எல்லா இந்தியரையும் போலவே இவரும், ஆங்கி லேயர்மீது குற்றஞ் சொல்லிப் பயனில்லை, நம்மால்தான் அவர் கள் வந்தார்கள், அதே காரணத்தினாலேயே இருக்கிறார்கள், நாம் நம்மைச் சீர்திருத்திக்கொண்டால்தான் அவர்கள் போவார் கள் அல்லது தங்கள் போக்கை மாற்றிக்கொள்வார்கள் என்பதை அறியவேண்டும்.

13. துக்கப்பட வேண்டிய சமயத்தில் சுகம் அனுபவிப்பது என்பது கூடாது. நாம் கேவலமான நிலையில் இருக்கும்போது, சிறையிலிருப்பதோ, நாடு கடத்தப்பட்டிருப்பதோ எவ்வளவோ மேல் என்பதை மற்றவர்களைப்போல் இவரும் உணர வேண்டும்.

14. மக்களுடன் சம்பந்தம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதை முன்னிட்டுச் சிறைப்பட்டு விடுவதிலிருந்து தப்பவேண் டும் என எண்ணுவது மூடநம்பிக்கை என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறிய வேண்டும்.

15. பேச்சைவிடக் காரியமே மிகச் சிறந்தது; என்ன எண்ணுகிறோமோ அதைக் கூறி அதன் விளைவுகளைச் சமாளிக்க வேண்டியது நம் கடமை. அப்பொழுதுதான் நம் பேச்சைப்

பிறர் உணரும்படிச் செய்ய முடியும் என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறிய வேண்டும்.

16. கஷ்டப்படுவதன் மூலமே நாம் சுதந்திரத்தை அடைய முடியும் என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறிய வேண்டும்.

17. தீவாந்தர தண்டனையை ஏற்று, அந்தமானுக்குச் செல்வது ஐரோப்பிய நாகரிகத்தை ஆதரித்த பாபத்திற்குப் போதுமான தண்டனையல்ல என்பதை மற்றவர்களைப்போலவே இவரும் உணர வேண்டும்.

18. துன்பப்படாமல் எந்த நாடும் உயர்வு அடைந்ததில்லை; சாதாரண உடல் பற்றிய சண்டையில்கூட உண்மையான பரீட்சை, அனுபவிக்கும் துன்பமேயன்றி மற்றவர்களைக் கொல்வதன்று. சாத்துவிக எதிர்ப்புப் போரில் இது இன்னும் அதிகமாகப் பொருந்தும் என்பதை மற்றவர்களைப் போல இவரும் உணர வேண்டும்.

19. ஒரு காரியத்தை, மற்றவர்களும் செய்தால் நாமும் செய்வோம் என்பது சோம்பேறித்தனமான சாக்குப்போக்கு; சரியென அறிந்ததை நாம் செய்யவேண்டும், மற்றவர்களுக்கும் சரியெனப்படும்போது அப்படியே செய்வார்கள்; ஒன்று ருசியாக இருக்கும் என்று நான் எண்ணும்போது, மற்றவர்கள் ருசி பார்க்கும் வரையில் நான் காத்திருப்பதில்லை; ஒரு தேசீய முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதற்காகக் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதென்பது ருசியைப் போன்றது; வற்புறுத்தலுக்காகக் கஷ்டப்படுவது என்பது துன்பத்தை அனுபவிப்பதே ஆகாது என்பதை மற்றவர்களைப் போலவே இவரும் அறிய வேண்டும்.

வாசகர்: இது பெரிய கட்டளை. இதை எல்லோரும் எப்பொழுது நிறைவேற்றுவார்களோ?

ஆசிரியர்: நீங்கள் தவறு செய்கிறீர்கள். நீங்களும் நானும் மற்றவர்களைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அவரவர் கடமையைச் செய்யட்டும். நான் என் கடமையைச் செய்தால், அதாவது, எனக்கு நான் செய்துகொண்டால், மற்றவர்களுக்கும் நான் சேவை செய்ய முடியும். உங்களை அனுப்பிவிடுவதற்கு முன்பு நான் திரும்பவும் சொல்லுகிறேன்:

1. உண்மையான சுயராஜ்யம் என்பது தன்னை அடக்கி ஆள்வது அல்லது தன்னடக்கமேயாகும்.

2. சாத்துவிக எதிர்ப்பே அதற்கு வழி; அதுதான் ஆத்ம பலம் அல்லது அன்பின் சக்தி.

3. இந்தச் சக்தியை உபயோகிப்பதற்கு ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் சுதேசி அவசியமாகும்.

4. ஆங்கிலேயரை ஆட்சேபிக்கிறோம் அல்லது பதிலுக்குப் பதில் செய்ய விரும்புகிறோம் என்பதற்கல்ல; கடமை என்பதற்காக நாம் செய்ய விரும்புவதைச் செய்துதான் ஆகவேண்டும். ஆங்கிலேயர்கள் உப்பு வரியை நீக்கிவிடுகிறார்கள், நம் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுகின்றனர், பெரிய உத்தியோகங்களை இந்தியருக்குக் கொடுக்கின்றனர், ஆங்கிலத் துருப்புகளை வாபஸ் செய்கின்றனர் என வைத்துக்கொள்வோம். இதற்காக, அவர்களுடைய இயந்திரச் சரக்குகளை நாம் நிச்சயம் உபயோகிக்கவே கூடாது. ஆங்கில மொழியையோ அல்லது அவர்களுடைய பல தொழில்களையோ நாம் உபயோகிக்கக்கூடாது. அவைகளின் தன்மையிலேயே அவை தீமை விளைவிப்பனவாக இருப்பதால் அவை சிறிதும் பயனற்றவை; ஆகையால், அவை நமக்கு வேண்டாம். ஆங்கிலேயர்மீது எனக்கு எந்தவிதப் பகைமை எண்ணமும் கிடையாது; ஆனால் அவர்களுடைய நாகரிகத்தின்மீதே எனக்கு விரோதம்.

'சுயராஜ்யம்' என்ற சொல்லை, அதன் உண்மையான அர்த்தத்தை உணராமலேயே உபயோகித்து வருகிறோம் என்பது என் கருத்து. அதைப்பற்றி நான் அறியும் வகையில் விளக்கிக் கூற முயன்றிருக்கிறேன். அதை அடைவதற்கே இனி என் வாழ்வு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கு என் மனச்சாட்சியே சான்றாக இருக்கிறது.

ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாயின் கட்டுரை

['இந்திய சுயராஜ்யம்' நூலைக் குறித்து, மகாத்மாவுடன் பல்லாண்டு கள் இருந்து, அவருடைய உள்ளத்தை நன்கு அறிந்தவரும், அவருடைய காரியதரிசியாகத் தம் ஆயுள் முடிவு வரை இருந்தவருமான ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய், 'ஆரியன் பாத்' விசேட மலருக்கு எழுதிய ஒரு கட்டுரையே கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்நூலைக் குறித்துப் பல அறிஞர்கள் என்ன அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை இக்கட்டுரையில் ஸ்ரீ தேசாய் விளக்கியிருக்கிறார். காந்திய தர்மத்தைப் புரிந்துகொள்வ தற்கு 'இந்திய சுயராஜ்யம்' என்ற நூல் எவ்விதம் மிகவும் முக்கியமான தாகிறது என்பதை அறியவும் இக்கட்டுரை அவசிய மாகிறது.]

'ஆரியன்பாத்' (ஆரிய வழி) யின் 'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' விஷேச மலர், சிறப்பான சிந்தனைக் கோப்புடனும் அழகிய வகை யிலும் வெற்றியுடன் வெளியாகியிருக்கிறது. இவ்வாறு தோன் றுவதற்கு முக்கிய காரணம், அறிவாளியான சகோதரி ஸ்ரீமதி சோபியா வாடியாவின் பற்றோடு கூடிய முழு உழைப்பே யாகும். 'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' (இந்திய சுயராஜ்யம்) பிரதி களை வெளிநாடுகளிலுள்ள பல நண்பர்களுக்கும் அனுப்பி அவர்களுடைய கருத்தைக் கேட்டிருக்கிறார். இவரே இப்புத்த கத்தைப்பற்றி விசேஷக் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். இந்தியாவின் எதிர்காலத்திற்கான நம்பிக்கை இதில் அடங்கி யிருக்கிறது என்று இவர் கண்டார். ஐரோப்பாவையும் குழப் பத்திலிருந்து காப்பதற்கு உதவக்கூடிய சக்தி இதில் அடங்கி யிருக்கிறது என்று ஐரோப்பிய அறிஞர்களும், எழுத்தாளர் களும் சொல்ல வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். இதற்காகவே இக்காரியத்தைச் செய்தார். இதன் பலன் அற்புதமானது. விசேஷ வெளியீட்டில் பேராசிரியர் ஸாட்டி, ஜி. டி. எச். கோல், சி. டெலிஸ்லி பர்ன்ஸ், ஜான் மிடில்டன் மர்ரி, ஜே. டி. பெரஸ்போர்டு, ஹியூ பாஸட், கிளாட் ஹூடன், ஜெரால்டு ஹேர்டு, ஐரீன் ராத்போன் ஆகியவர்கள் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் யுத்தத்தை வெறுப்பவர்களும் சோஷியலிஸ்டுகளுமான பிரமுகர். யுத்தம் வேண்டுவோர், சோஷியலிஸ்டுகளல்லாதார்களின் கட்டுரைகளும் அதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்குமானால் கட்டுரை களின் எண்ணிக்கை இன்னும் எத்தனை இருக்குமோ! 'ஆரம்பக் கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டிருக்கும் குறைகள், ஆட்சே பங்களுக்கு அநேகமாய்ப் பதில் சொல்லிவிடும் வகையில் பின்னால்

கட்டுரைகள் அமையும் வகையில் இக்கட்டுரைகள் ஒழுங்கு படுத்திப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கட்டுரையாளர்கள் எல்லோருமே பொதுவாக, இரண்டொரு குறைபாடுகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவற்றைக் குறித்து இங்கே கவனிப்புது அவசியமாகிறது. சில விஷயங்களை உடனே கவனிப்பது நல்லது. பேராசிரியர் ஸாட்டி, இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டு இப்பொழுதுதான் திரும்பியிருக்கிறார். இந்நூலில் காணும் தத்துவம் அதிக அளவுக்கு வெற்றியை அடைந்திருக்கிறது என்பதற்கான அறிகுறி எதுவுமே மேலீடாகத் தென்படவில்லை என்று அவர் கூறுகிறார். இது முற்றிலும் உண்மையே. அதே சமயத்தில் ஸ்ரீ ஜி. ஹெச். டி. கோல் கூறியிருப்பதும் உண்மையானதே. "காந்திஜியைப் பொறுத்தமட்டில் சுயராஜ்யத்திற்கு ஒருவர் எவ்வளவு அருகில் இருக்கமுடியுமோ அவ்வளவு கிட்டத்தில் அவர் இருக்கிறார். ஆனால், மற்றப் பிரச்னைகளை அவருக்கே திருப்தி அடையும் வகையில் அவர் தீர்த்துவிடவில்லை. தன்னந்தனியே காரியம் செய்வதற்கும், தங்களுக்குச் சரியெனத் தோன்றும் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போவதற்கு மற்றவர்களுக்கு உதவுவதற்கும், ஒரே சமயத்தில் தாமாகவும் இன்னும் ஒருவராகவும் இருந்து, அவர்களில் ஒருவனாகி அவர்களுடன் வேலை செய்வதற்கும், அதே சமயத்தில் தாமாகவும் இன்னும் ஒருவராகவும் இருந்து எண்ணி, குணதோஷங்களைக் கூறி மதிப்பறிய முயல்வதற்கும், ஒருவருக்கும் மற்றொருவருக்குமிடையே இருக்கும் பாகுபாடுகளை நீக்குவதற்குமான முறையை அவர் வகுத்துவிடவில்லை." மேலும், ஜான் மிடில்டன் மர்ரி கூறுவதுபோல, "ராஜீய நிர்ப்பந்தத்திற்காக ஓர் உபாயமாக மாத்திரம் உபயோகிக்கப்படும்போது அகிம்சை தன்னுடைய சக்தியைச் சீக்கிரத்தில் இழந்துவிடுகிறது. அப்பொழுது, அகிம்சை – அதைவிடச் சிறந்ததொன்று இல்லாததால் – உண்மையிலேயே அகிம்சைதானா என்ற கேள்வியும் பிறக்கிறது."

ஆனால், இம்முறை முழுவதுமே ஒரு முடிவற்ற பரிணாமமே யாகும். லட்சியத்தை அடைவதற்காக மனிதன் பாடுபடும்போது அதற்கான உபாயத்தைச் சிறந்ததாக்கிக்கொள்ளவும் பாடுபடுகிறான். அகிம்சை, அன்புக் கொள்கையைப் புத்தரும் கிறிஸ்துவும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே உபதேசித்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தனிப்பட்டவர்கள், தெளிவான பிரச்னைகளில் அதை வெற்றியுடன் அனுசரித்து வந்திருக்கிறார்கள். "ஸ்ரீ காந்தியின் சோதனையைக்

குறித்து உலகமெங்குமே நீண்ட காலமாகச் சிரத்தை இருந்து வருவதற்குக் காரணம், பெருமளவில் – நாடு முழுமைக்கும் என்று கூறப்படும் வகையில் – அம்முறையை வேலை செய்ய அவர் முயற்சி செய்து வருவதேயாகும்'' என்று ஜெரால்டு ஹேர்டு கூறுகிறார். இது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இதை அனுசரிப்பதிலுள்ள கஷ்டங்கள் அளவு கடந்தவை. ஆனால், அவை சமாளித்துவிட முடியாதவையல்ல என்று காந்திஜி நம்புகிறார். இந்தியாவில் இப்பரீட்சை அசாத்தியமானது என்று 1921–இல் காணப்பட்டது. அதைக் கைவிடவும் நேர்ந்தது. ஆனால், அதே பரீட்சை 1930–இல் சாத்தியமானதாயிற்று. இப்பொழுதுங்கூட அடிக்கடி ஒரு கேள்வி எழுகிறது. 'அகிம்சை முறை என்பதுதான் என்ன?' என்பதே கேள்வி. இதற்குரிய பொருளும், இச்சொல்லின் விளக்கமும் இன்னவைதாம் என்று அளவிடுவதற்கு அதிக காலப் பயிற்சி வேண்டும். ஆனால், இதற்கு இருக்கும் உபாயம், ஆத்ம சுத்தி செய்துகொள்ளுவதும், மேன்மேலும் ஆத்ம சுத்தி செய்துகொள்வதுமேயாகும். அகிம்சைக்கு அடிப்படையாக வேண்டியது அன்பு; மனமும் உடலும் மாசற்ற தூய்மையுடன் இருந்தாலன்றிப் பரிசுத்தமான, சுயநல மற்ற அன்பு அசாத்தியம். மேனாட்டு அறிஞர்கள் இதைக் கண்டறிய அடிக்கடித் தவறிவிடுகிறார்கள்.

யந்திரங்கள்மீதும் நாகரிகத்தின்மீதும் எதிர்ப்பு

இந்நூலைப் பாராட்டி விமரிசனம் செய்திருக்கும் மற்றவர்கள் எல்லோரும், காந்திஜி அனுவசியமாக யந்திரங்களை வெறுக்கிறார் என்று அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். எல்லோரும் பொதுவாக இதைத்தான் கூறுகின்றனர். "அவர் எந்த ராட்டையின்மீது அன்பு காட்டுகிறாரோ அதுவும் ஒரு யந்திரமே. இயற்கையோடு ஒவ்வாத பொருள் என்பதைச் சிந்தனையின் தீவிரத்தில் மறந்துவிடுகிறார். ஆகவே, அவருடைய கொள்கையின்படி ராட்டினமும் ஒழிக்கப்படவேண்டும்'' என்று மிடில்டன் மர்ரி கூறுகிறார். பேராசிரியர் டெலிஸ்லி பர்னஸ், "ஓர் அடிப்படையான தத்துவத் தவறு இது. தவறான காரியத்திற்கு உபயோகப்பட்டுவிடக் கூடிய எந்தக் கருவியையும், நீதி முறைப்படி தீமையானதாக நாம் கருதிவிட வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனால், நூற்கும் ராட்டினமும் ஒரு யந்திரமே; மூக்கின்மீது இருக்கும் கண்ணாடியும் 'உடலில் பார்வை'க்கான யந்திர சாதனமே. கலப்பையும் ஒரு யந்திரம். மனிதரின் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றத்தை உண்டாக்குவதற்காகப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனிதன் முயன்று தண்ணீர் இறைப்பதற்குத்

தொன்மையில் கண்டுபிடித்துக் கையாண்ட யந்திரங்களே, ஒரு வேளை பின்னர் எஞ்சி நின்றனவாக இருக்கலாம். எந்த யந்திரமும் தவறான வழியில் உபயோகிக்கப்பட்டு விடக்கூடும். ஆனால், இதில் இருக்கும் நெறிமுறையான தவறு, அதைத் தவறான வழியில் உபயோகிக்கும் மனிதனைச் சாருமே அன்றி யந்திரத்தினுடையதல்ல" என்கிறார். ஒன்றை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். காந்திஜி தம்முடைய 'சிந்தனையின் தீவிரத்தில்' யந்திரங்களைப்பற்றிச் சற்றுப் பக்குவமற்ற சொற்களை உபயோகித்துவிட்டார். அவரே இந்நூலைத் திரும்பத் திருத்துவாரானால் அதை மாற்றி விடுவார். நான் இங்கு எடுத்துக் கூறியிருக்கும் எல்லாருடைய கூற்றையும் காந்திஜி ஒப்புக் கொள்ளுவார் என்பது நிச்சயம். யந்திரங்களை உபயோகிக்கும் மனிதருக்குரிய நீதி நெறியை யந்திரங்களுக்கும் அவர் கற்பித்ததில்லை என்பதும் நிச்சயம். ஆகவே, நான் குறிப்பிட்டிருக்கும் இரண்டு எழுத்தாளரின் மொழி நடையைக் காந்திஜி 1924-ல் உபயோகித்தார். டில்லியில் நடந்த ஒரு சம்பாஷணையைக் கீழே தருகிறேன். எல்லா யந்திரங்களையுமே அவர் எதிர்க்கிறாரா என்று கேட்டதற்குக் காந்திஜி கூறியதாவது:

"இந்த உடல்கூட மிகவும் நுட்பமான யந்திரமே என்பதை நான் அறிந்திருக்கும்போது எல்லா யந்திரங்களையுமே எதிர்ப்பவனாக நான் எப்படி இருக்க முடியும்? நூற்கும் ராட்டினமும் ஒரு யந்திரம். பல் குத்தும் சிறு துரும்பும் யந்திரந்தான். நான் ஆட்சேபிப்பதெல்லாம் யந்திரத்தைப்பற்றிய வெறியையே; வெறும் யந்திரங்களை அல்ல. உழைப்பைக் குறைக்கும் யந்திரங்கள் என்பவைமீது அந்தப் பித்து அதிகமாக இருக்கிறது. மனிதர் பல்லாயிரக் கணக்கில் வேலையற்று நடுத்தெருவில் நின்று பட்டினியால் சாகும் வகையில் மனிதரின் 'உழைப்பைக் குறைத்துக்கொண்டே' போகிறார்கள். மனிதவர்க்கத்தில் ஒரு சிறு பகுதியினருக்கு மாத்திரமல்லாமல் எல்லோருக்குமே நேரத்தையும் உழைப்பையும் குறைக்க நான் விரும்புகிறேன். செல்வம் ஒரு சிலருடைய கையில் குவிந்துவிடாமல் எல்லாரிடமும் அது இருக்கும்படிச் செய்ய விரும்புகிறேன். இன்று யந்திரங்கள், கோடானுகோடி மக்களை வருத்தி ஒரு சிலர் மாத்தரமே இன்புற்றிருக்க உதவி செய்கின்றன. இதற்கெல்லாம் பின்னிலிருந்து ஊக்குவது பேராசையே தவிர உழைப்பைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற தர்ம சிந்தையல்ல. காரியங்கள் இவ்விதம் அமைந்திருப்பதை எதிர்த்தே

என்னுடைய முழுச் சக்தியையும் கொண்டு போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன். இதிலெல்லாம் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது மனிதனையே. உதாரணமாக, புத்திசாலித்தனமான சில விதி விலக்குகளைப்பற்றியும் கூறுகிறேன். சிங்கரின் தையல் யந்திரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். மனித சக்தியால் உருவெடுத்த உபயோகமான சிலவற்றில் அதுவும் ஒன்று. அதனுடைய அமைப்பிலேயே ஒரு ரசமான விஷயமும் இருக்கிறது."

கேள்வி கேட்டவர், "அப்படியானால், இந்தத் தையல் யந்திரங்களைத் தயாரிப்பதற்கு ஒரு தொழிற்சாலை இருக்க வேண்டும். அதில் நீராவி, மின்சாரம் போன்ற சக்திகளைக் கொண்டு இயக்கும் சாதாரண யந்திரங்கள் இருக்கவேண்டும்" என்றார்.

இதற்கு மகாத்மா கூறியதாவது: "ஆம். இத்தகைய தொழிற்சாலைகளைத் தேச உடைமையாக்கிவிட வேண்டும், சர்க்காரே நிர்வகிக்கவேண்டும் என்று சொல்லும் அளவுக்கு நான் சோஷியலிஸ்டு.... தனிப்பட்டவரின் உடல் உழைப்பைக் குறைப்பதே நோக்கமாக இருக்கவேண்டுமேயன்றிப் பேராசை காரணமாக இருந்துவிடக்கூடாது. உதாரணமாக, வளைந்து போய்விடும் நூற்புக் கதிரை நிமிர்த்துவதற்கு ஒரு யந்திரம் இருக்கவேண்டும் என்பதை நான் வரவேற்பேன். கதிர்கள் செய்வதைக் கொல்லன் விட்டுவிடவேண்டும் என்பதல்ல. கதிர்களைக் கொல்லர்களே செய்து கொடுக்கவேண்டும். ஆனால், கதிர்கள் பழுதாகி விட்டால் அவற்றை நேராக்க நூற்பவர் ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு யந்திரம் இருக்கவேண்டும். ஆகையால், பேராசை இருக்கும் இடத்தில் அன்பு இருக்கும்படி செய்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்."

"சிங்கரின் தையல் யந்திரத்திற்கும், உங்கள் கதிருக்கும் நீங்கள் விதிவிலக்குச் செய்வதானால், இந்த விதி விலக்கு எங்கே போய் முடியும்?" என்றார் கேள்வி கேட்டவர்.

"தனிப்பட்டவருக்கு உதவியாயிருப்பது நின்று, ஒருவரது தன்மையையே அது ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும்வரையில்தான். மனிதனுடைய கையையும் காலையும் முடக்கும் அளவிற்கு யந்திரங்களுக்கு இடந் தரக்கூடாது" என்றார் காந்திஜி.

"ஆனால், கொள்கையை முன்னிட்டு எல்லா யந்திரங்களையுமே நீங்கள் தள்ளிவிட மாட்டீர்களா? தையல் யந்திரத்தை நீங்கள் அனுமதித்தால், சைக்கிள், மோட்டார்கார் முதலியவைகளையும் நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டி வரும்."

"இல்லை. நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். ஏனெனில், அவை மனிதனின் முதன்மையான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. ஒரு மோட்டாரில் அதிவேகமாகச் சென்று தூரத்தைக் கடக்கவேண்டும் என்பது மனிதனின் முதன்மையான தேவையன்று. இதற்கு நேர்மாருக ஓர் ஊசி, வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானதாக இருப்பதோடு முதன்மைத் தேவையாகவும் இருக்கிறது."

காந்திஜி மேலும் கூறியதாவது:

"முக்தி அடைவதற்கும், ஆத்மாவின் பூரணமான விடுதலையை அடைவதற்கும் உதவியாக இல்லாத இச்சடலத்தையே நான் எப்படி நிராகரித்து விடுவேனே அதேபோல கொள்கையளவில் எல்லா யந்திரங்களையுமே நான் நிராகரிப்பேன். ஆனல், உடலைப்போலவே யந்திரங்களும் தவிர்க்க முடியாதவையாகையால் யந்திரங்கள் இருக்கவேண்டியதுதான். நான் உங்களுக்குச் சொன்னதுபோல, உடலே ஒரு சரியான யந்திரந்தான். ஆனல், ஆத்மா மேன்மையை அடைவதற்கு இவ்வுடல் இடையூருக இருக்குமானல் இதையும் நிராகரித்துவிடவேண்டியதே."

குறைகூறும் எவரும், காந்திஜியின் இந்தத் துணிபைக் குறித்து அடிப்படையில் அபிப்பிராய பேதம் கொள்வதற்கில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன். உடலைப்போலவே யந்திரமும் ஆத்ம வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாக இருக்கும் வரையில்தான் பயன்படக்கூடியது.

இதேதான் மேற்கத்திய நாகரிக விஷயத்தைப் பற்றியும். "மனிதனுடைய ஆத்ம வளர்ச்சிக்குப் பகையாக மேலை நாகரிகம் இருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது" என்ற கருத்துக்கு ஸ்ரீ ஜி. டி. ஹெச். கோல் ஆட்சேபம் தெரிவிக்கிருர்: "ஸ்பெயினிலும் அபிஸீனியாவிலும் ஏற்பட்ட பயங்கரக் கொடுமைகள், நம்மை இடைவிடாது கவிந்து கொண்டிருக்கும் பீதி, ஏராளமான சுபிட்சத்திற்கிடையே வறுமை இவை எங்கள் மேற்கத்திய நாகரிகத்திலுள்ள பெரிய, மோசமான குறைகள். ஆனல், அக்குறைபாடுகளே அந்நாகரிகத்தின் சாரமல்ல.... எங்கள் நாகரிகத்தைத் திருத்திக்கொள்வோம் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனல், திருத்தும் காலம் கடந்துவிட்டதென்று நான் நம்பவில்லை. மனித ஆத்மாவுக்கு என்ன அவசியமோ அதை மறுப்பது ஒன்றையே இந்நாகரிகம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்று நான்

நம்பவுமில்லை" என்கிறார் ஸ்ரீ கோல். அது சரி. காந்திஜி குறிப்பிட்ட குறைபாடுகள், அதற்கு இயல்பான குறைபாடுகள் அல்ல; அதன் போக்கில் இருக்கும் குறைபாடுகளையே குறிப்பிட்டார். இந்நூலில் காந்திஜியின் நோக்கம், இந்திய நாகரிகத்திற்கும் மேனாட்டு நாகரிகத்திற்கும் உள்ள பேதங்களை எடுத்துக்காட்டுவதே யாகும். மேற்கத்திய நாகரிகம் திருந்தக்கூடிய கட்டத்தைக் கடந்துவிடவில்லை என்று ஸ்ரீ ஜி. டி. ஹெச். கோல் கூறுவதைக் காந்திஜி முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்.

"காந்தியைப் போலத் தம்மைத் தாமே உணர்ந்து உண்மையைக் கண்ட தலைவர்கள் உருவாக்கிய 'சுய ஆட்சி' மேற்கு நாடுகளுக்கும் தேவை; அது அவர் கருத்தில் கொண்டிருப்பது போலவும், இந்தியாவுக்கு ஏற்றது போலவும் இராமல் நமது மேலை நாகரிகத்தை ஒட்டியதாக இருக்கும் என்பதைக் காந்திஜி முற்றிலும் அங்கீகரிப்பார்" என்கிறார் அவர்.

தத்துவத்தின் குறைபாடுகள்

ஸ்ரீ ஜி. டி. ஹெச். கோல் கீழ் வரும் திகைக்க வைக்கும் கேள்வியையும் போடுகிறார். "ஜெர்மன், இத்தாலிய ஆகாய விமானிகள் ஸ்பெயினின் மக்களைப் படுகொலை செய்து கொண்டிருக்கும்போதும், சீன நகரங்களில் பல்லாயிரக் கணக்கான சீன மக்களை ஜப்பானிய ஆகாய விமானிகள் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும், ஜெர்மன் ராணுவங்கள் ஆஸ்திரியாவுக்குள் புகுந்து, ஜெக்கஸ்லோவியாவுக்குள்ளும் புகுந்துவிடுமோ என்ற அபாயம் இருந்து வரும்போதும், அபிஸீனியா அக்கிரமமாகக் குண்டுவீசப்பட்டுத் தோல்வியடையும்படிச் செய்யப்பட்டு வரும்போதும், அப்படித்தானா? இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் வரையில் யுத்தத்தையும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மரணத்தை உண்டாக்கும் பலாத்காரத்தையும் நானே எதிர்த்துதான் வந்தேன். அந்த எதிர்ப்பில் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தேன். ஆனால் இன்றோ, நான் யுத்தத்தை வெறுக்கிறேனென்றாலும், மேலே கண்டதைப் போன்ற கொடூரங்களை நிறுத்துவதற்கு யுத்த அபாயத்திற்கும் தயாராயிருக்கிறேன்" என்கிறார்.

அவர் உள்ளத்திலேயே போராட்டம் எவ்வளவு கடுமையாக இருக்கிறது என்பதைக் கீழ்வரும் அவருடைய வாக்கியங்களே தெளிவாகக் காட்டுகின்றன :

"யுத்த அபாயத்திற்கும் நான் தயார். என்றாலும், ஒரு மனிதனைக் கொல்லுவது என்ற நினைவு வரும்போது இப்பொழுது

கூட என் உள்ளத்தின் ஒரு பகுதி பின்னுக்கடைகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இன்னொருவரைக் கொல்வதைவிட நானே முன்னால் செத்துவிடுவேன். ஆனால் சாவதைவிடக் கொல்ல முயலுவது அல்லவோ என் கடமையாகிவிடும்? ஆத்மா வரைக்கும் சுயராஜ்யத்தை அடைந்தவனுக்கு இத்தகைய மனக்குழப்பமே உண்டாகாது" என்று காந்தி பதில் சொல்லக்கூடும். நான் என்னுடைய ஆத்ம சுயராஜ்யத்தை அடைந்து விட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் இங்கேயும் சரி, இப்பொழுது மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் சரி, அத்தகைய குழப்பம் ஏற்படுமாகிலும் என் மனம் குழம்பிவிடும் என்பதை மாத்திரம் நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது."

ஸ்ரீ கோல் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போன்ற சந்தர்ப்பங்கள் ஒருவருடைய நம்பிக்கையைப் பரிசோதிக்கின்றன. ஆனால், இதற்கு தகுந்த விடையைப் பலதடவை காந்திஜி கூறியிருக்கிறார். மற்ற மக்களுக்கும் சுயராஜ்யம் இல்லாதிருக்கும் வரையில், காந்திஜியைப் பொறுத்தவரையில், அவருக்குச் சுயராஜ்யம் பூர்த்தியானதன்று. இக்காரணத்தைக் கொண்டு அவரும் சுயராஜ்யத்தை முழுதும் அடையாதவராயிருந்தும், இதற்குக் காந்திஜி பன்முறை பதில் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அவர் நம்பிக்கையில் வாழ்கிறார். அகிம்சையில் அவர் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை, இத்தாலிய, ஜப்பானிய காட்டுமிராண்டித்தனங்களைப்பற்றிச் சொன்ன மாத்திரத்தில், நடுங்க ஆரம்பித்து விடுவதில்லை. ஏனெனில், பலாத்காரத்திலிருந்து பலாத்காரத்தின் பலன்களே பிறக்கின்றன. இப்படி ஒருமுறை ஆரம்பித்துவிட்டால் அதற்கு ஒரு முடிவே கிடையாது. சீனாவின் சார்பில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருக்கும் ஒரு சீன நண்பருக்கு, பிலிப் மம்ப்போர்டு 'யுத்த எதிர்ப்பாளர்' என்ற சஞ்சிகையில் பின் வருமாறு பதில் சொல்லியிருக்கிறார்:

"உங்கள் எதிரி ஜப்பானிய சர்க்காரேயன்றி ஜப்பானிய விவசாயிகளும் சிப்பாய்களுமல்ல. கல்வி அறிவில்லாதவரும், துர்ப்பாக்கியர்களுமான அவர்கள், எதற்காகத் தங்களைச் சண்டை செய்ய அழைக்கிறார்களென்பதையே அறியார்கள். அப்படியிருந்தும், உங்கள் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்குச் சாதாரண ராணுவ முறைகளையே நீங்கள் உபயோகிப்பதாயிருந்தால், உண்மையில் உங்களுடைய எதிரிகளல்லாத அந்தக் குற்றமற்ற மக்களையே நீங்கள் கொல்லவேண்டியிருக்கும். காந்திஜி இந்தியாவில் கையாண்டுவரும் முறையே பெரிய மதத்தலைவர்கள் உபதேசித்த முறைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகும். சீனா, காந்தி

ஜியின் அகிம்சை முறையைப் பரீட்சித்துத் தன்னையும் காத்துக்கொள்ளுமானல், ஐரோப்பாவின் ராணுவ முறையைப் பின்பற்றுவதைவிட அதிகமான பலனை அடையமுடியும் என்று தைரியமாகக் கூறுவேன். இவ்வுலகில் இருக்கும் மக்களில் அதிக சமாதானத்தோடு கூடிய சீன மக்கள், போர்க்கோலம் கொள்ளும் மக்களைவிட, சரித்திரத்தில் தங்களையும் தங்களுடைய நாகரிகத்தையும் இன்னும் அதிக காலத்திற்குப் பாதுகாத்து நீடித்தவர்கள் ஆவார்கள். இது பொதுவாக மனித வர்க்கத்திற்கே ஒரு படிப்பினையாகவும் இருக்கும். தங்கள் நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்காக வீரத்தோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் சீனரை நாம் போற்றவில்லை என்று எண்ணிவிட வேண்டாம். அவர்களுடைய தியாகத்தைப் போற்றுகிறோம். நாம் கொண்டிருப்பதற்கு மாறான கொள்கையை அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் உணருகிறோம். என்றாலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கொல்வது என்பது தீமையானது. அதிலிருந்து நன்மை உண்டாகவே முடியாது என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். யுத்தம் வேண்டாமை, எல்லாக் கஷ்டங்களிலிருந்தும் உங்களைத் தவிர்த்துவிடாது. என்றாலும், உங்களுடைய போர்ப் படைகளெல்லாவற்றையும் விட, உங்களை வெற்றி கொண்டு விடக் கூடிய எதிரியைச் சமாளிக்க நாளாவட்டத்தில் இதுவே சரியான ஆயுதம் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். எல்லாவற்றையும்விட இதில் அதிக முக்கியமானது, உங்கள் இனத்தின் குறிக்கோள்களை இது அழியாமல் பாதுகாக்கும் என்பதே.''

மிஸ் ஐரீன் ராத்போனும் இது போன்ற கேள்வியையே கேட்கிறார்: ''கொடியனுக்குப் பணிந்து கொடுத்து, தம் மனச்சாட்சியையும் புறக்கணித்து, சிறுவர்களும் பெண்களும் அழிந்து விடுவார்களானல், சாதாரணமான மனிதனே, மகானே, இவ்வுலகத்திலுள்ள எவர்தாம் அதைச் சகிப்பார்கள்? இக்கேள்விக்குக் காந்திஜி பதில் சொல்லவில்லை. இது அவருக்கு எழவே இல்லை. கிறிஸ்து இங்கே அதிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இவைதாம் அவருடைய சொற்கள்: 'ஆனல், என்னை நம்பும் இச்சிறுவர்களில் ஒருவருக்கு யார் துன்பம் இழைக்கிறார்களோ அவருடைய கழுத்தில் கல்லைக் கட்டி ஆழமான சமுத்திரத்தில் அவரை மூழ்கடிப்பதே மேல்.' காந்தியை விடக் கிறிஸ்துவே நம் உதவிக்கு வருகிறார்.''

கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகள், அவருக்கு இருக்கும் கோபத்தைத் தவிர வேறு எதையும் அதிகமாகக் காட்டுவதாக நான் நினைக்கவில்லை. எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய நடவடிக்

கையைக் குறித்து அவர் கூறியிருப்பது, குற்றஞ் செய்கிறவருக்கு மற்றவர்கள் தண்டனையாகச் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றியன்று. தனக்குத்தானே செய்துகொள்ள வேண்டிய தண்டனையைப் பற்றியே அவர் சொல்லியிருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் வழி என்று மிஸ் ராத்போன் எதை நம்புகிறாரோ அதைக் கொண்டே குழந்தையைப் பாதுகாத்துவிட முடியும் என்று அவர் நம்புகிறாரா? காந்திஜி இக்கேள்வியைப் பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை என்று அவர் நினைப்பது தவறு. 300 வருடங்களுக்கு முன்னால் முஸ்லிம் மத வீரத்தியாகிகள், கொடியனுக்குப் பணிந்து தங்கள் மனச்சாட்சியை மறுப்பதற்குப் பதிலாகத் தம் பெண்டிரையும் மக்களையும் பசியாலும் தாகத்தாலும் மடியவிட்டு இப்பிரச்னைக்கு நடைமுறையில் பதில் சொல்லியிருக்கின்றனர். அது போலவே காந்திஜியும், இக்கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டு பன்முறை திடமாகப் பதிலும் சொல்லியிருக்கிறார். ஏனெனில், கொடியவனுக்குப் பணிந்து உங்கள் மனச்சாட்சியை மறுப்பது, கொடியவனுக்கு இன்னும் அதிக அக்கிரமங்களைச் செய்ய உற்சாகம் தந்ததாகும்.

என்றாலும், மிஸ் ஐரீன் ராத்போனும், "'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' மகத்தான சக்தி வாய்ந்த நூல்" என்றே சொல்லுகிறார். அதன் குண விசேஷத்தால், "எனக்குள்ள நேர்மை யாதென சோதித்துக்கொள்ளும்படி அதன் அற்புதமான நேர்மை என்னைத் தூண்டுகிறது. மக்கள் இதைப் படிக்க வேண்டும் என்று கோருகிறேன்" என்கிறார்.

'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' விசேஷ மலரை பிரசுரித்ததன் மூலம் 'ஆரிய வழி' ஆசிரியர்கள் சமாதானம், அகிம்சை இந்த லட்சியங்களுக்கு மிகச் சிறந்த தொண்டு ஆற்றியுள்ளனர்.

முன்னுரை*

லார்டு லோதியன் சேகானுக்கு வந்திருந்தபோது, 'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்' புத்தகப் பிரதி ஒன்று கிடைக்குமா என்று என்னைக் கேட்டார். காந்திஜி இப்பொழுது உபதேசித்து வருவனவெல்லாம் அந்நூலில் ரத்தினச் சுருக்கமாக அடங்கியிருக்கின்றன என்றும், காந்திஜியைச் சரிவர புரிந்துகொள்வதற்கு இப்புத்தகத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்க வேண்டியது அவசியம் என்றும் அவர் சொன்னார்.

---

* நவஜீவன் பிரசுராலயத்தார் 1938-இல் பிரசுரித்த "ஹிந்த் ஸ்வராஜ்" நூலுக்கு ஸ்ரீ. மகாதேவ தேசாய் எழுதிய முன்னுரையே இது.

இதில் ஓர் ஆச்சரியம் என்னவென்ருல், அதே சமயத்தில் தான் ஸ்ரீமதி சோபையா வாடியா இந்நூலைக் குறித்து ஒரு கட்டுரை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நம் மந்திரிகள், எம். எல். ஏக்கள், பிரிட்டிஷ், இந்திய அதிகாரிகள், ஜனநாயகத்தில் இப்பொழுது செய்யப்பட்டுவரும் அகிம்சைப் பரீட்சை வெற்றி பெறவேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்கள் ஆகிய எல்லோருமே இப்புத்தகத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்க வேண்டும் என்று அக்கட்டுரையில் ஒவ்வொருவரையும் அவர் கேட்டுக்கொண்டார். அகிம்சையைப் பின்பற்றி நடக்கிறவர், தம் வீட்டிலேயே எப்படிச் சர்வாதிகாரியாக இருக்க முடியும் என்று அவர் கேட்கிருர். "அவர் எப்படிப் பெருங்குடிகாரராக இருக்க முடியும்? தம் கட்சிக்காரரைக் கோர்ட்டுக்குப் போய்ச் சண்டை போடும்படி ஒரு வக்கீல் எப்படி யோசனை சொல்லித் தர முடியும்? இக்கேள்விகளுக்குரிய பதில்கள் அனுபவத்தை ஒட்டிய முக்கியமான பிரச்னைகளையெல்லாம் கிளப்புகின்றன. இப்பிரச்னைகளெல்லாம் கொள்கையை அனுசரித்து 'ஹிந்த் ஸ்வராஜ்ய' த்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அது மக்களுக்குக் கல்வி. அவற்றை முற்றிலும் நிறைவேற்றியாக வேண்டும்" என்கிருர்.

சரியான சமயத்திலேயே அவர் வேண்டுகோளை வெளியிட்டிருக்கிருர். இந்நூல் 1909-இல் எழுதப்பட்டது. இந்தியரில் பலாத்காரத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தோருக்குப் பதில் அளிக்கக் காந்திஜி இதை லண்டனிலிருந்து திரும்பி வரும் பயணத்தின்போது எழுதினர். இது காந்திஜி நடத்திக்கொண்டிருந்த 'இந்தியன் ஒப்பீனியன்' என்ற பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக வெளியாயிற்று. பிறகு புத்தக உருவில் வெளிவந்தது. ஆனல், பம்பாய் சர்க்கார் இதைப் பறிமுதல் செய்துவிட்டது. ஸ்ரீ கால்லென்பாக்குக்காகக் காந்திஜி இந்நூலை மொழிபெயர்த்தார். பம்பாய் சர்க்காரின் நடவடிக்கைக்கு ஒரு பதில் தர அவர் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டார். கோகலே 1912-இல் தென்னுப்பிரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தபோது இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்தார். 'இப்புத்தகம் பக்குவமற்றது, பரபரப்பில் எழுதியது; காந்திஜி இந்தியாவில் ஒரு வருடம் இருந்துவிட்ட பிறகு அவரே இப்புத்தகத்தைக் கிழித்தெறிந்து விடுவார்' என்று நினைத்து ஒரு ஜோசியம் கூறினர். அப்பெரிய ஆசாரியரிடத்தில் எனக்கு மதிப்பு உண்டு. என்ருலும், அவர் சொன்ன ஜோசியம் பலிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நூலைக் குறித்து 1921-இல் காந்திஜி பின் வருமாறு எழுதினர்: "துவேஷத்திற்குப் பதிலாக அன்பின் மகத்து

வத்தை இந்நூல் போதிக்கிறது. பலாத்காரத்திற்குப் பதிலாக தன்னலத் தியாகத்தை இது அளிக்கிறது. மிருக பலத்திற்குப் பதிலாக ஆத்ம பலத்தை இது வற்புறுத்துகிறது. இப்புத்தகத்தில் இருக்கும் ஒரு வார்த்தையைத் தவிர வேறு எதையுமே நான் நீக்க வில்லை. அந்த வார்த்தையையும் நண்பரான ஒரு பெண்மணியின் பொருட்டு நீக்கினேன். இப்புத்தகம், 'நவநாகரிக'த்தைப் பலமாகக் கண்டிக்கிறது. இது *1909*-இல் எழுதப்பட்டது. அன்று எனக்கு இருந்த அபிப்பிராயம் இப்பொழுது இன்னும் பலமாகியிருக்கிறது. ஆனால் இதில் விளக்கப்பட்டிருக்கும் சுயராஜ்யத்தை அடைவதற்கே நான் இன்று முயற்சி செய்து வருகிறேன் என்று நினைத்துவிட வேண்டாம் என வாசகர்களை எச்சரிக்கை செய்கிறேன். இந்தியா அதற்கு வேண்டிய பக்குவத்தை இன்னும் அடைந்து விடவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். அப்படி நான் கூறுவது துடுக்குத்தனமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் அதுதான் என் அபிப்பிராயம். நான் தனிப்பட்ட முறையில், இதில் கூறப்பட்டிருக்கும் சுயஆட்சியை அடையப் பாடுபட்டு வருகிறேன். ஆனால் இன்றோ மற்றவர்களுடனும்கூடிய என்னுடைய நடவடிக்கைகளெல்லாம், இந்திய மக்களின் கருத்தை அனுசரித்துப் பார்லிமெண்டரி முறை சுயராஜ்யத்தை அடைவதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை.'' *1938*-இல்கூட, இப்புத்தகத்தில் சில பகுதிகளில் சொல்நடையைத் தவிர, வேறு எதையும் அவர் மாற்றவில்லை. சுருக்காமல் இது வாசகர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

ஆனால், இதற்கு வேண்டிய பக்குவத்தை இந்தியா அடையுமோ அடையாதோ; ஆழ்ந்த கருத்தைப் பரப்பும் இந்நூல், இரட்டைக் கொள்கையான சத்தியம், அகிம்சை ஆகியவைகளை ஏற்பதையே முடிவான லட்சியமாகக் கொண்டது. இதைப் படித்துவிட்டு இக்கொள்கைகளை ஏற்பதா அல்லது நிராகரிப்பதா என்ற முடிவுக்கு இந்தியரே வரவேண்டும்.

வர்தா —மகாதேவ தேசாய்
2-2-38

பின் சேர்க்கைப் பகுதி

---

1. தென்னாப்பிரிக்கப் போராட்ட நிகழ்ச்சிகளின் காலக்குறிப்பு.
2. டால்ஸ்டாய்க்குக் காந்திஜியின் கடிதங்கள்.
3. ஸ்ரீ போலக்குக்கு எழுதிய கடிதம்.
4. ஸ்ரீ மகன்லாலுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்.
5. ஸ்ரீ ஜி. ஏ. நடேசனுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்.
6. தென்னாப்பிரிக்காவுக்குக் கோகலே அறிமுகம்.
7. "என் வாழ்வில் கோகலே பெற்ற இடம்."
8. அனுபவித்த மற்றோர் அவமதிப்பு.
9. போனிக்ஸ் குடியிருப்புத் திட்டம்.

1

தென்னுப்பிரிக்கப் போராட்ட நிகழ்ச்சிகளின் காலக்குறிப்பு

1893—ஏப்ரல்	— *காந்திஜி, தாதா அப்துல்லா கம்பெனியாரின் வழக்குச் சம்பந்தமாக முதன் முதல் தென்னுப்பிரிக்காவுக்குப் பிரயாணம்; டர்பனை (நேட்டால் துறைமுகம்) அடைதல்; மாரிட்ஸ்பர்க் போன்ற இடங்களில் அவருக்கு ஏற்பட்ட கடுமையான அனுபவங்கள்.*
1894—	— *நேட்டால் உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கறிஞராகச் சேரக் காந்திஜி கொடுத்த மனுவுக்கு எதிர்ப்பு; முடிவில் மேல் கோர்ட்டின் தீர்ப்புப்படி அனுமதிக்கப்பட்டார்; வக்கீலாகச் சேர்ந்த முதல் இந்தியர் இவரே.*
1894—மே	— *நேட்டால் இந்தியர் காங்கிரஸ் உருவாகியது.*
1896—	— *காந்திஜி இவ்வருட மத்தியில் தென்னுப்பிரிக்க இந்திய சமூகத்தினர் அனுமதியின் பேரில் ஆறுமாத காலத்திற்கு இந்தியா திரும்பியது; இந்தியாவின் பல நகரங்களில் பெரிய தலைவர்களைச் சந்தித்து, தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியரின் பரிதாபகரமான நிலையைக் குறித்து இந்தியப் பெருமக்களின் ஆதரவை அவர் பெற முயன்றது.*
1896—நவம்பர்	— *நேட்டால் இந்தியர்களிடமிருந்து உடனே திரும்பி வருமாறு தந்தி வரவே, காந்திஜி தம் மனைவி மக்களுடன் தென்னுப்பிரிக்காவுக்குத் திரும்பியது.*
1897—ஜனவரி-13	— *காந்திஜி டர்பனில் கப்பலைவிட்டு இறங்குவதைத் தடுக்க, வெள்ளையர் செய்த முயற்சி; இந்தியாவில் அவர் நடத்திய பிரசாரத்திற்காகக் கொதிப்படைந்த அம்*

மக்கள், அவர் இறங்கி வருகையில் அவரைத் தாக்கியது ; போலீஸ் அதிகாரியின் தந்திரத்தால் காந்திஜி உயிர் தப்பியது.

1899 — — போயர் யுத்தம் மூண்டது ; காந்திஜி இந்திய மருத்துவப் படையைத் திரட்டியது ; யுத்த அறிக்கையில் அவரைப் பற்றிய பாராட்டு ; பணியாற்றியதற்குச் சர்க்காரின் பதக்கம் ; லேடிஸ்மித் என்ற இடத்தில் பிரபுசிங்கின் தீரச்செயல் ; வைசிராய் லார்டு கர்ஸன் அவ்வீரனுக்குத் தந்த பரிசு.

1900 — — போயர் யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டம்.

1901 — — காந்திஜி மீண்டும் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி, பம்பாயில் பாரிஸ்டர் தொழிலை நடத்த உத்தேசித்தது ; கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் காந்திஜி கொண்டு வந்த தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது; கோகலே வீட்டில் தங்கி அவருடன் பழகியது.

1902 — மே — பம்பாயில் தம் அலுவலகத்தைத் திறந்தது.

1902 — இறுதி — டிரான்ஸ்வாலில் ஆசியாக்காரர்களுக்கு விரோதமாக இயற்றப்பட்ட சட்டங்களைக் கண்டித்துக் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு மீண்டும் அழைக்கப்பட்டு அவர் தென்னாப்பிரிக்கா சென்றது.

1903 — — டிரான்ஸ்வால் உயர்நீதி மன்றத்தில் காந்திஜி அட்டர்னியாகச் சேர்ந்தது ; ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில் தம் தொழிலை நடத்தியது ; டிரான்ஸ்வால் பிரிட்டிஷ் இந்தியக் கழகத்தின் மூலம் ஆசியா இலாகாவின் ஊழல்களை நீக்க அவர் முயற்சி செய்தது.

1904 — 1905 — ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில் இந்தியர் குடியிருப்புக்களில் பிளேக் நோய் ; காந்திஜி, காட்பிரே மற்றவர்களும் மக்களுக்குச் சிகிச்சை செய்ய உழைத்தது ; டர்பனில்

போனிக்ஸ் குடியிருப்பை நிறுவியது; ரஸ்கின் 'அண்டு திஸ் லாஸ்ட்' என்ற நூலில் அவருக்கு இருந்த ஈடுபாடு; உணவு பற்றிய பல கட்டுரைகள் குஜராத்தி மொழியில் எழுதியது; வாழ்வு முழுவதும் பிரம்மசரிய விரதம் பூண்டது. தென்னுப்பிரிக்க இந்தியரின் கொள்கைகளையும் குறைகளையும் எடுத்துக் கூறும் ஒரே பத்திரிகையான 'இந்தியன் ஒப்பினிய'னைத் தொடர்ந்து நடத்தியது; ஜூலு கலகம். இந்திய மருத்துவ உதவிப் படையொன்றைக் காந்திஜி திரட்டியது.

1906 — ஆகஸ்டு *22* — டிரான்ஸ்வால் கெஜெட்டில் ஆசியத் திருத்தச் சட்ட அவசர மசோதா பிரசுரம். இந்திய சமூகத்தினருக்கு அகௌரவம் இழைக்கும் அதன் ஷரத்துக்கள்.

1906—செப்டம்பர் *11*- இந்தக் 'கறுப்பு'ச் சட்டத்தை எதிர்த்து, ஜொஹன்னஸ்பர்க் எம்பயர் அரங்கில் இந்தியர்கள் கூடி நிறைவேற்றிய தீர்மானம்; முகம்மது காச்சலியாவின் சபதம். சத்தியாக்கிரக உதயம். சாத்துவிக எதிர்ப்பினின்று அது வேறானது.

1906 — அக்டோபர் — இங்கிலாந்துக்குச் சென்ற முதல் இந்திய தூதுகோஷ்டி.

1906 — நவம்பர் *8* — காலனி மந்திரி லார்டு எல்ஜின், இந்தியா மந்திரி (லார்டு) ஸ்ரீ மார்லி இவர்களுடன் பேட்டி; தாதாபாய் நவ்ரோஜியின் வாயிலாக இந்திய தேசீய காங்கிரஸ் மகாசபையின் பிரிட்டிஷ் கமிட்டியுடன் தொடர்பு; அக்கமிட்டி செய்த உதவி. தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியக் கமிட்டியை நிறுவியது.

1906 — நவம்பர் *29* — தூதுகோஷ்டிக்கு மிகவும் துணைபுரிந்த ஆங்கில இளைஞர் ஸைமண்ட்வின் மரணம்,

1906 — டிசம்பர் *2* — தூதுகோஷ்டி தென்னுப்பிரிக்காவுக்கு நம்பிக்கையுடன் திரும்பியது.

1907 — மார்ச்சு 21 — டிரான்ஸ்வாலில் பொறுப்பாட்சி ஏற்பட்டு, புதிய பார்லிமெண்டில் ஆசியாக்காரர் பதிவுச் சட்டம் நிறைவேற்றம்; பழைய சட்டத்தின் புதிய உருவமே இது. அதன்படி ஜூலை இறுதிக்குள் இந்தியர்கள் தம்மைப் பதிவு செய்து கொள்ளவேண்டும்.

1907 — ஜூலை 1 — இந்தச் சட்டம் அமலுக்கு வந்தது; பிரிட்டோரியாவில் முதன்முதல் பதிவு ஆவணங்கள் திறக்கப்பட்டன.

1907 - அக்டோபர் 25 — 'கறுப்பு'ச் சட்டத்தை எதிர்த்து டிரான்ஸ்வாலில் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் ஆரம்பம்.

1907 — நவம்பர் 11 — சத்தியாக்கிரகிகள் கைது; ஜெர்மிஸ்டனில் பண்டித ராமசுந்தரர் முதல் சத்தியாக்கிரகக் கைதி.

1907 — டிசம்பர் 25 — நீதி மன்றத்தில் ஆஜராகும்படி காந்திஜிக்குச் சம்மன்.

1907 — டிசம்பர் 28 — டிரான்ஸ்வால் எல்லையைவிட்டுப் போக வேண்டுமென்று காந்திஜிக்கு மாஜிஸ்ட்ரேட் ஜார்டனின் உத்தரவு.

1908 — ஜனவரி 10 — அவர் மறுத்தது; அதற்காக அவருக்கு இரண்டு மாதச் சிறைவாசம்.

1908 — ஜனவரி 30 — ஜெனரல் ஸ்மட்ஸைச் சந்தித்துப் பேசக் காந்திஜிக்கு அழைப்பு. முதல் ராஜி ஒப்பந்தம்; சத்தியாக்கிரகக் கைதிகள் விடுதலை. இந்தியர் தம்மைப் பதிவு செய்துகொண்டால் சட்டத்தை ரத்து செய்வதாக டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் தந்த உறுதி.

1908 — பெப்ரவரி 10 — விரல் முத்திரை தருவது இந்தியர்களைக் காட்டிக் கொடுப்பதாகுமென்று பட்டாணியர்களின் வஞ்சினம்; மீர் ஆலம் காந்திஜியை அடித்துக் கொல்ல முயன்றது; ஸ்ரீ டோக்கின் வீட்டில் காயத்துக்கு அவர் சிகிச்சை பெற்றது. தீங்கிழைத்தவர் மீது எந்த நடவடிக்கையும் அவர் தொடராமல் இருந்தது.

1908 — ஜூன் 24 — சர்க்கார், கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றத் தவறியது.

1908 — ஜூலை 8 — ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில் எல்லையைத் தாண்டி வந்ததற்காக ஸோராப்ஜி கோர்ட்டில் ஆஜரானார்.

1908 — ஜூலை 9 — காந்திஜி அவருக்காக வாதாடியது; ஸோராப்ஜி விடுவிக்கப்பட்டார்.

1908 — ஜூலை 10 — ஏழு திங்களுக்குள் ஸோராப்ஜி டிரான்ஸ்வாலை விட்டுச் செல்ல மாஜிஸ்டிரேட் உத்தரவு.

1908 — ஜூலை 22 — சாம்ராஜ்ய சர்க்காருக்கும் லார்டு செல்போர்னுக்கும் முறையிடத் தந்தி; வர இருக்கும் கடுமையான ஆசியா மசோதாவுக்கு அரசர் அனுமதி தரக்கூடாதென விண்ணப்பம்.

1908 — ஆகஸ்டு 8 — சத்தியாக்கிரகப் படையுடன் தாவூத் சேட் டிரான்ஸ்வால் எல்லைக்கு வந்தது; எல்லோரும் கைதியானது.

1908 — ஆகஸ்டு 22 — இந்தியர் மறுபடியும் தம்மைப் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டுமென டிரான்ஸ்வால் சட்டசபையில் சட்டம் அமலாகியது.

1908 — ஆகஸ்டு 28 — சத்தியாக்கிரகிகள் மீண்டும் பிரிட்டோரியாவில் கைது.

1908 — ஆகஸ்டு 30 — பிரிட்டோரியாவில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் 200 பதிவுப் பத்திரங்கள் தீக்கிரை.

1908 — ஆகஸ்டு 31 — மீண்டும் டிரான்ஸ்வால் எல்லைக்குள் புகுதல்.

1908—செப்டம்பர்7 — காந்திஜி வால்க்ஸ்ரஸ்ட்டில் கைது; ஒரு வாரம் பொறுத்து வழக்கு விசாரணை. இரண்டு மாதம் சிறைத்தண்டனை.

1908—நவம்பர் 6-14— இந்தியர்கள் பல இடங்களில் கைது.

1908 — டிசம்பர் 23 — காந்திஜி விடுதலையானார்.

1909 — ஜனவரி 9 — டர்பனில் 'மெர்க்குரி' பத்திரிகை நிருபருடன் காந்திஜி பேட்டி.

1909 — ஜனவரி 15 — காந்திஜி நேட்டாலிலிருந்து வால்க்ஸ் ரஸ்ட்டுக்குப் போகும்போது மூன்று தடவை கைதானது; மீண்டும் மூன்று மாதச் சிறைத் தண்டனை; ஹமீதியா, உமர்ஜி ஸாலே, டேவிட் எர்னஸ்ட் முதலியோருக்கும் மூன்று மாதச் சிறைத் தண்டனை.

1909 — ஜனவரி 29 — குருகர்ஸ்டார்ப்பில் மீண்டும் சிறை புகுவதான தீர்மானத்தை இந்தியர்கள், ஒரு கூட்டத்தில் நிறைவேற்றியது.

1909 — பிப்ரவரி 6 — மிஸ்டர் ஹோஸ்கன் லண்டன் 'டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் எழுதிய கடிதம்.

1909 — பிப்ரவரி 10 — ரொடீஷியாவில் ஆசியச் சட்டம் அரசர் சம்மதம் பெற்றது.

1909 — பிப்ரவரி 12 — பார்ஸி ருஸ்தம்ஜிக்கு மீண்டும் ஆறு மாதம் சிறை.

1909 — மார்ச்சு 6 — புளும்பாண்டீன், மற்றும் பல இடங்களில் இந்தியர் குடியேற்றத்தைக் குறித்து வெள்ளையரின் கிளர்ச்சி.

1909 — மார்ச்சு 12 — பிரிட்டோரியாவில் காந்திஜியின் கைகளுக்கு விலங்கிட்டு நீதி மன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்பட்டது.

1909 — மார்ச்சு 20 — டெலகோவா விரிகுடாவில் சத்தியாக்கிரகிகளை நாடு கடத்தத் தீவிர முயற்சி.

1909 — ஏப்ரல் 5 — சாம்ராஜ்ய சர்க்காரின் 'ப்ளூ புக்' அறிக்கை.

1909 — ஏப்ரல் 30 — காச்சலியாவும் மற்றவரும் விடுதலையாதல்.

1909 — மே 24 — காந்திஜிக்கு நான்காவது தடவை மூன்று மாதச் சிறைத்தண்டனை.

1909 — ஜூன் 7 — ஜெர்மிஸ்டன் வெள்ளையரின் இலக்கியப் பேச்சரங்கில் காந்திஜி ஆற்றிய 'சத்தியாக்கிரக நெறி' என்ற சொற்பொழிவு.

1909 — ஜூன் 16 — ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில் இந்திய சமூகத்தினர் கூடிக் காச்சலியா முதலானவர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்பப் பிரஸ்தாபம்.

1909 — ஜூன் — இங்கிலாந்துக்குச் சென்ற இரண்டாவது தூதுகோஷ்டியில் காந்திஜி.

1909 — ஜூலை 7 — சிறையிலிருந்து விடுதலையானதும் நாகப்பனுடைய மரணம்.

1909—செப்டம்பர் 16— தூது கோஷ்டி லார்டு குரூவுடன் பேட்டி.

1909 — நவம்பர் — தூதுகோஷ்டி தென்னாப்பிரிக்கா திரும்புதல்; கடல் பிரயாணத்தின்போது 'இந்திய சுயராஜ்யம்' என்ற நூலைக் காந்திஜி குஜராத்தியில் இயற்றியது.

1909 — டிசம்பர் 1 — சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தினருக்கு வள்ளல், சர் ரத்தன் டாட்டா தந்த 25,000 ரூபாய் நன்கொடை.

1910 — மே 30 — ஜொஹன்னஸ்பர்க்குக்கு அருகில் டால்ஸ்டாய் பண்ணையை காந்திஜி அமைத்தது.

1910 —அக்டோபர்16— வெளியேற்றப்பட்ட சமயம் டெலகோவா விரிகுடாவில் கப்பலில் நாராயணசாமி மரணம்.

1910 — நவம்பர் — டீப்க்லூப் சிறை அதிகாரிகள் கொடுமையாக நடத்தியதால் சத்தியாக்கிரகிகள் உண்ணாவிரதம் கொண்டது.

1912 — — ஐரோப்பிய உடை பூணுவதையும் பால் அருந்துவதையும் காந்திஜி விட்டொழித்து 'நீதி தர்மம்' என்ற நூலை எழுதியது.

1912 — பிப்ரவரி — குடியேற்ற நிறுத்த மசோதா யூனியன் கெஜெட்டில் வெளியாதல்.

1912 — ஏப்ரல் 25 — அந்த மசோதா பார்லிமெண்டில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

1912 —அக்டோபர் 22- தென்னாப்பிரிக்காவில் ஸ்ரீ கோகலே. ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில் அவர் நிகழ்த்திய பிரசித்திபெற்ற சொற்பொழிவு. மராட்டியில் அவர் பேசியது. டிரான்ஸ்வால் அரசாங்கத்து மந்திரிகளை அவர் சந்தித்தல். இந்தியர்களுக்குக் கோகலே தந்த நம்பிக்கை. டர்பனில் அவரைக் கௌரவிக்க ஐரோப்பியர் நடத்திய விருந்து உபசாரம்.

1912 — நவம்பர் 17 — கோகலே இந்தியாவுக்குத் திரும்புதல்.

1913 — — உள்ளத் தூய்மைக்காகக் காந்திஜி ஒரு வாரம் பட்டினி இருத்தல்; பண்ணையில் எவரோ நெறி தப்பியதற்காக நான்கு மாதம்வரை அவர் ஒரு வேளை உணவு கொள்ளுதல்.

1913 — மார்ச் 14 — இந்தியரின் மணமுறை செல்லாதென நீதிபதி ஸெயர்ஸ், கேப் உயர்நீதி மன்றத்தில் தந்த தீர்ப்பு; இதனால் இந்திய சமூகத்திற்குப் பெரிய அதிர்ச்சி. இதை எதிர்த்துப் பெண்களும் சிறை புக உறுதிகொண்டது.

1913 —செப்டம்பர் 23- போனிக்ஸ் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கு மூன்று மாதச் சிறைத் தண்டனை. கஸ்தூரி பாய் காந்தியும் சிறை புகுந்தார்.

1913 —அக்டோபர் 21- டிரான்ஸ்வாலைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கும் மூன்று மாதச் சிறைத் தண்டனை; போனிக்ஸ் கோஷ்டியுடன் சிறையில் வைக்கப்பட்டனர். சுரங்கத் தொழிலாளர்களிடையே இந்தக் கிளர்ச்சி பரவியது.

1913 — நவம்பர் 6 — மூன்று பவுன் தலை வரியை ரத்து செய்வதான உறுதிமொழியை அரசாங்கம் மீறவே, மீண்டும் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பம்; 2,073 ஆண்கள், 127 பெண்கள், 57 சிறுவர்களைக் கொண்ட இந்தியர்கள் எல்லையைத் தாண்டுவதற்கான ஓர் அணிவகுப்பு யாத்திரையைக் காந்திஜி நடத்தியது. அவர் கைதாகி ஜாமீனில் தண்டனை விடுபட்டது.

1913 — நவம்பர் 8 — வேறு குற்றங்களுக்காகவும் காந்திஜி மீண்டும் கைது; ஜாமீனில் விடுதலை.

1913 — நவம்பர் 9 — மீண்டும் காந்திஜி கைது.

1913 — நவம்பர் 11 — அவருக்கு ஒன்பது மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

1913 — நவம்பர் 14 — மீண்டும் மூன்று மாதச் சிறைத் தண்டனை; சிறையில் அவருக்கு ஏற்பட்ட கடினமான அனுபவங்கள்

1913 - நவம்பர் — 15 — கால்லென்பாக்குக்கும் போலக்குக்கும் சிறைத் தண்டனை.

1913 — டிசம்பர் 18 — மூவரும் நிபந்தனையின்றி விடுவிக்கப் பட்டனர். காந்திஜி சிறை மீண்டதும் ஒரே வேளை உணவு கொள்ளுதல்; கூலியாளின் உடையை அணிதல்.

1913 — இறுதி — லார்டு ஹார்டிஞ்சு தென்னுப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரகிகளின் உறுதியைப் பாராட்டிப் பேசியது; தென்னுப்பிரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் இது பரபரப்பை மூட்டியது.

1914 — ஜனவரி 5 — டர்பன் சிறையில் வயதான சத்தியாக்கிரகி ஹர்பத் சிங்கின் மரணம்.

1914 — ஜனவரி 21 — ஜெனரல் ஸ்மட்ஸுடன் காந்திஜியின் கடிதத் தொடர்பு; ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸும் காந்திஜியும் பன்முறை ஸ்ரீ ஸ்மட்ஸைச் சந்தித்து, செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின்படி சத்தியாக்கிரக இயக்கம் நிறுத்தம்.

1914 — பிப்ரவரி 22 - கடுங்காய்ச்சலுடன் மாரிட்ஸ்பர்க் சிறையிலிருந்து வெளிவந்த, வீரமிகுந்த தமிழ் பெண்மணி வள்ளியம்மாளின் மரணம்.

1914 — ஜூலை 18 — காந்திஜி தம் மனைவியுடன் தென்னுப்பிரிக்காவை விட்டு இந்தியாவுக்குச் செல்ல இங்கிலாந்து மார்க்கமாகப் பயணமாதல்.

2

டால்ஸ்டாய்க்குக் காந்திஜியின் கடிதங்கள்

(1)

வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பாலேஸ் ஹோட்டல்,
4, விக்டோரியா ஹாஸ்டல்,
லண்டன் - W. C.
10—11—1909.

அன்புள்ள ஐயா,

'ஹிந்துவுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதம்' என்பதைப்பற்றியும், தங்களுக்கு நான் எழுதிய கடிதத்தில் கண்டிருந்த விஷயங்களைப்பற்றியும் ரிஜிஸ்தர் தபாலில் எனக்கு வந்த தங்கள் பதிலுக்காக என் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தங்களுக்கு உடல்நலக் குறைவென்று கேள்விப்பட்டு, தங்கள் கடிதம் நான் பெற்றுக்கொண்டதைக் குறித்து ஒரு பதில் எழுதித் தொந்தரவு தர விரும்பவில்லை. என் நன்றியைத் தெரிவிப்பது வெறும் உபசாரமே தவிர வேறில்லை. ஆனால் மிஸ்டர் அயில்மர் மாட், தாங்கள் இப்போது உடல் நலத்துடன் இருப்பதாகவும், வழக்கப்படி கடிதப் போக்குவரத்தைக் காலை நேரங்களில் கவனித்து வருவதாகவும், நான் அவரைச் சந்தித்த போது கூறினர். இது எனக்கு ஒரு நல்ல செய்தி. தங்கள் போதனையின்படி மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களைக் குறித்து மேலும் எழுதுவதற்கு இது எனக்குத் துணிவைத் தருகிறது. இப்போது தென்னப்பிரிக்காவில் இருக்கும் என் நண்பரான ஆங்கிலேயர் ஒருவர், என் வாழ்க்கைபற்றி எழுதியுள்ள நூலின் ஒரு பிரதி இத்துடன் தங்களுக்கு அனுப்பி இருக்கிறேன். அது, நான் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒரு போராட்டத்தைப் பற்றியதாகும். அதற்காக என் வாழ்வையே அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன். அதற்குத் தங்களுடைய தீவிர அக்கறையையும் ஆதரவையும் பெற எப்போதும் காத்திருக்கும் நான் இதை அனுப்புவதால் தவறொன்றும் செய்யவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்கள் முனைந்துள்ள இப்போராட்டம், இன்று உலகத்திலேயே பெரிதென்பது என் கருத்து. அதன் இலக்கும், அந்த இலக்கை அடையும் வழிகளும் உன்னதமானவை என்பதாலேயே, இதில் பங்குகொண்டிருப்பவர் பாதி

பேருக்குமேல் தம் சுகத்தைப் பாராமல், தம் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கும், எத்தனையோ சோதனைகளுக்கும் உள்ளாகி இருக்கின்றனர். நான் விரும்புவது போல் இந்தப் போராட்டத்திற்குப் பெரியதோர் விளம்ப்ரம் செய்ய என்னால் இயலவில்லை. தாங்கள் இன்று உலகம் போற்றும் பெருந்தகையானதால், ஸ்ரீ டோக்கின் நூலில் கண்டிருக்கும் உண்மைகளைக் குறித்துத் திருப்தி ஏற்பட்டிருக்குமானால், அந்த உண்மைகளைக் கொண்டு நான் வந்துள்ள முடிவுகள் நியாயமானவையென்று தங்களுக்குத் தோன்றினால், இந்தக் கிளர்ச்சியை நாடறியச் செய்யத் தங்களுக்குள்ள செல்வாக்கை உபயோகிக்க முடியுமா ? தங்களுக்குத் தோன்றும் முறையில் இது கைகூடுமாயின் தர்மம் வெற்றி பெறுவதோடு, அதர்மம், துவேஷம், பொய்மை இவற்றை அன்பும் உண்மையும் வெல்லும் என்பதைக் காட்டும். இந்தியாவின் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கும், உலகில் மற்றப் பகுதியில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்டோருக்கும் இது சிறந்த படிப்பினையாக அமையும். வேறு இடத்தில் இராது போனாலும், இந்தியாவிலாவது இது பலனைத் தரும் என்று எண்ணுகிறேன். பலாத்காரச் சக்திகளை முறியடிக்கக் கடைசிவரை விடாமல் இப்போராட்டத்தை நடத்தினால் – அது முடியுமென்றுதான் எனக்குப் படுகிறது – வெற்றியைக் குறித்து எனக்குத் துளியேனும் ஐயம் இல்லை. தாங்கள் கூறியவாறு எங்களுக்கு அளிக்கும் ஒரு தைரியம் எங்கள் உறுதிப்பாட்டை எவ்வளவோ வலுவாக்கும்.

இந்தப் பிரச்னைக்கு முடிவு காண நடந்த ஒப்பந்தப் பேச்சு, நடைமுறையில் பலன் அளிக்காது போயிற்று. என் சகாவுடன் நான் இந்த வாரமே தென்னாப்பிரிக்காவுக்குத் திரும்புகிறேன். சிறைவாசம் அனுபவிக்கவேண்டியதுதான் நான். இந்தப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு என் மகன் ஆறு மாதக் கடுங்காவல் சிறைவாசம் செய்யும் நற்செய்தியைத் தங்களுக்குக் கூறுகிறேன். இது நான்காவது முறை அவன் சிறை சென்றது. இதற்குத் தாங்கள் தயை கூர்ந்து பதில் கடிதம் போடுவதாக இருந்தால் பெட்டி நெ. 6522 ஜொஹன்னஸ்பர்க் தெ. ஆ. என்ற விலாசத்திற்கே போடவும்.

தாங்கள் உடல் நலத்துடன் இருப்பீர்களென நம்புகிறேன்.

கௌன்ட் லியோ டால்ஸ்டாய்,
யாஸ்னா போல்யானா,
ருஷியா.

இப்படிக்கு,
தங்கள் பணிவுள்ள ஊழியன்,
மோ. க. காந்தி.

(2)

மோ. க. காந்தி,
அட்டர்னி.

21-24 கோர்ட்டு விடுதி,
4-ஆம் ஏப்ரல், 1910,
டிரான்ஸ்வால் - தென்னப்பிரிக்கா.

கௌன்ட் லியோ டால்ஸ்டாய்,
யாஸ்னு போல்யானு.
ருஷியா.

அன்புடையீர்,

நான் லண்டனில் தாற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்தபோது தங்களுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தது தங்களுக்கு நினைவிருக்கும். தங்கள் கொள்கையைப் பின்பற்றும் எளியனுன நான் எழுதிய ஒரு சிறு நூலை இத்துடன் அனுப்பியுள்ளேன். இது என் குஜராத்தி மூலநூலிலிருந்து என்னுடைய சொந்த மொழிபெயர்ப்பாகும். எதிர்பாராத வகையில் மூலநூல் இந்திய அரசாங்கத்தால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. ஆகவே, நான் இந்த மொழிபெயர்ப்பை வெளியிடத் துரிதப்பட்டேன். தங்களுக்கு யாதொரு தொந்தரையும் கொடுக்கக்கூடாதென்பது என் எண்ணம். உடல் நலத்துடன் இருந்து, பொழுதும் இருப்பின் இச்சிறு நூலைப் படிக்கவும். இதைக் குறித்துத் தங்கள் மதிப்புரை எனக்குக் கிடைக்குமானுல், அதை நான் பெரிதும் போற்றுவேன். தாங்கள், எனக்கு வெளியிட அனுமதி தந்த தங்கள் கடிதத்தின் அச்சுப் பிரதிகளில் சில அனுப்பியிருக்கிறேன். இந்திய மொழிகளில் ஒன்றில் அது ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிக்கு,
தங்கள் ஊழியன்,
மோ. க. காந்தி.

(3)

21-24, கோர்ட்டு விடுதி,
ஜொஹன்னஸ்பர்க்,
15 ஆகஸ்ட், 1910.

அன்புடையீர்,

எனக்கு உற்சாகமும், உளமார்ந்த அன்பும் தரும் தங்கள் மே எட்டாம் தேதிக் கடிதத்திற்காக நான் மிகவும் கடப்பாடுடையேன். எனது சிறு நூலான ‘இந்திய சுயராஜ்யம்’

என்பதைப் பொதுப்படையாகத் தாங்கள் உவப்பதைப் பெரிதாக மதிக்கிறேன். சமயம் வாய்க்கும்போது இந்நூலுக்கு விரிவான தொரு மதிப்புரை தருவீர்களென எதிர்பார்க்கிறேன். அவ்வாறு செய்வதாகத் தங்கள் கடிதத்திலும் எனக்கு உறுதி கூறி யிருக்கிறீர்கள்.

டால்ஸ்டாய் பண்ணையைக் குறித்து ஸ்ரீ கால்லென்பாக் தங்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார். அவரும் நானும் பல வருடங்களாக நண்பர்கள். 'மை கன்பெஷன்' (நான் ஒப்புக்கொள்வது) என்ற தங்கள் நூலில் மிகத் தெளிவாக விவரித்துள்ள அனுபவங்களை அவர் தம் வாழ்வில் கண்டவரென நான் கூற முடியும். வேறு எந்த நூலும், இவ்வளவு அவர் உள்ளத்தில் பதியவில்லை. உலகிற்குத் தாங்கள் காட்டிய லட்சியத்தை இன்னும் கடைப் பிடிக்கவே, என்னுடன் கலநது ஆலோசனை செய்த பிறகு, தம் பண்ணைக்குத் தங்கள் பெயரை வைக்கத் துணிந்தார் அவர்.

சாத்துவிக எதிர்ப்பாளர்கள் உபயோகித்துக்கொள்ளத் தம் பண்ணையில் இடம் தந்த அவருடைய தாராள மனப்பான்மையைப் பற்றி, இத்துடன் நான் அனுப்பும் 'இந்தியன் ஒப்பினியன்' பத்திரிகையின் இதழ்கள் பூரணமான தகவலைத் தரும்.

தங்களுக்குப் பெருஞ்சுமையாக இது போன்ற விஷயங்களை நான் கூறி இருக்கக்கூடாது ; ஆனால் டிரான்ஸ்வாலில் இப்போது நடைபெறும் சாத்துவிகப் போராட்டத்தில் தாங்கள் விசேஷ அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருப்பதால் இவ்வாறு செய்தேன்.

இங்ஙனம்,

கௌன்ட் லியோ டால்ஸ்டாய்
யாஸ்னா போல்யானா.

தங்கள் நம்பகமான ஊழியன்,
(ஒப்பம்) மோ. க. காந்தி.

3

ஸ்ரீ போலக்குக்கு எழுதிய கடிதம்

[தென்னாப்பிரிக்க சத்தியாக்கிரக காலத்தில் போனிக்ஸ் ஆசிரமத்தைக் காந்திஜி மிக முக்கியமாகக் கருதினர். அவர் தாம் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்தில் தம் மகனுக்கு எழுதிய கடிதத்திலும் போனிக்ஸை நிர்வகித்து வருவதே முக்கியமான வேலை என்று குறிப்பிட்டார். ஸ்ரீ ஹெச். எஸ். எல். போலக்குக்குக் காந்திஜி 1909 ஏப்ரல், 26-ஆம் தேதி எழுதிய கடிதம் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. போனிக்ஸைப்பற்றி அவர் கொண்டிருந்த சிரத்தையையும், அதற்காக எந்தத் தியாகத்திற்கும் தயாராகியிருந்தார் என்பதையும் இக்கடிதம் காட்டுகிறது]

கைதி எண்: 777,
பிரிட்டோரியா சிறை,
26—4—1909

எனது அன்புள்ள ஹென்ரி (போலக்),

பணப் பிரச்னையைத் தவிர வேறு எதுவும் எனக்கு அவ்வளவாகக் கவலை தரவில்லை. போனிக்ஸ் கடன்பட்டிருப்பது என்பதையே நான் வெறுக்கிறேன். ஆபீஸ் கடன் என்பதும் அதே தான் நகைகள் மாத்திரமேயன்றி, இங்கிலாந்திலிருந்து நான் வாங்கி வந்தவையான சில சட்டப் புத்தகங்கள், ரிபோர்டுகள் ஆகியவைகளையும் தியாகஞ் செய்துவிடவேண்டியதே. இதேபோல ஆபீஸிலிருக்கும் பெரிய இரும்புப் பெட்டி, சுழலும் அலமாரியிலிருக்கும் (ஆங்கிலக்) கலைக்களஞ்சியப் புத்தகங்கள் ஆகியவைகளையும் தியாகஞ் செய்துவிட வேண்டும். சட்ட புத்தகங்களை ஸ்ரீ பிளேபோர்டு, பென்ஸன் அல்லது உடல் நலத்துடன் இருந்தாரானல் காட்பிரே ஆகியவர்களிடம் காட்டவும். இவைகள் எல்லாவற்றையுமோ அல்லது இவற்றில் சிலவற்றையோ இவர்களில் யாருமே வாங்க்கிகொள்ள முடியாவிட்டால், ஒரு ஜாபிதாவை எல்லோருக்கும் நீங்கள் அனுப்பலாம். வாங்கிய விலையில் 10 சத விகிதம் குறைத்து அவற்றை விற்கவேண்டும். இரும்புப் பெட்டி குறைந்தது 15 பவுனுக்காவது விற்கும். (கர்ட்டிஸின்) கலைக்களஞ்சியத்திற்குக் காட்பிரே பணம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. கர்ட்டிஸ் என்னிடம் 5 பவுன் வாங்கியிருந்தார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். கணக்கில் இத்தொகை காணப்படவில்லை. இதை இப்பொழுது வசூலித்தாகவேண்டும்.

மணிலாவிடமிருந்து எனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் வந்தது; அதன் நடை மோசமாக இல்லை. ஸ்ரீமதி பைவெல் (ஸ்ரீமதி வெஸ்டின் தாயார்), தம் பேத்தியைக் குறித்துப் பெருமைப் படுகிறார் எனக் காண்கிறேன். அவளே மிகுந்த அழகானவள் என்று கருதுகிறாள்... போனிக்ஸிலேயே இருப்பவன் என்று கூறவேண்டியவனான வால்டோ (ஸ்ரீ போலக்கின் மகன்) மற்றவர்கள் பின்பற்றுவதற்கு ஓர் உதாரணமானவன். ஆனால், அப்படிப் பின்பற்றுவது என்பது கஷ்டமான சாதனையே. கர்ட்டிஸின் சொற்பொழிவு எப்படி நடந்தது, எங்கு நடந்தது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். பம்பாயிலிருந்து ஏதாவது புத்தகங்கள், அச்சு எழுத்துக்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறாரா? டக்கர் தம்பதிகள் சகன்லாலுடன் தங்கியிருக்கிறார்கள் என அறிகிறேன். வாய் பேசாமல் கஷ்டத்தைச் சகித்துக்கொள்ளுவதில் மில்லி (ஸ்ரீமதி போலக்) போன்ற பழக்கமுடையவர் அவர். ஆனால், கஷ்டம் இருவரையுமே பாதிக்கிறது. ஆகையால், அவர்கள் நண்பர்களின் நிலைமையைச் சங்கடத்திற்குள்ளாக்கிவிடுகின்றனர். இதனாலேயே தமது சக்திக்கு மிஞ்சி சகன்லால் காரியங்களைச் செய்து விடக்கூடாது என்பது என் கவலை. அவருடைய தாயார் கூறுவதுபோல, பசுமையான மரத்தின் நிழலில்கூட வெந்து போய்விடுவது அவர் சுபாவம். வளர்ந்த பையனாக நான் முதன் முதலில் அவரைப் பார்த்தது முதற்கொண்டே இதுவே அவருடைய குணமாக இருந்து வந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். என் கருத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்கு எந்தவிதக் காரணமும் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகையால், அதிக சிரமப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம் என்று அவரிடம் தயை செய்து சொல்லுங்கள். போனிக்ஸில் இருப்பவர்கள் எல்லோருமே டால்ஸ்டாயின் 'வாழ்க்கையையும் சுவானுபவத்தையும்' படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இவை இரண்டும் ஆத்மாவைக் கிளறிவிடும் நூல்கள். இவற்றை இரண்டே நாட்களில் சுலபமாகப் படித்துவிடலாம். நான் வாங்கி வந்த கவியின் (ஸ்ரீ ராமசந்திராவின்) இரு பகுதிகளையும் குஜராத்திகள் படிக்க வேண்டும். மாலையில் நடக்கும் அரைமணிப் பிரார்த்தனை நேரத்தில் 10 நிமிடங்களையும், ஞாயிற்றுக்கிழமை நடக்கும் ஒரு மணிப் பிரார்த்தனையில் அரை மணியையும் இதற்காகச் செலவிடலாம். அவருடைய வாழ்க்கையையும் அவர் எழுதியிருப்பவைகளையும் பற்றி நான் சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அவர் காலத்தில் அவரே சிறந்த இந்தியர் எனக் கருதுகிறேன். மத நோக்கோடு பார்க்கும்போது டால்ஸ்டாயைவிட மிக உயர்வாக இவரை நான் கருதுகிறேன். நான் படித்த புத்தகங்கள்

எனக்கு அதிக மன ஆறுதலை அளித்தன. அவைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கவேண்டும். ஆங்கில நூல்களைப் பொறுத்தவரையில் எண்ணத்தின் தூய்மையில் டால்ஸ்டாயின் நூல்கள் இணையற்றவை என்பது என் அபிப்பிராயம். வாழ்க்கையின் லட்சியத்தைக் குறித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விளக்கம் பதில் சொல்ல முடியாததாவதோடு அறிவதற்கும் எளிதானது. கவியும், டால்ஸ்டாயும் தாங்கள் போதித்தபடியே நடந்தும் வந்தனர். கவி தமக்குள்ள சிறந்த அநுபவங்களைக் கொண்டு எழுதுகிறார்.

ரவிசங்கர் ஜகஜீவன் கம்பெனிக்கு எழுதி, அவர்களுக்கு நான் எவ்வளவு பாக்கி தரவேண்டும், மாதந்தோறும் என் சகோதரிக்கு எவ்வளவு அனுப்புகிறார்கள் என்பதை எனக்கு தெரிவிக்கும்படி சகன்லாலிடம் அறிவிக்கிறீர்களா?

இயற்கையாகவே தன் படிப்பு விஷயத்தில் மணிலால் ஏதோ அதிருப்தியுடன் இருக்கிறான். இது தவிர்க்க முடியாதது. பரீட்சிக்கும் கட்டத்திலேயே நாம் இப்பொழுது இருக்கிறோம்; இதில் கஷ்டப்படக்கூடியவர்கள் முதலில் மாணவர்களே. என்றாலும், அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பவற்றை அவன் கற்றுக் கொள்ளட்டும். ஒரு நாளைக்கு அவனைப் பரீட்சை செய்து பார்க்க வேண்டும் என்று இருக்கிறேன். க்ஷேத்திர கணிதப் பாடத்தை நன்றாகப் படித்திருப்பதாகவே எண்ணியிருந்தான். ஆனால், அதில் அவனுக்குத் தேர்ச்சி போதாது. ஒழுங்கான, விடாமுயற்சியோடு கூடிய பழக்கங்களில் அவன் பழகட்டும்; பிறரை எதிர்பார்க்காமல் தானே வாழவும் கற்றுக்கொள்ளட்டும். நானே கொஞ்சம் பாடங்களை அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க என்னால் இனி முடியும் என்று நம்புகிறேன். தமிழ்ப் பாடங்களை மாணிக்கத்திவிடம் சிறுவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். போலிக்வில் கிட்சன் ஒரு நாள் இருந்தது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அங்கே தங்கியது குறித்து அவருக்கு மகிழ்ச்சிதானா என்பதைப் பற்றி மணிலால் எழுதவில்லை. அவர் அங்கே சுகமாக இருப்பதற்கு எல்லா வசதிகளும் செய்துகொடுக்கப்பட்டன என்றே நம்புகிறேன். மகன்லால் இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் பல செய்யுட்களை மனப்பாடஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். இனிப் பல தமிழ் வாக்கியங்களையும் அவர் மனப்பாடம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென அவருக்கு யோசனை கூறுகிறேன். சாஞ்சி சந்தோஷமாக இருக்கிறாளா? அல்லது ஹரிலாலிடமிருந்து பிரிந்துவிட்டதைக் குறித்துக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறாளா? ஸ்ரீமதி காந்தி இப்பொழுது வீட்டு வேலைகளைக்

கவனிக்கிருளா ? போனிக்ஸில் இருப்பவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டதற்காக டாக்டர் நாஞ்சிக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கோருகிறேன். அவருக்கு நான் கடமைப்பட்டிருப்பதை அவர் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிருர். பள்ளிக்கூடக் கட்டட வேலை எதுவரை நடந்திருக்கிறது ? இந்நாட்டில் இன்னும் சிறிது காலம் இருப்பதெனச் சுவாமிஜி (சங்கரானந்தஜி) முடிவு செய்திருப்பது குறித்து மகிழ்ச்சி. அவரைச் சந்திக்கும் போது பூணூலைக் குறித்து அவரிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம் என நம்புகிறேன். ரெயிலில் அவருக்கு நான் பீட்டர்மாரிட்ஸ்பர்க் விலாசத்திற்கு எழுதிய கடிதம் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கும். ஹிந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே இப்பொழுது இருந்து வரும் நல்லெண்ணத்தை வளர்க்க அவர் எல்லா முயற்சிகளையும் செய்ய வேண்டும் என்பதே எனது ஆர்வம். ஆனந்தலால் தாம் அளித்த வாக்குப்படி நடந்து, படிப்பைக் கைவிடாமல், தோட்டத்தையும் புன்முறுவல் பூக்கச் செய்வார் என எதிர்பார்க்கிறேன். ஏதாவது இடையூறு இருந்தாலும் பொருட்படுத்தாமல் ஞாயிறு பிரார்த்தனையைத் தொடர்ந்து நடத்துமாறு வெஸ்டிடம் கூறுங்கள். ஸ்ரீமதி வெஸ்ட் நோயுற்றிருக்கையில் வேருேர் இடத்தில் நடத்தலாம் ; சாத்தியமானவரையில் நிறுத்தி விடவே கூடாது. தயை செய்து போனிக்ஸ் சம்பந்தமானதை நகல் எடுத்து வெஸ்டுக்கு அனுப்புகிறீர்களா ? அப்பொழுது எல்லோரும் படிக்க முடியும். அனுப்ப விரும்புகிறவர்களுடைய செய்திகளையெல்லாம் சேர்த்து சகன்லால் எனக்கு விவரமாகப் பதில் எழுதட்டும். அவருடைய கடிதத்தை மே 7-ஆம் தேதிக்குள் எதிர்பார்க்கிறேன். இதற்கு போதுமான அவகாசம் அவருக்கு இருக்கும்.

4

ஸ்ரீ மகன்லாலுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்

[1909 நவம்பரில் இங்கிலாந்திலிருந்து கப்பலில் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும்போது 'இந்திய சுயராஜ்யம்' என்ற நூலை காந்தி எழுதினுர். இரவு பகல், அந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தபோதிலும் கடிதங்களும் பல அதே சமயத்தில் எழுதி வந்திருக்கிறுர் என்பது ஸ்ரீ மகன்லால் காந்திக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து வெளியாகிறது. அதோடு அந்நூலில் கண்ட முறையில் தாம் வாழ்வதென்பதையும் காந்திஜி அப்பொழுதே முடிவு கட்டிவிட்டார் என்பதையும் இக்கடிதங்கள் காட்டுகின்றன.'

கில்டோனன்காஸில் கப்பல்,
24—11—1909.

அன்புள்ள மகன்லால்,

நாம் எப்பொழுது சந்திக்க முடியும் என்பது தெரியவில்லை. அதனுலேயே நான் சொல்ல வேண்டிய பதிலையெல்லாம் இப்பொழுதே எழுதிவிடுகிறேன். இந்தத் தடவை கப்பல் யாத்திரையின்போது இடைவிடாது வேலை செய்துகொண்டு வருகிறேன். ஸ்ரீ வெஸ்டுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அனுப்பியிருக்கும் கடிதங்களிலிருந்து எனக்கிருந்த வேலையை நீங்கள் அறியலாம். எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஆனுல், அதெல்லாம் நாம் சந்திக்கும்போதே சாத்தியம். அவசரமானதை மாத்திரமே இப்பொழுது எழுதுகிறேன்.

போனிக்ஸுக்கு வேறு எந்த பெயரையும் வைக்கவே கூடாது. எதனுடனும் என் பெயர் சம்பந்தப்படுத்தப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை. என் வேலை மாத்திரமே மிஞ்ச வேண்டும். என் பெயர் மறந்து போய்விடும்போது மாத்திரமே என் வேலை நிற்கும். எந்தப் பெயர் வைப்பது என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு இது சமயமும் அல்ல. நாமோ இப்பொழுது சோதனை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, பெயர்களைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது எப்படிச் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருக்க முடியும்? ஒரு பெயரைப் பற்றி எண்ணும்போது, ஹிந்து-முஸ்லிம் பிரச்னையை உண்டாக்காத ஒரு நடு நிலையான பெயரை நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். போனிக்ஸ் என்ற பெயர் யதேச்சையாக வைக்கப்பட்டது; அது பொருத்தமானதாகவும் இருக்கிறது. அது ஓர் ஆங்கிலச் சொல்லாக இருந்தாலும் நாம் யாருடைய பிரதேசத்தில் இருக்கிறோமோ அவர்களுக்குக் கௌரவம் அளிப்பதாகவும் இருக்கி

றது. எந்தவிதமான தனிப்பட்ட உறவுடனும் சம்பந்தப்படாத தாகவும் இருக்கிறது. அச்சொல்லின் பொருளைப் பொறுத்த வரையில், போனிக்ஸ் என்ற பறவை என்றுமே சாகாத வகை யில் அது அதனுடைய சாம்பலிலிருந்தே திரும்பப் பிறந்துவிடு கிறது என்பதே கதை. போனிக்ஸ் போலவே நாமும் சாம்ப லாவோம்; அப்படியானால் நாமும் சாகாமலிருப்போம். இதுவே நமது நம்பிக்கை. ஆகையால், இப்போதைக்குப் போனிக்ஸ் என்ற பெயரே போதுமானது. எதிர்காலத்தில் அதைப்பற்றித் திரும்பவும் யோசித்துக்கொள்ளலாம். இப் பொழுதோ, நமது நிலைமையும் வழியும் போனிக்ஸைப் போன்றே இருக்கின்றன.

—மோகனதாஸிடமிருந்து வாழ்த்துக்கள்.

(2)

கில்டோனன்காஸில் கப்பல்,
27-11-1909

அன்புள்ள மகன்லால்,

ஜொஹன்னஸ்பர்க்கில் இருந்துவரும் செல்வ நிலைமையைக் குறித்து ஸ்ரீ மாக்கின்டைரேயின் கடிதத்தைப் படித்த பிறகும், ஸ்ரீ வெஸ்டுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிய பிறகும், என் மனத்தில் முக்கியமானவையாக இருந்து வரும் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறிவிட வேண்டும் என எண்ணுகிறேன். தயை செய்து இக்கடிதத்தைப் புருஷோத்தமதாஸுக்குக் காண்பியுங்கள்.

போனிக்ஸுக்கு இப்பொழுது சோதனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜொஹன்னஸ்பர்க்கிலிருந்து இனிப் பணம் வராது. போனிக் ஸில் ஒருவர் மாத்திரமே உயிரோடு இருந்து வரும்வரையில் வேறு எதுவுமே இல்லாது போனாலும், பத்திரிகையின் ஒரு பக்கத்தையாவது நாம் பிரசுரித்து மக்களிடையே அதைப் பரப் புவது என்பது நமது பிரதிக்ஞை. அங்கு எந்தவிதமான குழப் பமும் உண்டாகிவிட விட்டுவிடாதீர்கள். யாராவது ஏதாவது சொல்லிவிட்டாலும் அதை நீங்கள் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும். முக்கியமானதற்காக வேலை செய்தாக வேண்டும் என்பதை மனத்தில் வைப்பீர்கள்; இதற்காக மற்ற எதையாவது தியாகம் செய்ய வேண்டியிருந்தால், அப்படிச் செய்தேயாக வேண்டும். போனிக்ஸைக் கைவிட்டுவிடக்கூடாது. பத்திரிகையும் பிரசரிக் கப்பட்டு வரவேண்டும் என்பதே முக்கியமானது. இது நடந்தா வதற்கு வேறு எதையாவது கைவிட வேண்டியிருந்தாலும் கைவிட்டாக வேண்டியதே. பத்திரிகையை விக்கிரக

மாக்கி ஆராதித்துக் கொண்டிருக்க நாம் விரும்ப வில்லை. நாம் நமது பிரதிக்ஞைப்படி நடந்தாகவேண்டும். நமது வெற்றி பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுவதில் இருக் கிறதேயன்றிப் பத்திரிகையைப் பிரசுரிப்பதில் அல்ல. டிரான்ஸ் வால் சட்டம் ரத்தாகும்படி பார்ப்பதில் அற்புதம் எதுவும் இல்லை. எல்லாம் நம் பிரதிக்ஞையைக் கடைப்பிடிப்பதிலேயே இருக்கிறது. பிரதிக்ஞைப்படி நடந்து தீருவதிலேயே நமது ஆத்மா தூய்மை அடைவதும் இருக்கிறது. உற்சாகம் மூட்டி யாகவேண்டிய விஷயம் இது ஒன்றே. ஸ்ரீ வெஸ்ட் டர்ப னுக்குப் போகக்கூடும். ஆனால், காரியாலயம் தொடர்ந்து நடக்கவேண்டும். நீங்கள் விரும்பினால் மணிலாலை அனுப் பலாம்.

உங்கள் இரண்டு பேரைப்பற்றியே நான் சொல்லுகிறேன். மணிலால் விரும்பினால், பா அனுமதித்தால், மணிலாலைச் சத் தியாக்கிரகப் போரில் நாம் ஈடுபடுத்தவேண்டும். அமைதி யற்றிருக்கும் அவன் மனத்தை இது சாந்தப்படுத்தும். இதையே அவனும் என்னைக் கேட்டிருக்கிறான். இது சாத்திய மில்லை என்றால் அவன் டர்பனுக்குப் போகவேண்டும். பிறகு நீங்கள் போனிக்ஸிலேயே இருக்கலாம். ஆனால், அவசிய மானால் மாத்திரமே இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்யுங்கள். எங் கிருந்தும் பணம் வந்து சேராவிட்டாலும், உதவியற்றிருப்ப தாக எண்ணிக்கொள்ளுவதில்லை, உற்சாகம் இழந்துவிடுவ தில்லை என்று நீங்கள் மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். பணமே வராதுபோனாலும், எப்படியாவது உங்கள் பணத்தைச் சம்பாதித்துப் போனிக்ஸின் வேலை தொடர்ந்து நடந்துவருமாறு செய்யப்போவதாக ஒவ்வொருவரிடமும் நீங்கள் கூறவேண்டும். போனிக்ஸில் வேறு யாருமே இல்லாது போனாலும், நீங்கள் மாத்திரமே சாகும்வரை அங்கு இருந்தே தீருவீர்கள் என்பதை மற்றவர்கள் அறியும்படியும் செய்யுங் கள். உங்களுடைய இந்தத் தீரம் மாத்திரம் அகந்தையோ அல்லது தற்பெருமையோ அற்றதாக இருக்குமாயின், ஆத்ம பலத்துடன் உறுதியாகவும் இருக்குமானால், வீரமான எங்கள் உதாரணத்தை மற்றவர்களும் பின்பற்றி நடப்பார்கள். அது வெளிக்காட்சியாக மாத்திரமே இருந்து விடாமல் உண்மையான தீரமாகவும் இருக்கவேண்டும். அது வெறும் வீறாப்பாக இல்லாமல் வீரமாகவே இருக்கவேண்டும். இத்தகைய வீரம் கவனிப்பாரற்றுப் போய்விடுவதே இல்லை என்பதை நீங்கள் நிச்சயமாக நம்பலாம். அதற்கு என்றுமே பலன் உண்டு.

அவசியம் என்று உங்களுக்குத் தோன்றும்போது மாறுதல்களைச் செய்துகொள்ளுங்கள். சில மாறுதல்கள் சரியானவை அன்று எனத் தோன்றினாலும் அம்மாறுதல் ஏற்பட நீங்கள் அனுமதிக்கலாம். லாப நஷ்ட எண்ணத்தில் ஒருவர் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு, தன் கருத்துப்படி நடந்தாகவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவது வீணானது. நமது முயற்சியாலேயே நமக்கு உணவு கிடைக்கிறது என்று நாம் திடமாக நம்புகிறோம். படைத்த கடவுள், நாம் வாழவும் வழி செய்வார் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்துகொண்டால் அதுவே மேலானது.

—மோகன்தாஸிடமிருந்து வாழ்த்துக்கள்.

[பிரபுதாஸ் காந்தி எழுதிய "காந்திஜியுடன் என் குழந்தைப் பருவம்" என்ற நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.]

5

ஸ்ரீ ஜி. ஏ. நடேசனுக்கு காந்திஜி எழுதிய கடிதங்கள்

(1)

டால்ஸ்டாய் பண்ணை,
லாலி ஸ்டேஷன்,
டிரான்ஸ்வால்,
9—12—'10

அன்புள்ள ஸ்ரீ நடேசன்,

தங்களுக்கு விரிவான பதில் கடிதம் எழுதவேண்டியவன் நான். அங்குமிங்கும் சுற்றுவதாலும் ஒரு போராட்டத்தில் ஈடு பட்டிருப்பதாலும் தங்களுக்குக் கடிதம் வரையச் சிறிது நேர ஓய்வைக்கூட என்னுல் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை.

தந்தி மூலம் தாங்கள் அனுப்பிய *400* பவுனைப் பெற்றுக் கொண்டதற்கு என் வந்தனம். சமயத்தில் செய்த உதவி யாகும் இது. நாடு கடத்தப்பட்டவர்களை இறக்கும்போது முண்ட எதிர்பாராத கஷ்டங்களினுல் ஏற்கனவே *500* பவு னுக்கு மேற்கொண்டே செலவாகிவிட்டது. முக்கியமான காரி யங்களுக்கு இப்போது செலவு செய்யக் கையில் மிச்சம் எது வுமே இல்லை. ஆகையால், மேலும் நிதி வசூல் செய்யத் தங்க ளுக்குத் தந்தி கொடுக்க நேர்ந்தது. இதைப்போலவே ஒரு தந்தி, பெடிட்டுக்கும் அனுப்பப்பட்டது. தங்களிடமிருந்து தந்தி கிடைத்த அதே தினம் ஸ்ரீ ரத்தன்ஜி டாடாவிடமிருந்து ரூபாய் *25,000*-க்கு ஒரு செக் அடங்கிய கடிதமும் வந்தது. தற்சமயம் பணத்தைப்பற்றிய கவலை இல்லை. ஸ்ரீ டாடா எழுதியிருக்கும் கடிதத்தின் நகலைத் தங்களுக்கு இத்துடன் அனுப்புகிறேன்.

நாடு கடத்தப்பட்டுத் திரும்பிய தொழிலாளிகள், தங்கள் உதாரகுணத்தை மெச்சுகின்றனர். அவர்களுடைய விஷயத் தைக் கவனிப்பதில் தாங்கள் சிறிதும் சலிப்படையாதவரென் றும் சொல்லுகிருர்கள். அவர்கள் சார்பிலும் தாங்கள் செய்த இந்த உதவிக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நாடு கடத்தப்பட்டவர் எவரும் இந்தியாவுக்குச் செல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை; அதாவது, இரண்டாவது தொகுதி

யில் வந்தவர்கள், இதைத் தாங்கள் கவனித்து இருப்பீர்களென்று நினைக்கிறேன். துரதிர்ஷ்டவசமாய் 14 சீனர்களே தம் நாட்டிற்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. சீனர்கள் சங்கம் செய்த தவறே இதற்கு ஓரளவு காரணமெனலாம். சட்டென மூண்ட இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்க அந்த ஸ்தாபனத்தால் முடியவில்லை. திரும்பிய தொழிலாளிகள் இப்போது டிரான்ஸ்வால் சிறைகளில் தம் தண்டனைக் காலம் முடிந்து விடுதலையாகி வந்திருக்கிறார்களோ, அல்லது இன்னும் சிறைவாசத்தில் இருக்கிறார்களோ. 'கேப்'பைச் சேர்ந்த ஐவர், இவர்கள் எண்ணிக்கையில் சேராதவர்கள். சீக்கிரத்திலேயே அவர்களும் எல்லையைத் தாண்டிவிடுவார்களென எதிர்பார்க்கிறேன்.

இங்குள்ள குடும்பத்தவர்களுக்குச் சரியாகப் பணம் கிடைக்கிறதா என்று தாங்கள் கவலைக்குள்ளாவது யாருக்கும் சகஜந்தான். ஆனால், இப்படி நினைப்பதற்கு ஏது ஒன்றும் இல்லை. உள்ளூறத் தங்களுக்குப் பெருமை தரும் விஷயம் அது. நான் பணம் தருவதை நிறுத்தியிருக்கிறேன். தங்களுக்கும் தெரியும். நான் இப்போது இந்தக் குடும்பங்களின் தலைவர்களை இதுபற்றித் தந்தி மூலம் விசாரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். தம் குடும்பங்களைப் பண்ணைக்கு அனுப்புவதைக் குறித்து அவர்கள் சம்மதம் தெரிவிப்பாரென நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு பண்ணை அமைப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன என்றும், குடும்பங்களைச் சம்ரட்சிக்கப் பண்ணையே சிறந்த இடமென்றும் அவர்களும் அறிவார்கள்.

இதற்கு அவர்கள் சம்மதிக்கவில்லையென்று தெரிந்தவுடனே பண்ணைக்குப் போக விரும்பாத குடும்பத்தினருக்கு அக்டோபர் 7-ஆம் தேதி வரைக்கும் பணம் கொடுத்தாகிவிட்டது. டர்பனிலுள்ளவர்களுடன் நான் கலந்து ஆலோசித்த பிறகு இதுவே கடைசித் தேதியென குறிப்பிடப்பட்டது. அவர்கள் முன்னிலையில் எல்லா விஷயங்களையும் வைத்து, ஒன்று, அவர்களுடைய குடும்பங்கள் பண்ணைக்காவது போக வேண்டும், அல்லது தாமே பிழைக்கும் வழியைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும், என்று தெளிவுபடுத்தியாகிவிட்டது பண்ணைக்கு வெளியே அந்தக் குடும்பங்களைச் சம்ரட்சணை செய்வதற்குக் கையிலுள்ள தொகை போதாதெனவும் அவர்களிடம் கூறிவிட்டேன். குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆண்கள் மட்டும் சிறை செல்லும் யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டனர். சில குடும்பங்களே பண்ணைக்கு வந்தன. பெரும்பாலானோர்

ஜொஹன்னஸ்பர்க்கிலேயே தாம் பிழைக்க வழிதேடிக்கொண்டனர். பண்ணை இரு வழிகளில் மிக உபயோகமாக இருக்கிறது. சிக்கனமாகக் குடும்பங்களைப் போஷிப்பதற்கும்–இதனால் போராட்டம் நீடித்து நடப்பதற்கும் அனுகூலமாக இருக்கிறது – மோசடிகளையும் பித்தலாட்டங்களையும் தடுப்பதற்கும் வகை செய்கிறது. போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ளும் சிலர் கபடமற்றவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு இம்மாதிரி காரியங்களைச் செய்யக்கூடியவர்களாயும் இருக்கின்றனர். ஆனால், பண்ணையில் இதுமாதிரி காரியங்களை நடத்தவே முடியாது. பிழைப்புக்கு வழிதேடிக்கொள்ள முடியாதவர் பண்ணைக்கே வந்தாக வேண்டும். வராதவர்கள், ஏதாவது ஒரு வழியில் தம்மைக் கவனித்துக்கொள்ளத் திறமையுள்ளவர்களெனத் தெரிகிறது.

இந்தப் போராட்டம் முக்கியமான பல பாடங்களைக் கற்றுத் தருகிறது. மனிதரைத் தகுதியுள்ளவர்களாகச் செய்வதே இதன் நோக்கம். சமூகத்தில் தென்படும் சில மாசுகளை அறவே அகற்றினால்தான் இது கைகூடும். பண்ணையில் உள்ளவர்களுக்குக் கல்விப் போதனை செய்யும் வாய்ப்பு இருக்கிறது.

இவர்களுக்குத் திருப்தி ஏற்பட எவ்வளவு செய்தாலும் முணுமுணுப்பு இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. அங்கே இருப்பவர்களையும், நமக்குள்ள வசதிகளையும் பார்த்தால், இப்படி இருந்துதான் ஆகும். இதில் வியப்பு என்னவெனில், உண்மையான குறைகளைப் பற்றி அதிக முணுமுணுப்பு இல்லாததே. இதற்கான பெருமை யாவும், தீரத்துடன் பல துன்பங்களை சகித்துக்கொண்டு, பெருந்தன்மையுடன் போராட்டத்தில் இறங்கியவர்களுக்கே உரித்தாகும்.

நல்ல தன்மை மிக்க இவர்கள் செய்தது போல் அரைக் கல்வி கற்ற நம் நாட்டினரால் செய்திருக்கவே முடியாது. இந்தப் போராட்டம் நீடிக்குமானால், கடைசிச் சோதனை ஏற்படும்போது இவர்களால் அதற்கு ஈடு கொடுக்க முடியுமா என்பது போகப் போகத்தான் தெரியும்.

அடுத்த ஆண்டு முற்பகுதியிலேயே இந்தக் கிளர்ச்சி ஒரு முடிவுக்கு வருமென்பதற்குச் சூசகங்கள் தெரிகின்றன. இந்தத் தடவை சமூகத்தினருடன் கலந்து ஆலோசனை செய்ய முடியாதெனத் தெரிகிறது. எப்படி இருப்பினும் விஷயம் என்னவோ தெளிவாகவே இருக்கிறது. நாம் கோருவன யாவும் வந்து பூர்த்தியானால்தான் இந்தப் போராட்டம் நிற்கும்.

ஸ்ரீ ரிட்ச் இங்கே சில நாட்களே தங்கி இருந்துவிட்டு லண்டனுக்குத் திரும்பிவிட்டார். ஸ்ரீ போலக் 'கேப்' பில் தொடரப்பட்ட அப்பீல் வழக்கின் கடைசிக் கட்டத்தைக் கவனிக்கப் போயிருக்கிறார். மைசூர், பிக்கானீர் அரசர்கள், நிஜாம் இவர்களிடமிருந்து நன்கொடையாகத் தாங்கள் பெற்றது நல்ல அதிர்ஷ்டமெனக் கூறவேண்டும்.

'இந்தியன் ஒப்பீனியன்' வாயிலாகத் தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்: ஸோதாவின் விஷயம் இன்னும் ஒரு குதிர்ப்பாட்டிற்கு வரவில்லை. அந்த வழக்கு மேற்கொண்டு தொடராமல் நின்று போகக்கூடும். அது தொடருமானால் ஒருகால் அவள் சிறை செல்ல நேரிடும். அதனால், அவளைப் பின்பற்றி அவளுடைய சகோதரிகளும் சிறை புகக்கூடும். வயது நிரம்பாத இளைஞர்களைக் குறித்துத்தான் பெருங்கவலையாக இருக்கிறது. இந்தக் கதையை வளர்த்திக்கொண்டே போய்த் தங்களுக்குச் சலிப்பு மூட்டுவதை இத்துடன் நிறுத்திவிடலாமென்று நினைக்கிறேன்.

இதை நான் எழுதும்போது, ஸ்ரீ தம்பி நாயுடுவும், கோபால நாயுடுவும் என் பக்கத்திலேயே இருக்கின்றனர். நாடு கடத்தப்பட்ட எளியவர்களுக்குத் தாங்கள் புரிந்த பேருதவிக்காக மீண்டும் ஒரு முறை இவர்களுடன் சேர்ந்து தங்களுக்கு என் நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இப்படிக்கு,
தங்கள் உண்மையுள்ள
மோ. க. காந்தி

இன்னுமொரு விஷயம் நான் விடுவதற்கில்லை. தாங்கள் அனுப்பிய அழகிய போட்டோக்கள், அரிச்சந்திரன் படம், இவற்றிற்காகச் சாத்துவிக எதிர்ப்பாளர்கள் தம் வந்தனத்தைத் தெரிவிக்கின்றனர். இவற்றை அவர்களிடம் சேர்த்துவிட்டேன். ஸ்ரீ ருஸ்தம்ஜியின் வீட்டில்தான் இது நடந்தது. எனக்கு அனுப்பிய படத்திற்கும் மொத்தமாக உட்கார்ந்து பிடித்துக்கொண்ட போட்டோவுக்கும், அரிச்சந்திரனின் சித்திரத்திற்கும், பரிசே போல் நான் போற்றும் தங்கள் கடிதத்திற்குமாகச் சேர்த்து என் வந்தனம்.

மோ. க. காந்தி

(2)

டால்ஸ்டாய் பண்ணை,
லாலி ஸ்டேஷன்,
டிரான்ஸ்வால்,
31, மே 1911

அன்புள்ள ஸ்ரீ நடேசன்,

தாற்காலிகமான உடன்படிக்கையைக் குறித்து நான் ஸ்ரீ கோகலேக்கு அனுப்பிய தந்தியில், அதில் அடங்கியுள்ள விஷயங்களைத் தங்களுக்கு அறிவுக்குமாறும் அவரைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவ்வாறே அவர் அந்தத் தந்தியில் இருப்பதன் நகலைத் தங்களுக்கு அனுப்பி இருப்பாரென நம்புகிறேன். நாங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட உடன்படிக்கை சாதகமாகவே முடிந்திருக்கிறது. தனிப்பட்ட உரிமைகளையும் பெறுவோமென நான் நினைக்கவே இல்லை. இப்போது அவையும் முற்றிலும் காக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தும், நாங்கள் இன்னும் கஷ்டங்களிலிருந்து விடுபடவில்லை. ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் தாம் தந்த உறுதிமொழியைச் சட்டமாக மாற்றவேண்டியிருக்கிறது. தம் கௌரவம் இதனால் குறைந்து போமென்று அவர் விட்டுக் கொடுக்காது போனால் ஒரு பலனும் ஏற்படாது. அவர் தாம் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாமல் போவதை விடக், குடியேறி இருப்பவர்களுக்கு விரோதமாக வேறு ஏதாவது சட்டம் இயற்றக்கூடுமோ என்ற ஆபத்தைத்தான் யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அவருடைய நடவடிக்கைகளைச் சற்று ஊன்றியே கவனிக்கவேண்டிவருகிறது. தாங்கள் அங்கு நடத்தும் அற்புதமான வேலைகளுக்காக நாங்கள் எப்போதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லவேண்டியதே இல்லை. தென்னாப்பிரிக்காவில் குடியேறியிருக்கும் இந்தியர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஒரு நிலைமையைச் சரிப்படுத்தத் தாங்கள் கிளர்ச்சி செய்வதை நீடித்து நடத்துவீர்களென நம்புகிறேன். சமீபத்தில் தாங்கள் 'இந்தியன் ஒப்பினியன்' இதழ்களைப் பார்த்திருப்பீர்கள்; சாம்ராஜ்ய சர்க்காருக்கு நாங்கள் அனுப்பியுள்ள மனுக்கள் அதில் வெளியாகி உள்ளன.

தாங்கள் செய்திருக்கும் வேலையைக் குறித்துத் தென்னாப்பிரிக்க இந்தியர் தங்களிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கின்றனர். இந்த ஒப்பந்தக் கூலி முறையைப்பற்றி எனக்குப் பலத்த ஆட்சேபணை. எஜமானர்கள் தம்மிடம் உழைப்பவர்களை நல்ல வழியில் நடத்துவதாயிருந்தாலும் (அதுதான் இல்லையே) அடிப்படையில் இந்த முறையினால் தீமையே உண்டாகிறது. ஒப்பந்தத்

தொழிலாளிகள் நெறிகெட்டுப் போகின்றனர். மிருகசுபாவம் அவர்களுக்கு அதிகரிக்க அதிகரிக்க மனிதத் தன்மையையே இழந்துவிடுகின்றனர். வறுமையைப் போக்க இம்முறை பயன் படுகிறதென்பது, முடிவில் பார்க்கும்போது நல்ல பயனையே அளிக்கவில்லை. நம் ஏழை எளிய சகோதரர்களை இவ்வாறு வெறும் அடிமைத் தொழில் புரிய அனுப்புவதால் நம் நாட் டின் கௌரவமே குறைந்து போகிறது. சுதந்திர நாட்டினர் எவரும் சற்றும் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ளவே மாட்டார். முதலில் இந்தியாவுக்கு வெளியிலும், பிறகு நம் நாட்டின் எல்லைக்குள்ளும் இந்த முறையை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டத் தீவிர முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு கிளர்ச்சி செய்வீர்களென நம்புகிறேன். அஸ்ஸாம் போன்ற இடங்களுக்குக்கூட ஓர் இந்தியனை ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாக அனுப்ப நான் ஒப்பவே மாட்டேன்.

இந்தப் போராட்டம் இப்போது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. டால்ஸ்டாய் பண்ணை நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது; ஆனால் பல மாறுதல்களுடன். நவம்பர் மாதத்தில் ஸ்ரீ போலக் கும் ஸ்ரீமதி போலக்கும் இந்தியாவில் தங்கியிருப்பார்கள். அடுத்த ஆண்டு ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் கொண்டு வரப்போகும் மசோதா ஒரு முடிவுக்கு வரும்வரை இருப்பார்கள்.

எங்கள் சார்பில் தாங்கள் செய்துள்ள பல உதவிகளுக் காக மீண்டும் வந்தனம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு,
உண்மையுடன்
மோ. க. காந்தி

6

தென்னாப்பிரிக்காவுக்குக் கோகலே அறிமுகம்

ஸ்ரீ கோகலேயைத் தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு அறிமுகப் படுத்துவதற்காகக் காந்திஜி 1912-இல் ' இந்தியன் ஒப்பீனியன் ' என்ற தம்முடைய பத்திரிகையில் ஸ்ரீ கோகலேயின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் குறித்து எழுதியதே கீழே தந்திருக்கும் கட்டுரை:

கோபால கிருஷ்ண கோகலே, 1866-ஆம் ஆண்டில் கோலாப்பூரில் ஓர் ஏழை மகாராஷ்டிரப் பிராம்மணக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். அந்த ஊரிலேயே காலேஜில் படித்து எப். ஏ., பரீட்சையில் தேறினர். பின்னர், பம்பாய் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் சேர்ந்து அங்கு 1884-இல் பி. ஏ., பரீட்சையில் தேறினர்.

இந்த அளவுக்குக் கல்வியைப் பெற்றதும் வாழ்க்கைக்குச் சம்பாதிக்க அவர் வேலைக்குப் போக வேண்டியதாயிற்று. தமது விருப்பப்படியே உபாத்தியாயர் தொழிலை மேற்கொண்டார். அச்சமயம் தக்காணக் கல்விச்சங்கம் நல்லவேலை செய்துவந்தது; கோகலே அதில் சேர்ந்தார். அச்சங்கம் புனைவில் நடத்திய பெர்குஸன் கல்லூரியில் அவரை மாதம் 70 ரூபாய் சம்பளத்தில் சரித்திர, ராஜீயப் பொருளாதாரப் பேராசிரியராக நியமித்தார்கள். கல்வி போதிக்கும் பணியில் இருபது ஆண்டுகள் ஈடுபட்டிருப்பது என்று கோகலே பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டார். அந்தப் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றியும் வைத்தார். இத்தகைய உணர்ச்சியுள்ளவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைக் கல்வியில் ஈடுபடுத்தும்போதுதான் கல்வி பயனுள்ளதாக ஆவதோடு மாணவர்களின் ஒழுக்கமும் சீர்படுகிறது. கோகலே இருபது ஆண்டுகளைப் பெர்குஸன் கல்லூரியில் கழித்தார். அவரைப் பொதுக் கூட்டங்களில் யாரும் அதிகமாகக் காணவிட்டாலும், அவரைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் அதிகம் படிக்காவிட்டாலும், அந்த ஆண்டுகளில் பல இளைஞர்கள் அவரிடமிருந்து நல்லுணர்வைப் பெற்றனர்.

கல்லூரியில் சேர்ந்த சமயம், காலஞ் சென்ற மகாதேவ கோவிந்த ரானடேயுடன் இவருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. இவருடைய ஒழுக்கத்தை உருவாக்கியதற்கு அவரே

முக்கியமான பொறுப்பாளியாவார். நீதிபதி ரானடேயின் திறமையான மேற்பார்வையில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குமேல் ராஜீயப் பொருளாதாரத்தைக் கற்றுவந்தார் கோகலே. இதன் பலனுக, பொருளாதாரப் பிரச்னைகளில் கோகலேயின் கருத்துக்கள் ஆதாரம் வாய்ந்தவை என்று இப்பொழுதுங்கூடச் கருதப் படுகின்றன. ரானடேயிடம் கோகலேக்கு அதிக பக்தி உண்டு; அவரைத் தமது குருநாதராகக் கருதினுர். ரானடேயின் விருப்பத்தின் பேரில் புனு சர்வ ஜனிக் சபை நடத்திப் பிரசுரித்து வந்த மும்மாதப் பத்திரிகையான 'க்வார்டர்லி ஜர்னல்' என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பதவியைக் கோகலே ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர், தக்காண சபைக்கு இவர் கௌரவக் காரியதரிசியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். புனுவில் வெளியான ஆங்கில - மராட்டிப் பத்திரிகையான 'சுதாரகா' வுக்கும் இவரே ஆசிரியர். பம்பாய் மாகாண மகாநாட்டுக்கு நான்கு ஆண்டுகள் செயலாளராக இருந்தார். 1895-இல் புனுவில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்டுக்குக் காரியதரிசியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். சேவையில் இவருக்கு இருந்த ஆர்வமும், பொது வேலைகளில் இவருக்கு இருந்த ஆற்றலும் இதற்குள் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதால், இவர் 'தக்காணத்தின் உதய தாரகை' என்று சொல்லப்பட்டு வந்தார். இவருடைய படிப்பின் திறமை, நேர்மை ஆகியவைகளைப் போற்றும் அறிகுறியாக, இந்தியாவின் அரசாங்கச் செலவுப் பிரச்னையைப் பரிசீலனை செய்ய நியமிக்கப்பட்டிருந்த வெல்பி கமிஷன் முன்பு சாட்சியங் கூற; ஸ்ரீ வாச்சாவுடன் கோகலேயும் நியமிக்கப்பட்டார். அக்கமிஷன் முன்பு இவர் அளித்த சாட்சியம் மிகச் சிறந்ததாக இருந்தது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

இவர் இங்கிலாந்தில் இருந்தபோது இந்தியாவின் காரியங்களைக் குறித்துச் சில சொற்பொழிவுகளை ஆற்றினுர். பிளேக் சமயத்தில் பம்பாய் மாகாணத்தில் நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டு வந்த விதத்தைக் குறித்தும், இதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சிப்பாய்கள் செய்த அட்டூழியங்களைப்பற்றியும் கடுமையான கண்டனங்களை இவர் பிரசுரித்தார். 1907-ஆம் ஆண்டில் 25 ரூபாய் பென்ஷனுடன் பெர்குஸன் கல்லூரி வேலையிலிருந்து கோகலே விலகினுர். இச்சமயத்தில் உடல் நலமின்மை காரணமாக விலகிய சர். பிரோஜ்ஷா மேத்தாவுக்குப் பதிலாக மத்திய சட்டசபைக்குப் பம்பாயின் பிரதிநிதியாக இவரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். பிரதிநிதி என்ற முறையில் தமது கடமையை

மிகத் திறம்பட இவர் நிறைவேற்றி வந்ததால் திரும்பத் திரும்ப இன்றளவும் இவரே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகிறார்.

மத்திய சட்டசபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதிலிருந்து கோகலேயின் பொதுஜன சேவை வாழ்வில், புதியதோர் அத்தியாயம் ஆரம்பமாயிற்று. நாட்டின் நன்மைக்கான சேவையில் அது மிகவும் பயனுள்ளதாக ஆயிற்று. சட்டசபையில் அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது அவர் செய்த முதல் பிரசங்கமே எல்லோராலும் பாராட்டப்பெற்றது. அது முதல் சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் வரவுசெலவுத் திட்ட சம்பந்தமான அவருடைய பேச்சைக் கேட்பதில் ஆர்வங்கொண்டனர். வரவு செலவுத் திட்டத்தில் காட்டப்படும் மிச்சம் எவ்விதம் தவறான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்குவதாக இருக்கிறது, மக்கள் சுபிட்சம் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்ட அதனால் எவ்விதம் முடியவில்லை என்பதை ஆண்டுதோறும் இவர் எடுத்துக் காட்டினார். சர்க்கார் இலாகாக்களில் இந்தியரை அதிகமாக நியமிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை ஒவ்வோர் ஆண்டும் வற்புறுத்தினார். ராணுவச் செலவைக் குறைக்க வேண்டும் என்றும் எடுத்துக் காட்டினார். உப்பு வரியை ரத்து செய்ய வேண்டும், பாசன வசதியை அதிகரிக்க வேண்டும், தொழில் நுணுக்கக் கல்விக்கான வாய்ப்புக்களை அதிகப்படுத்தியாகவேண்டும் என்று ஒவ்வோர் ஆண்டும் வற்புறுத்தி வந்தார். ஒவ்வோர் ஆண்டும் கட்டாய இலவச ஆரம்பக்கல்வி வேண்டும் என்றும், மற்றச் சீர்திருத்தங்களுக்காகவும் போராடினார். உப்பு வரி குறைக்கப்பட்டதற்கு இவருடைய சிறந்த போராட்டமே முக்கியமான காரணம்.

இந்தியாவில் உயர்பதவிகளிலுள்ள அதிகாரிகளில் சிலர் கோகலேயைத் தங்கள் நண்பரெனக் கூறிக்கொள்கின்றனர். அகம்பாவம் பிடித்த லார்டு கர்ஸனுங்கூட, போரில் தமக்குச் சளைக்காதவர் இவர் என்று கருதினார். விவாதத்தில் இவருடன் தருக்கம் செய்வதே ஒரு தனி இன்பம் என்று அவர் கூறினார். தாம் கண்டவர்களில் அதிக திடசித்தமுள்ளவர் கோகலே என்றும் லார்டு கர்ஸன் கூறினராம். சட்டசபையில் லார்டு கர்ஸனுக்கு விட்டே கொடுக்காத ஓர் எதிரியாகக் கோகலே இருந்துவந்தபோதிலும், இவருடைய ஒப்பற்ற திறமையையும் சிறந்த ஒழுக்கத்தையும் பாராட்டுவதற்கு அறிகுறியாக இவருக்கு ஸி. ஐ. ஈ. பட்டம் கிடைக்கச் செய்தார். இந்தப் பட்டம் பெற்றதற்காகப் பாராட்டிக் கோகலேக்குத் தாமே நேரில் கடிதமும் எழுதினார்.

ஆரம்பம் முதற்கொண்டே கோகலே காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டார். எல்லா காங்கிரஸ் மகாநாடுகளுக்கும் இவர் போய்ச் சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றினுர். 1904-ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் நடந்த காங்கிரஸில் இ ந் தி ய கஜானுவில் இருந்த மிச்சத்தைப்பற்றி இவர் நிகழ்த்திய உரை மிகப் பிரபலமானதாகும். பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் ஆற்றப்பட்ட அற்புதமான உரைகளுக்கு இணை அது என்று ஸர் ஹென்ரி காட்டன் கூறினுர்.

இந்தியாவில் இருந்துவரும் ராஜீய நிலைமையைக் குறித்துப் பிரிட்டிஷ் பொதுமக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவதற்காக இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிய தூது கோஷ்டியின் ஓர் உறுப்பினராக இவரை பம்பாய் மாகாணம் தேர்ந்தெடுத்தது. இவ்வகையில் இவர் தமது கடமையை வெகு திருப்திகரமாக நிறைவேற்றினுர். இந்தியாவில் நடந்துவந்த பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தைப்பற்றி இந்திய மக்களுக்கு இருந்த கருத்தைக் குறித்து எடுத்துச் சொல்லுவதில் இவர் காட்டிய திறமையையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் கண்டு திறமைசாலிகளான பிரபல ஆங்கிலேயரும் திகைத்துப்போயினர். இவர் இங்கிலாந்தில் இருந்த போதே, தெய்விகமான காசி நகரில் நடக்கவிருந்த காங்கிரஸுக்குத் தலைவராக இவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். காசி காங்கிரஸில் தலைமை வகித்து இவர் ஆற்றிய தலைமை உரை விஷயங்களைத் தெளிவாகவும் திறமையாகவும் எடுத்துக் கூறியதில் மிகச் சிறப்பானதெனலாம். காசி காங்கிரஸுக்குப் பிறகு இவர் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று லார்டு மார்லியுடன் பல ஆலோசனைகளை நடத்தினுர். 1908-ஆம் ஆண்டில் லார்டு மிண்டோ தயாரித்த புதிய அரசியல் சீர்திருத்தத் திட்ட சம்பந்தமாகத் திரும்பவும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுர்.

இந்தியாவின் ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் தங்கள் வாழ்க்கையை ராஜீய வேலைகளுக்காக அர்ப்பணஞ் செய்யச் சில இளைஞர்களாவது முன் வரவேண்டியது அவசியம் என்று கோகலே அடிக்கடி வற்புறுத்தி வந்தார். நாட்டுக்குச் சேவை செய்வது என்ற ஒன்றையே குறியாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் ராஜீயத் துறவிகளை உண்டாக்கவேண்டும் என்பது இவருடைய நீண்டகால ஆவல். இவருடைய இந்த ஆர்வம், இவர் ஆரம்பித்திருக்கும் 'இந்திய ஊழியர் சங்க'த்தின் மூலம் திட்டமான உருக் கொண்டிருக்கிறது. இச்சங்கத்தின் நோக்கங்கள் உயர்வானவை. எதிர்காலத்தில் நாட்டிற்கு மேன்மேலும் அதிக

சேவை செய்வதற்கான பலத்தையும் ஆற்றலையும் அது வளர்ப்பதாயிருக்கட்டும் என்று நாம் விரும்புவோமாக.

கூட்டங்களில் கோகலே பேசும் முறையைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூறவேண்டியது அவசியம். பேச்சாளர் என்ற வார்த்தைக்குள்ள சாதாரணப் பொருளின்படி பார்த்தால் இவர் பெரிய பேச்சாளரே அல்ல. தம் பேச்சைக் கேட்பவர்களின் உணர்ச்சியைக் கிளறிவிட இவர் முயற்சி செய்வதில்லை. இவருடைய ஒரே நோக்கம், தாம் சொல்லுவதில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் உணரும்படிச் செய்ய முயற்சிப்பதேயாகும். வேகமாகப் பேசுவார். விஷயங்களும் புள்ளி விவரங்களும் இவரிடம் ஏராளமாக இருப்பதே இவருக்குள்ள ஆயுதங்கள். இவருடைய வாதங்கள், விஷயத்தை உணரும்படிச் செய்வனவாயிருக்கும்; உற்சாகமும் நிறைந்திருக்கும். இவருடைய பேச்சு நடை எளிமையானது; எனினும், சீரியதாயும் உறுதியானதாயும் இருக்கும்.

கோகலே உற்சாகமான சீர்திருத்தவாதி. புனவிலிருந்து வெளிவரும் 'ஞானப்பிரகாச' என்ற தினப்பத்திரிகையை இவர் நடத்திவருகிறார்: அதன் மூலம் ராஜீய, சமூக சீர்திருத்த சம்புந்தமான தம் கருத்துக்களைப் பிரசாரஞ் செய்து வருகிறார். இவருடைய வாழ்க்கை முறை எளிமை மிக்கது; சிக்கன வாழ்க்கை என்றே சொல்லலாம். பிரபல பத்திரிகையாளரான ஸ்ரீ நெவின்ஸன் கூறியதுபோல, கோகலே தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் வறுமைக்கும் அறிவை வளர்ப்பதற்குமே அர்ப்பணஞ் செய்துவிட்டார் என்றே நாமும் கூறலாம். உயர்ந்த எண்ணங்களையும் செய்கைகளையும் கொண்ட பண்டைக்கால ஹிந்துவின் சிறந்த எளிய வாழ்க்கைக்குக் கோகலேயின் வாழ்க்கையைத் தவிர இக்காலத்தில் வேறு உதாரணம் காண முடியாது.

மக்களின் சேவைத்துறையில் கடைசியாக இவர் செய்த பெரிய காரியங்களில் கல்வி மசோதாவும், இந்திய ஒப்பந்தக் கூலி முறையை ஒழித்துவிட எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியும் சேர்ந்தவைகளாகும். வைசிராய் கவுன்சிலில் பொதுஜன ஆதரவைப் பெற்ற மசோதாக்கள் அடையும் கதியையே கல்வி மசோதாவும் அடைந்தது. ஆனல், இந்தியாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் சமூகங்களிலிருந்தும் இவருக்கு அமோகமான ஆதரவு கிடைத்திருப்பதால், ஒருமித்த இந்தப் பலத்தை நீண்டகாலத்திற்கு அரசாங்கம் எதிர்த்து நின்றுவிட முடியாது.

இந்த நாட்டிலிருந்து ஒப்பந்தக் கூலி முறை ஒழிக்கப்பட்டிருப்பதற்குக் கோகலேக்கு நன்றி செலுத்த நாம் எவ்வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்திய சட்டசபையில் இதைப்பற்றி இவர் நிகழ்த்திய உரையிலிருந்து, இவருக்கு எவ்வளவோ வேலைகள் இருந்தும், உடல்நிலையும் சரியாக இல்லாதிருந்தும், இப்பிரச்னையை எவ்வளவு நன்றாக இவர் பரிசீலனை செய்திருக்கிறார், என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது.

ஒப்பந்தத் தொழிலாளர் சம்பந்தமான விஷயத்தில் இவர் தமது நேரத்தையும் கவனத்தையும் செலுத்தி வந்ததோடு (தென்னப்பிரிக்காவில்) நமக்கிருந்த பல இன்னல்கள் சம்பந்தமாகவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து, நமது சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திற்கும் சிறந்த உதவி செய்து வந்தார். இந்நாட்டுக்குத் (தென்னப்பிரிக்காவுக்கு) தாமே நேரில் வந்து, இங்கிருக்கும் நிலைமையை நேரில் அறிந்துகொள்ளும் அளவிற்கு நம்மிடை அனுதாபம் கொண்டிருந்தார்.

தமது வாழ்நாள் முழுவதையுமே தாய்நாட்டுக்குத் தத்தஞ் செய்துவிட்ட கோகலேக்குள்ள ஞானத்தையும் பிரகாசத்தையும் நாம் எல்லோருமே அடைந்துவிடுவதென்பது சாத்தியமல்லாததாக இருக்கலாம். ஆனால், தம் வேலைகள் சம்பந்தமாக இவர் செய்ததைப்போலவே, நாம் மேற்கொள்ளும் பணிகளில் நாம் முற்றிலும் ஈடுபடுவதென்பது சாத்தியமானதே. தம்முடையதாக்கிக்கொண்டுவிட்ட லட்சியங்களில் கோகலே முற்றிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். நாடு முழுதும், அதன் நண்பர்களும் இவரைப் போற்றுவதற்கு இதுதான் காரணம். இவருடைய வரலாற்றைப்பற்றிய இச்சிறு குறிப்பைப் படித்த பிறகு, இவர் நீண்டகாலம் வாழவேண்டும், நம் உள்ளங்களில் இவர் விட்டுச் செல்லும் எண்ணங்கள் என்றும் மங்காமல் இருக்கவேண்டும் என நாம் எல்லோரும் விரும்புவோமாக!

"என் வாழ்வில் கோகலே பெற்ற இடம்"

1921 ஜூலை 13-ஆம் தேதி வெளியான 'யங் இந்தியா' இதழில் மகாத்மா காந்தி கோகலேயைக் குறித்து எழுதியிருந்தார். தாம் எழுதியிருக்கும் 'தென்னாப்பிரிக்க சத்தியாக்கிரகம்' என்ற நூலில் 7-ஆம் அத்தியாயம் 170-ஆம் பக்கத்தில் காந்திஜி இக்கட்டுரையைபற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே, இக்கட்டுரை கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"விசித்திரமான ஊர் பெயர் இராத கடிதம் ஒன்று எனக்கு வந்திருக்கிறது. லோகமான்யரின் உள்ளத்திற்கு இனியதான லட்சியத்திற்காகப் பாடுபட நான் முன் வந்திருப்பது குறித்து அக்கடிதம் என்னைப் பாராட்டுவதோடு, அவருடைய ஆவி என்னுள்ளிருந்து வருகிறது என்றும், அவரைப் பின்பற்றத் தகுதியுடையவன் நான் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது. சுயராஜ்ய வேலைத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதிலுள்ள கஷ்டங்களுக்காகச் சோர்வை அடைந்துவிட வேண்டாம் என்று அக்கடிதம் எனக்குப் புத்திமதி சொல்லுவதோடு, ராஜீயத்தில் கோகலேயின் சீடன் என்று கூறிக்கொண்டு நான் வேஷம் போடுவதாகவும் அது என் மீது குற்றஞ்சாட்டி முடிக்கிறது. கடிதம் எழுதுகிறவர்கள் ஊர், பெயர் குறிப்பிடாமல் எழுதும் அடிமைப் பழக்கத்தை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். சுயராஜ்ய உணர்ச்சியை விருத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் நாம், நம் மனத்தில் உள்ளதைப் பயமின்றிப் பேசும் தைரியத்தையும் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். கடிதத்தில் கண்ட விஷயம் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகையால் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியதாகிறது. காலஞ்சென்ற லோகமான்யரைப் பின்பற்றுபவன் என்ற மதிப்புக்குரியவனாக நான் கூறிக்கொள்ள முடியாது. அவருடைய அசைக்க முடியாத உறுதிக்கும், அவருடைய பரந்த கல்வி அறிவுக்கும், அவருடைய சிறந்த தேச பக்திக்கும், எல்லாவற்றையும்விட அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் தூய்மைக்காகவும் தியாகத்திற்காகவும் கோடிக்கணக்காக அவருடைய நாட்டு மக்கள் அவரைப் போற்றுவதைப் போலவே நானும் அவரைப் போற்றுகிறேன். இக்கால மனிதர் எல்லாரையும்விட அவர் மக்களின் மனத்தை அதிகமாகக் கவர்ந்தார். நமக்குச் சுயராஜ்ய உணர்ச்சியை உண்டாக்கினார்.

இப்பொழுதுள்ள அரசாங்க ஆட்சி முறையிலுள்ள தீமைகளைத் திலகரைப் போல வேறு யாரும் அவ்வளவு அதிகமாக உணர்ந் திருக்க முடியாது. அவருடைய சிறந்த சீடர்களைப் போலவே உண்மையாக நாட்டிற்கு அவர் செய்தியைப் பரப்பியும் வருகிறேன் என்பதைப் பணிவுடன் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், திலகர் முறையல்ல என் முறை என்பதை நான் மனமார அறிவேன். இதனாலேயே மகாராஷ்டிரத் தலைவர்கள் சிலருடன் எனக்கு இன்னும் சங்கடங்கள் இருந்து வருகின்றன. ஆனால், என் முறையில் திலகருக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்று நான் உண்மையாகவே எண்ணுகிறேன். அவருடைய நம்பிக் கைக்குப் பாத்திரனாயிருக்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றிருந்தேன். அவர் உயிர் துறப்பதற்கு இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னாலேயே, பல நண்பர்களின் முன்னிலையில் அவர் கடைசியாக என்னிடம் கூறினார். மக்கள் அதை மேற்கொள்ளும்படிச் செய்துவிட்டால், என்னுடைய முறை மிகச் சிறந்த முறையே என்று அவர் சொன்னார். என்றாலும், தமக்குச் சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன என்றார். எனக்கு வேறு முறை எதுவும் தெரியாது. நாடு அகிம்சை, ஒத்துழையாமைக் கொள்கையையே ஏற்றுக்கொண் டிருக்கிறதென்பதை, முடிவான சோதனை ஏற்படும்போது நிரூபிக்கும் என்று நான் நம்பிக்கொண்டிருக்கவே முடியும். எனக்குள்ள மற்றக் குறைபாடுகளையும் நான் அறியாமல் இல்லை. சிறந்த படிப்பாளி என்று நான் கூறிக்கொள்ளுவதற்கில்லை. மக்களைத் திரட்டுவதில் அவருக்குள்ள சக்தி எனக்குக் கிடை யாது. நடத்திச் செல்வதற்குக் கட்டுப்பாடான சிறு கட்சியும் எனக்கு இல்லை. நான் நாடு கடந்து இருபத்துமூன்று ஆண்டு கள் இருந்துவிட்டதால், இந்தியாவைப்பற்றி லோகமான்யருக்கு இருந்த அனுபவம் எனக்கும் உண்டு என்பதற்குமில்லை. இரு விஷயங்கள் மாத்திரம் முழு அளவும் எங்களிருவருக்கும் ஒரே மாதிரியாக அமைந்திருந்தன. நாட்டுப் பற்றும், சுயராஜ்யத் திற்காக உறுதியாகப் பாடுபடுவதுமே அவை. ஆகையால், ஊர், பெயர் குறிப்பிடாது கடிதம் எழுதியவருக்கு நான் ஒன்று உறுதி கூறுவேன்: காலஞ்சென்ற பெரியா ரிடத்தில் மதிப்புக் கொண்டிருப்பதில் நான் யாருக்கும் சளைத்தவன் அல்ல. சுயராஜ்யத்தை நாடி லோகமான்யரின் தேர்ந்த சீடருக்குச் சமமாகவே நானும் செல்வேன். சீக்கிரத் தில் இந்தியா சுயராஜ்யம் அடையும்படி செய்வது ஒன்றே அவர் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியது என்பதையும் அறிவேன். இதைத் தவிர வேறு எதுவுமே அவருடைய ஆத்மாவுக்குச் சாந்தியை அளிக்காது.

தெ. 49

எனினும் சீடனாக இருப்பது என்பது ஒருவருடைய புனிதமான சொந்த விஷயம். 1888-இல் தாதாபாயின் பாதங்களில் விழுந்தேன். ஆனால், எனக்கு வெகு தொலைவிலேயே அவர் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. நான் அவருக்கு மகனாக இருக்க முடியும், ஆனால் சீடனாகமுடியாது. மகனாக இருப்பதைவிட மேலானது சீடனாக இருப்பது. சீடனாக இருப்பது இரண்டாவது பிறப்பு. வலியச் சரணடைவதே அது. 1896-இல் என்னுடைய தென்னாப்பிரிக்கா தூது சம்பந்தமாக இந்தியாவில் தெரிந்திருந்த எல்லா இந்தியத் தலைவர்களையுமே கண்டேன். நீதிபதி ரானடே என் மனத்தில் பயத்தோடுகூடிய பக்தியை உண்டாக்கினார். அவர் முன்னிலையில் பேசவும் என்னால் முடிவதில்லை. பத்ருத்தீன் தயாப்ஜி எனக்குத் தந்தையைப் போல் விளங்கியதோடு ரானடேயும், பிரோஜ்ஷாவும் காட்டும் வழியில் நடக்கும்படி என்னிடம் கூறினார். பிரோஜ்ஷா போஷகரானார். அவர் நினைத்தது நடந்தாக வேண்டும். "செப்டம்பர் 28-ஆம் தேதி நீங்கள் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் பேச வேண்டும். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குச் சரியாக நீங்கள் வந்திருக்க வேண்டும்" என்றார். அதன்படி நடந்தேன். 25-ஆம் தேதி அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று ஆக்ஞை; அப்படியே செய்தேன்.

"உமது பிரசங்கத்தை எழுதிவிட்டீரா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"இல்லை, ஐயா."

"இளைஞரே! அது சரியல்ல, அதை இன்று எழுதி விடுவீரா?"

"முன்ஷி, ஸ்ரீ காந்தியிடம் போய் அவரிடமிருந்து கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கிக்கொள்ளும். இன்று இரவே அதை அச்சிட்டு ஒரு பிரதியை எனக்கு அனுப்ப வேண்டும்." என் பக்கம் திரும்பி அவர், "காந்தி, நீங்கள் நீளமான பிரசங்கத்தை எழுதக்கூடாது. பம்பாயில் பொதுக்கூட்டங்களுக்கு வருகிறவர்கள் நீண்ட பிரசங்கத்தைச் சகித்துக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பது உமக்குத் தெரியாது" என்றார். நான் பணிந்தேன்.

பம்பாயின் சிங்கமான அவர் தீக்ஷை பெற்றுக்கொள்ள என்னை ஊக்கினார். என்னை அவர் தம் சீடராகக் கொள்ளவில்லை. இதற்காக அவர் முயற்சி செய்யவும் இல்லை.

பின்னர் நான் புனுவுக்குச் சென்றேன். அவ்வூருக்கு நான் முற்றிலும் புதியவன். நான் யாருடன் தங்கினேனோ அவர் என்னை முதலில் திலகரிடம் அழைத்துச் சென்றார். அவருடைய சகாக்கள் புடை சூழ இருக்க நான் அவரைச் சந்தித்தேன். நான் கூறியதைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர் சொன்னார்: " உங்களுக்காக நாங்கள் பொதுக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக நாங்கள் இரு கட்சிகளாக இருக்கிறோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. எக்கட்சியையும் சேராத ஒருவரை நீங்கள் கூட்டத்திற்குத் தலைவராகக் கொள்ள வேண்டும். டாக்டர் பாண்டார்க்கரைப் பார்க்கிறீர்களா?" இதற்கு ஒப்புக்கொண்டு வந்தேன். திலகர் அன்போடு சகஜமாகப் பழகியதால் எனக்கிருந்த பயத்தைப் போக்கிவிட்டார் என்பதைத் தவிர அவரைப்பற்றி எனக்குத் தெளிவான எண்ணங்கள் எவையும் ஏற்பட்டனவாக நினைவில்லை. பின்னர், கோகலேயிடம் சென்றேன் என நினைக்கிறேன். பிறகு டாக்டர் பாண்டார்க்கரிடம் போனேன். ஆசிரியன் மாணவனை வரவேற்பதுபோல் என்னை அவர் வரவேற்றார்.

" உற்சாகமும் தீவிரமுமுள்ள இளைஞராக இருக்கிறீர். இந்த வெயில் நேரத்தில் என்னைப் பார்க்க யாரும் வருவதில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் பொதுக் கூட்டங்களுக்கு நான் போவதில்லை. நீங்களோ பரிதாபகரமான கதையைக் கூறுகிறீர்கள். ஆகையால் உங்கள் விஷயத்தில் என் தீர்மானத்தை நான் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்றார்."

முகத்தில் அறிவின் பொலிவு தோன்றும் மதிப்பிற்குரிய அந்த அறிஞரைத் தொழுதேன். ஆனால் இச்சிறு சிம்மாதனத்தில் அவர் வீற்றிருக்க ஓர் இடந் தேட என்னால் முடியவில்லை. யாரும் அமராமல் அது வெற்றாகவே இருந்தது. எனக்கு வீரர்கள் பலர் இருந்தார்கள்; ஆனால் விறல் வேந்தன்தான் இல்லை.

கோகலே விஷயத்திலோ நிலைமை வேறு; ஏன் அப்படி என்று என்னால் கூற முடியாது. கல்லூரி மைதானத்தில் அவருடைய ஜாகையில் அவரைப் பார்த்தேன். ஒரு பழைய நண்பரை அல்லது நீண்ட காலப்பிரிவுக்குப் பிறகு ஒரு தாயைத் திரும்பவும் சந்திப்பது போல இருந்தது. அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், சாந்தமான அவர் முகம் எனக்கு அமைதியைத் தந்தது. என்னைக் குறித்தும், தென்னாப்பிரிக்காவில் நான் செய்து வந்த வேலைகளைக் குறித்தும் விவரமாக அவர் விசாரித்தது, அவரை என் உள்ளத்தில் கோயில் கொள்ள வைத்தது.

அவரிடமிருந்து வெளியே வந்ததும், 'நீரே என் மனிதர்' என்று எனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டேன். அப்பொழுதிலிருந்து கோகலே என்னை மறந்ததே இல்லை. 1901-இல் தென்னுப் பிரிக்காவிலிருந்து இரண்டாம் முறையாக நான் திரும்பியபோது நாங்கள் மேலும் நெருங்கியவர்களானோம். அவர் சாதாரணமாக என்னைத் தம் கையில் ஏற்றுக்கொண்டு என்னை உருவாக்க ஆரம்பித்தார். நான் எப்படிப் பேசுகிறேன், உடுத்துகிறேன், நடக்கிறேன், சாப்பிடுகிறேன் என்பவைகளிலெல்லாம் சிரத்தை கொண்டார். கோகலேயைவிட என் தாயாருக்கு என்னிடம் அதிகப் பரிவு இருந்ததில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் எங்களுக்குள் எந்தவிதமான ஒளிவு, மறைவுமே இருந்ததில்லை. உண்மையில், கண்டதுமே காதல் கொண்டதைப் போன்றது இது. 1913-இல் மிகுந்த சங்கடத்தையும் இது சமாளித்து நின்றது. ராஜீய ஊழியன் என்ற முறையில் அவரிடம் நான் எதிர்பார்த்த பளிங்கு போன்ற தூய்மை, ஆட்டுக்குட்டிக்குரிய அடக்கம், சிங்கத்தைப் போன்ற வீரம், சிறு பிழைக்கும் நாணும் தன்மை இவை எல்லாம் அவரிடம் இருந்தன எனத் தோன்றியது. இவைகளில் எதைப் போன்றதும் அவரிடம் இல்லாமல் இருந்தாலும் குற்றம் காண்பதற்கு எந்தக் குறைபாட்டையும் நான் அவரிடம் காண முடியாமல் இருந்த தொன்றே எனக்குப் போதும். ராஜீயத் துறையில் முற்றிலும் சரியானவராகவே எனக்கு அவர் இருந்து வந்தார். ஆகையால், எங்களுக்குள் அபிப்பிராய வேறுபாடுகளே இல்லை என்பதல்ல. சமூகப் பழக்கவழக்கங்களில், அதாவது விதவா விவாக சம்பந்தமாக 1901-ஆம் ஆண்டிலேயே நாங்கள் மாறுபட்ட கருத்துக் கொண்டிருந்தோம். மேற்கத்திய நாகரிகத்தை மதிப்பிடுவதிலும் எங்களுக்குள் கருத்து மாறுபாடு இருப்பதையும் கண்டோம். அகிம்சையில் நான் கொண்டிருந்த தீவிரமான அபிப்பிராய சம்பந்தமாகத் தமது மாறுபட்ட கருத்தை அவர் மனம் விட்டுச் சொன்னர். ஆனல், எனக்கோ அல்லது அவருக்கோ இந்தக் கருத்து வேற்றுமைகள் ஒரு பொருட்டே அல்ல. எங்களைப் பிரிக்க எதனாலும் முடியாது. இன்று அவர் உயிரோடு இருப்பின் என்ன ஆகியிருக்கும் என்று நினைப்பது தெய்வ சிந்தனைக்குச் சமமாகும். அவருக்குக் கீழ் நான் வேலை செய்துகொண்டிருப்பேன் என்பதை நான் அறிவேன். நான் அன்னரின் ராஜீயச் சீடனுக வேஷம் போடுவதாக ஊர், பெயரில்லாத கடிதம் ஒன்று என் மீது குற்றஞ்சாட்டுவதாலேயே நான் இதை மனம்விட்டுச் சொல்லுகிறேன். அவர் இன்றில்லை என்பதற்காக அவரைப் போற்றுமல் நான் சும்மா இருந்து

விட முடியுமா ? அவருக்கு எதிரிடையானது என்று இந்திய உலகம் கூறும் ஒரு கட்சியில் நான் இன்று இருந்து வருவதாகத் தோன்றுவதனாலேயே முக்கியமாகக் கோகலேக்கு என் நன்றியறிதலை நான் தெரிவித்தாக வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

கோகலேபற்றிப் பேச்சு

ஸ்ரீ கோகலே தென்னாப்பிரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தபோது அவரைப் பாராட்டுவதற்காகக் கிம்பர்லியிலிருந்த இந்தியர் அவ்வூர் நகர மண்டபத்தில் அவருக்கு ஓர் உபசார விருந்து நடத்தினார்கள். 1912 அக்டோபர் 26-ஆம் தேதி நடந்த அந்த விருந்தில் காந்திஜி பேசினார். அதுவே இங்குக் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது :

" நமது விருந்தினரை அவருடைய சகாக்களுடன் ஸ்ரீ ஓட்ஸ் தமது பெரிய சுரங்கத்திற்கு அன்போடு அழைத்துச் சென்று காட்டினார். அவர்களை மிகப் பெரிய யந்திரங்கள் இருந்த இடத்திற்கு அவர் அழைத்துச் சென்றபோது, யந்திரங்கள் எவ்வளவு பெரிய விஷயம் என்று எண்ணாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. பெரிய யந்திரங்களின் அவசியத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது என்பதை இந்த வைபவத்தில் கலந்து கொண்டிருக்கும் என் நண்பர்களில் சிலர் நன்கு அறிவார்கள். கிம்பர்லியில் வயிரங்களும் யந்திரங்களுமே இல்லாவிட்டாலும் கிம்பர்லி இருந்தாகவேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள நான் தயாராயிருக்கிறேன். லட்சோப லட்சத்திலும் வயிரங்களிலும் நம்பிக்கையுள்ளவன் அல்லன் நான் என்றாலும் இப்பொழுது வயிர மன்னர்களின் முன்னிலையில் நான் இருப்பதை உணருவதால் அவர்கள் முன்பு தலை வணங்குகிறேன். இந்த யந்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது என் மனத்தில் ஒரு விஷயம் பலமாகத் தோன்றியது. இந்த அற்புதமான யந்திரங்களைப் போல மனிதர்களாகிய நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு வேலை செய்தோமானால், நாம் எவ்வளவு ஆனந்தம் நிரம்பிய குடும்பமாக இருக்க முடியும் என்று எண்ணினேன். அப்பொழுது நம்முடைய வாள்களெல்லாம் கலப்பைக் கொழுக்களாக மாறுவதோடு ஆடுகள் பக்கத்தில் சிங்கங்களும் நிச்சயமாகப் படுத்துக் கொள்ளும். இந்த யந்திரங்களின் ஒரு திருகு தளர்ந்துவிடுமானால் யந்திரம் முழுவதுமே கலகலத்துப் போய்விடும் என்பதையும் நான் உணருகிறேன். இந்த ஒப்புமையை மனிதர் வரைக்கும் பார்த்தால் ஆர்ப்பாட்டக்காரன் ஒருவன் ஒரு கூட்

டத்தையே கலைத்துவிட முடியும்; ஒரு குடும்பத்தில் இருக்கும் போக்கிரி அக்குடும்பத்தின் நற்பெயரையே அழித்துவிட முடியும் என்பதை நாம் அடிக்கடி காண்கிறோம். அதேபோல இதையே திருப்பிப் பார்த்தால், யந்திரத்தின் முக்கிய பாகம் அதன் வேலையைச் சரியாகச் செய்துகொண்டு போனால் அதற்கு ஏற்றாற்போல மற்றப் பாகங்களும் வேலை செய்கின்றன என்பதையும் காண்கிறோம்.

ஸ்ரீ கோகலே வந்திருக்கும் காரியம் தெய்விகமானது என்று நான் கருதுகிறேன். ஐரோப்பியர், இந்தியர் ஆகியோரின் பிரதிநிதிகள் எல்லோருமே கிம்பர்லியில் ஒரே வைபவத்தில் கூடும் படியான ஒரு காரியத்தை உண்டாக்குவதற்கு ஸ்ரீ கோகலே காரணராயிருந்ததற்காகப் பெருமையடைகிறேன். இத்தகைய கூட்டங்கள் மேன்மேலும் பெருகும் என்றும் நம்புகிறேன். டால்ஸ்டாயின் வாழ்க்கையையும் உபதேசங்களையும் பின்பற்றும் பணிவுள்ள மாணவன் என்ற முறையில், இத்தகைய வைபவங்களுக்கு அவசியமில்லை என்றும், ஒருவருடைய ஜீரணசக்தியைக் கெடுக்கும் வகையில் சில சமயங்களில் இவை அதிக விஷமங்களைச் செய்துவிடுகின்றன என்றும் நான் கருதுகிறேன் (சிரிப்பு); ஆனால், நான் டால்ஸ்டாயின் மாணவனாக இருந்தபோதிலும், இத்தகைய வைபவங்கள் நம்மை ஒன்று சேர்க்குமானால், நாம் ஒருவரை யொருவர் சரியாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு உதவி செய்யுமானால், இவை சம்பந்தமாகத் தற்போதுக்காவது என் மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன். ஓர் அழகிய தோத்திரப்பாடலின் நினைவு வருகிறது இங்கே :

'மூடுபனி அகன்று விலகுங்கால்
நன்கறிவோம் நாம் ஒருவரையொருவர்.'

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நமக்குள் வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம்; அறியாமை என்ற மூடுபனி விலகிவிடும்போது நாம் ஒருவரை யொருவர் நன்றாக அறிந்துகொள்ளுவோம். அறியாமையாகிய அந்த மூடுபனியைப் போக்குவதற்காகவே என் நாட்டின் பெருந் தலைவர் இங்கு வந்திருக்கிறார். இந்தியா நமக்கு அளிக்கும் மிகப் பிரகாசமான ரத்தினமாகவே இவர் வந்திருக்கிறார். இவர் செய்திருப்பவைகளைப்பற்றி நான் குறிப்பிடும்போது இவருடைய உணர்ச்சியை அதிகமாகப் புண்படுத்திவிட்டவனாவேன் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், இவருக்கு வருத்தம் அளிக்கக்கூடியதெனினும் நான் எனது கடமையைச் செய்தாக வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவின் ராஜீய அரங்கத்தில்,

கோகலேயினுடைய வாழ்க்கையைக் குறித்து என்னைப் போல அவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லக்கூடியவர்கள் என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. மிகச் சொற்ப தொகை பெற்றுக்கொண்டு தமது வாழ்நாளில் இருபது ஆண்டுகளை இவர் கல்வி வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணஞ் செய்திருக்கிறார். செல்வத்தை இவர் அனுபவிக்க முடியுமெனினும் இன்றுகூட ஸ்ரீ கோகலே வறுமையில் வாழ்கிறார். பொது ஸ்தாபனங்களுக்கு இவர் விரும்பும்போது நூற்றுக்கணக்கான பவுன்கள் எந்த நேரத்திலும் இவருக்குக் கிடைக்கின்றன. இந்தியாவின் ஒரு வைசிராய், சாம்ராஜ்யத்தின் பாரத்தை ஐந்து ஆண்டுகளுக்குத் தம் தோள்களில் சுமக்கிறார் (லார்டு கர்ஸன் மாத்திரம் ஏழு ஆண்டுகள் அப்பதவியில் இருந்திருக்கிறார்). அப்படியிருந்தும் அவருக்கு உதவியாக எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், எனது நாட்டில் பிரபலமான இத்தலைவரோ, பிறர் உதவியின்றி, விருதுகள் எவையுமே இல்லாமல், சாம்ராஜ்யத்தின் பாரத்தைத் தம் தோள்களில் சுமந்துகொண்டிருக்கிறார். ஸி. ஐ. ஈ., பட்டம் பெற்றிருக்கிறார் என்பது உண்மை. ஆனால், இதைவிடச் சிறந்த விருதுக்குரியவர் இவர் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஸ்ரீ கோகலே அதிகமாக ஆசைப்படும் விருது, தம் நாட்டு மக்களின் அன்பும், தம்முடைய மனச்சாட்சியின் சம்மதமுமேயாகும். மேனாட்டு முறையில் கல்வியைப் பெற்றிருக்கும் இந்தியருக்குப் பணிவிலும் கண்ணியமாக நடப்பதிலும் இவர் நல்ல போதனையை அளித்திருக்கிறார். (கரகோஷம்.)

8

அனுபவித்த மற்ருேர் அவமதிப்பு

[தென்னுப்பிரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்த ஸ்ரீ கோகலேயைத் தாமும் ஸ்ரீ கால்லென்பாக்கும் ஜான்ஜிபார் வரையில் போய் வழியனுப்பி விட்டுத் திரும்பியதாகக் காந்திஜி, 'தென்னுப்பிரிக்க சத்தியாக்கிரகம்' என்ற நூலில் (351-ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்) கூறுகிருர். ஆனல், ஜான் ஜி பாரிலிருந்து திரும்பியபோது வழியில் கப்பலிலிருந்து டெலகோவா விரி குடாவில் இறங்கியபோது, தமக்கு வெள்ளை அதிகாரியால் ஏற்பட்ட அவமதிப்பை குறித்து அந் நூலில் காந்திஜி குறிப்பிடவில்லை. எனினும், 1912 டிசம்பர் 28-ஆம் தேதி பிரசுரமான 'இந்தியன் ஒப்பினியன்' குஜ ராத்திப் பதிப்பில் அச்சம்பவத்தைப்பற்றி விவரித்திருக்கிருர். காந்திஜி எழுதிய அக்கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பே கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக் கிறது.]

கேள்வி: நீர் இந்தியரா?

பதில்: ஆம், ஐயா.

கேள்வி: நீர் இந்தியாவில் பிறந்தவரா?

பதில்: ஆம், ஐயா.

கேள்வி: இது சம்பந்தமாக உம்மிடம் தஸ்தாவேஜிகள் இருக்கின்றனவா?

பதில்: இல்லை, ஐயா. நான் டிரான்ஸ்வால் கோர்ட்டு வக்கீல். ஜொஹன்னஸ்பர்க்கிற்குத் திரும்புவ தற்கு ஒரு டிக்கெட்டும் வைத்திருக்கிறேன். அங்கே போக இன்றே புறப்படவேண்டும்.

அதிகாரி: அது விஷயமல்ல; உட்காரும். உம்மைப் பிறகு பார்க்கிறேன்.

மேற்கண்ட கேள்விகளைக் குடியேற்ற அதிகாரி அவமதிக் கும் தொனியில் எனக்குப் போட்டார். ஜான்ஜிபார் வரையில் ஸ்ரீ கோகலேயை வழியனுப்பிவிட்டு நாங்கள் திரும்பிக்கொண் டிருந்தோம். நேரமாகாதிருக்கட்டும் என்பதற்காகப் பெய்ரா வில் கப்பல் மாறினேம். எங்களைப்போல டெலகோவா விரிகுடா வில் இறங்கச் சுமார் அறுபது டெக் பிரயாணிகள் இருந்தனர். சோதித்துவிட்டுக் குடியேற்ற அதிகாரி அவர்களையெல்லாம் இறங்க அனுமதித்து விட்டார். ஜொஹன்னஸ்பர்க்குக்கு ரெயில் மூலம் போக விரும்பிய பிரயாணிகளையும் சோதித்து அனுமதித்துவிட்டார்.

எங்களுடனிருந்த பிரயாணிகளில் பலர் கிரேக்கர்கள்; அவர்கள் ஏழைகள். அவர்களைச் சோதித்தபோது நானும் உடனிருந்தேன். சோதித்து முடியச் சுமார் ஒன்றரை மணி நேரமாயிற்று. அவர்களுடைய பெயர், இருக்கும் இடம், தொழில், முதலியவைகளைக் குறித்துக் கேட்ட பிறகு, அவர்கள் இறங்குவதற்கு அதிகாரி அனுமதிச்சீட்டுக் கொடுத்தார். அவர்களில் ஜொஹன்னஸ்பர்க்கிற்கும் போக விரும்பியவர்கள் பலர். அவர்களிடம் சில தஸ்தாவேஜிகளிருந்ததாகத் தோன்றியது. தங்களிடம் சுமார் இருபது பவுன் இருப்பதாகவும் அவர்களில் பலர் தெரிவித்தனர். என்னைச் சோதிக்கவேண்டிய கட்டம் வந்தபோது அந்த அதிகாரி நான் மேலே குறிப்பிட்ட வகையில் கேள்வி கேட்டார்.

எனக்குப் பிறகு ஸ்ரீ கால்லென்பாக்கை அழைத்தார். "உங்களிடம் ஏதாவது தஸ்தாவேஜி இருக்கிறதா?" என்று அதிகாரி அவரைக் கேட்டதற்கு, அவர் தம்மிடம் எதுவுமில்லை என்றார். அதோடு என்னை அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தி நாங்கள் இருவரும் ஸ்ரீ கோகலேயை வழியனுப்ப ஜான்ஜிபார் வரையில் சென்றதாகவும் சொன்னார். என்னைப்பற்றி அவர் கூறியதை அதிகாரி காதில் வாங்கிக்கொள்ளவும் இல்லை என்பதைக் கவனித்தேன். "அவர் விஷயத்தைப் பிறகு பார்க்கிறேன். அவருக்கு அனுமதிச்சீட்டுக் கொடுக்க முடியாது. அவர் ஓர் இந்தியர்" என்று சொன்னார். ஸ்ரீ கால்லென்பாக் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டார். இதைப் பெரிய அவமதிப்பாகக் கருதினார். தமக்கு மாத்திரம் வெகு சுலபத்தில் அனுமதிச்சீட்டு கிடைத்துவிட்டது என்பது அவருக்கு அதிக மன வேதனையை உண்டாக்கியது. என்னை விட்டுவிட்டு அவர் மாத்திரம் எப்படிக் கப்பலிலிருந்து இறங்குவார்? அது முடியாத காரியம். தம்முடைய அனுமதிச்சீட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் வெட்கப்பட்டார். கோபத்தோடு அதை வாங்கிக்கொண்ட போதுகூட, அதிகாரிக்கு நன்றாகக் காதில் விழும்படி என்னிடம், "பாருங்கள், நீங்கள் ஆசியாக்காரர்! உங்களுக்குக் கறுப்புத்தோல் இருக்கிறது! நீங்கள் இங்கே தடுத்துவைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்." என்றார். இதற்கெல்லாம் நான் சிரித்துக்கொண்டே இருந்தேன்: ஆனால், என் உள்ளமோ தகித்துக்கொண்டிருந்தது. ஏன்? நானே இந்தியன். அதிகாரிக்கோ என்ன அகம்பாவம்? வெள்ளைக்காரர்களால் இந்தியருக்கு இன்னும் எவ்வளவு அவமதிப்பு வரும்? எவ்வளவு துரதிர்ஷ்ட சாலிகள் நாம்? இதில் வெள்ளையரின் தவறு எவ்வளவு? அதி

காரி என்ன செய்யமுடியும்? நமது வாழ்க்கை முறையையும் ஒழுக்கத்தையும் கொண்டு வெள்ளைக்காரர்கள் என்ன கருத்தைக் கொள்ளுகின்றனரோ அதற்கேற்றபடி நாம் வெற்றியோ, தோல்வியோ அடையவேண்டும். இன்று நாம் துன்பப்பட லாம்; ஆனால், நாளை வெற்றியை அடைவோம். தென்னுப் பிரிக்காவிலிருக்கும் இந்தியரை ஏன் குறைகூற வேண்டும்? அதே இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா அவர்களும்? அப்படியானால், என் கடமை என்ன? நான் கோபங்கொண்டு அதிகாரி மீது குற்றஞ்சொல்லலாமா? கூடவே கூடாது. அதிகார வர்க்கம் குருட்டுத்தனமாக இருக்கிறது. அப்படியாயின் நான் சும்மா இருந்துவிடலாமா? கூடாது; இந்த விஷயம் நடந்துவிடாமலிருப்பதற்கு நான் முயற்சி செய்யவேண்டும். அதை நான் எப்படிச் செய்வது? இதில் என் கடமையை நான் செய்தாகவேண்டும். என் நன்மையை மாத்திரமே நான் கவனித்துக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. தங்கள் நிலையை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள என் இந்திய சகோதரர்களுக்கு நான் ஓர் உதாரணமாக நடந்துகொள்ளவேண்டும். சுகாதாரத் திற்கு விரோதமான தங்கள் பழக்கங்கள் தங்களுக்கே விரோத மாகிவிடுகின்றன என்பதை அவர்கள் அறியும்படிச் செய்ய வேண்டும். டெக்கில் நானும் அவர்களுடனிருக்கும் ஒரு பிரயாணி என்ற முறையில், சுயமரியாதையை அறிந்து அதைப் பேணும்படி அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். சுத்தமற்ற பழக்கங்களை அவர்கள் விட்டுவிடவேண்டும். மற்ற வர்கள் மதிப்பில் அவர்கள் உயர்வார்கள். எளிதான - வெகுளி யான - வெள்ளையரின் சட்டத்தை மதிப்பதோடு அநியாயமான, நிறவேற்றுமைச் சட்டங்களைப் பொறுமையாகவும் தீரத்தோடும் எதிர்த்துப் போராடவேண்டும்.

கடைசியான இந்த அனுபவத்திற்குப் பிறகு, அந்தஸ்தி லுள்ளவர்கள் முடிந்தவரையில் டெக்கிலேயே பிரயாணம் செய்வதென்ற முடிவுக்கு வந்துவிடவேண்டும். இது ஒன்றே உண்மையான நிலைமையை அறிந்துகொள்ளச் செய்யும். இவ் வழியில் கஷ்டத்திலிருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் உதவி செய்ய லாம். நான் செய்யவேண்டியது என்ன என்பதை உணர்ந் தேன். இவ்வித யோசனைகளெல்லாம் என் மூளையில் சில நிமிடங்களே இருந்தன.

இவ்விதக் கனவு நிலையிலேயே பிறகு நான் உட்கார்ந் தேன். ஸ்ரீ கால்லென்பாக் அமைதியின்றி முன்னுக்கும் பின் னுக்குமாக நடந்துகொண்டே இருந்தார். கூண்டில் அடைபட்ட

சிங்கம்போல அவர் தோன்றினர். எங்களை வரவேற்கத் துறைமுகத்தில் சில இந்தியர் இருந்தனர். என்னைப்பற்றி அவர்களுக்கு ஸ்ரீ கால்லென்பாக் அறிவித்தார். நான் இறங்குவதற்கு முந்திய நாளே தாங்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்ததாக அவர்கள் என்னிடம் கூறினர். எனக்கு அனுமதிச்சீட்டைக் கொண்டு வரப்போனவர் எந்த நேரத்திலும் வந்துவிடக் கூடும். என்ருலும், திரும்பவும் யாரையாவது அனுப்புவதாகவும் கூறினர். இத் தகவலை ஸ்ரீ கால்லென்பாக் எனக்குக் கொண்டு வந்தார். அதற்கு மேலும் காத்துக்கொண்டிருக்க அவருக்குப் பொறுமையில்லை; திரும்பவும் அதிகாரியைப் பார்க்கச் சென்ருர். ஆனல், தாம் எதுவும் செய்வதற்கில்லை என்று அதிகாரி பதில் சொல்லிவிட்டார். மீதமிருந்தவர்களைப் பற்றியெல்லாம் கவனித்துவிட்டு அதிகாரி போய்விட்டார். என் விஷயத்தைக் கவனிக்க இன்னும் நேரமாகும் என்றும் சொல்லிவிட்டுப் போனர். அதிகாரிகள் போய்விட்ட கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் டெலகோவா விரிகுடா இந்தியரின் முயற்சி பயன் பட்டுவிட்டது. என் அனுமதிச் சீட்டைக் கொண்டு வந்து விட்டார். அது அதிகாரியின் குமாஸ்தாவுக்குக் காட்டப்பட்டது. பிறகு நான் கப்பலிலிருந்து இறங்க அனுமதிச்சீட்டைக் கொடுத்தார்கள். ஸ்ரீ கால்லென்பாக்கும் நானும் இறங்கினேம். இந்திய சமூகத்தினர் எங்களுக்கு ஒரு வரவேற்பை அளித்த பிறகு அன்று மாலையே ஜொஹன்னஸ்பர்க்குக்குப் புறப்பட்டு விட்டோம்.

மேற்கண்ட சம்பவம் எனக்கு ஒரு நல்ல பாடமாயிற்று. நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்பதை வாசகர்கள் அறிந்து அதன் மூலம் பயனடைய வேண்டும் என்பதற்காகவே இதை 'இந்தியன் ஒப்பினியன்' வாசகர்களுக்கு அறிவிக்கிறேன். இத்தகைய அனுபவம் அவர்களுக்கும் புதியதல்ல. ஆகையால் மேற்கொண்டும் அதிகமாகக் கூறிக்கொண்டிருக்க நான் விரும்பவில்லை. டெலகோவாவிலும் மற்றத் துறைமுகங்களிலும் இந்தியர் இத்தகைய, இன்னும் அதிகக் கசப்பான, அனுபவங்களை அடைய நேருகிறது என்பதை அறிவேன். இக்கஷ்டங்களை நான் அறிந்தது எனக்கு மேலும் அதிக துக்கத்தை உண்டாக்கியது; இதுவே என் அனுபவத்தைக் கூறும்படியும் தூண்டியது. நான் படித்தவனகக் கருதப்படுவேன்; கஷ்டங்களிலும் சமாளித்துக்கொள்வேன்; பல ஐரோப்பியருக்கு என்னைத் தெரிந்திருக்கும்; பெரிய மனிதனகவும் கருதப்படுவேன்; எனக்கு உதவி செய்ய பலர் முன் வருவார்கள்; அப்பொழுதும்

கூட நிறவேற்றுமையின் இத்துன்பத்தை அனுபவித்தே நானும் வெளிவர வேண்டும். "ஒன்றும் தெரியாத, படிப் பில்லாத, உதவியற்ற இந்தியரின் கதி என்ன?" என்று என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டேன்.

என்னுடன் டெக்கில் பிரயாணஞ் செய்த ஓர் இந்தியர் தம் மனத்தில் இருந்ததை என்னிடம் கூறினர். நாம் எறும்பு கள் போல நடத்தப்படுவதாகவும், கஷ்டங்களிலிருந்து விடு படுவதற்குத் துன்பப்படுவது ஒன்றே வழி என்றும் அவர் கூறினர். இதை அறியாமை என்றே சொல்வேன். நமது தன்மானத்தை எப்படிக் காத்துக்கொள்வது என்பது நமக் குத் தெரியவில்லை. செல்வத்தைத் திரட்டிவிட வேண்டும் என்பதொன்றே நம் குறியாக இருக்கிறது. இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுவிடுவதால் வெள்ளையர் நம்மைக் கூலிகள் என்று அழைப்பது குறித்தோ, கப்பல்களில் காப்டன்களும் மற்றவர் களும் நம்மை உதைத்துத் தள்ளுவதுபற்றியோ, முனிசிபாலிடிகள் தனி இடத்திற்கு நம்மை விரட்டியடிப்பது குறித்தோ, நமக்கு நிலமில்லாமல், நம்மை நாய்களைப் போல நடத்து வதைக் கண்டோ நாம் கவலைப்பட்டுக் கொள்வதில்லை. இதுவே சாதாரணமாக நமக்கு இருந்துவரும் மனப்போக்கு. இதனலேயே வெள்ளையர் நம்மை இழிவாக மதிக்கின்றனர். ஆனல், நம் விதியை நிர்மாணித்துக்கொள்ளும் சிற்பிகள் நாமே என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. மேலே கண்ட சம்பவத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய பாடம் இதுவே. இதை அறிந்துக்கொண்டு அவசியமான மாறுதல்களை நம் வாழ்க்கையில் புகுத்திக்கொள்ளவேண்டும். மாறுதல் இரண்டு வகையில் இருக்கவேண்டும். முதலாவது, நமது நிலையை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும்; இரண்டாவதாக, நாம் ஒன்றுபட்டு வெள்ளையரிடம் நீதியை வற்புறுத்திக் கேட்டாக வேண்டும்.

9

போனிக்ஸ் குடியிருப்புத் திட்டம்

[போனிக்ஸ் குடியேற்ற சம்பந்தமாகவும், அதுவும் 'இந்தியன் ஒப்பீனியன்' பத்திரிகையையும் எந்தத் தியாகம் செய்தும் நடத்தியதாக வேண்டும் என்பதிலும் காந்திஜி எவ்வளவு சிரத்தை கொண்டிருந்தார் என்பதை ஸ்ரீ போலக்குக்கும், ஸ்ரீ மகன்லால் காந்திக்கும் எழுதிய கடிதங்கள் காட்டுகின்றன. போனிக்ஸ் குடியேற்ற சம்பந்தமாக ஆரம் பத்திலேயே காந்திஜி ஒரு திட்டம் வகுத்திருந்தார். போனிக்ஸுக்கு மாற்றப்பட்டதும் முதன்முதலில் வெளியான 'இந்தியன் ஒப்பீனியன்' இதழில் கண்ட தலையங்கம் அத்திட்டத்தைக் காட்டுகிறது. எனவே, அத்தலையங்கம் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

'இந்தியன் ஒப்பீனியன்' ஆரம்பமாகிப் பதினெட்டு மாதங்களே ஆகின்றன. அதன், இக்குறுகிய கால வாழ்வில் அது மூன்றாவது கட்டத்தை இன்று ஆரம்பிக்கிறது. அதன் சொந்தக்காரர், தேசாபிமான நோக்கத்தின்பேரில் சொற்ப வசதிகளைக் கொண்டு அதை ஆரம்பித்தார். அப்பத்திரிகைக்கு எழுதி, ஆசிரியராக இருப்பதற்கு வலிய ஊதியமின்றி வருபவரையே நம்பியிருக்கவேண்டிய நிலையில் அது இருக்கிறது. இந்த உதவி அவருக்குத் தட்டின்றிக் கிடைத்தது. பொதுவான அச்சுக்கூலி மூலம் கிடைக்கும் பணத்தை, பத்திரிகைக்கு எதிர்பாராதவிதமாக ஏற்படும் நஷ்டத்தை ஈடுசெய்ய உபயோகித்து, இப்பத்திரிகை தனக்குத் தானே நடந்துவருவதாக இருக்கும்படிச் செய்யவேண்டும் என்பது அவர் எண்ணம். ஆனால், அப்படி முடியவில்லை. உண்மையான தேவையை இப்பத்திரிகை பூர்த்தி செய்தபோதிலும், வர்த்தகத் தேவை என்பதான ஒன்றை உண்டாக்கவேண்டியதாகிறது. அதாவது, இப்பத்திரிகைக்குச் சமாசாரங்களைத் தேடவேண்டியிருப்பதோடு படிப்போரையும் தேடியாக வேண்டியிருக்கிறது. மேலும், 500-க்கும் மேற்பட்ட பிரதிகளை இனம் பிரதிகளாக அனுப்பிக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருப்பதும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆகையால், பொருளுதவியைக் கோரவேண்டியதாகிறது. நேட்டால் இந்தியர் காங்கிரஸும் (டிரான்ஸ்வால்) பிரிட்டிஷ் இந்தியர் சங்கமும் உதவிக்கு வந்தன. இனம் பிரதிகளை அச்சிட்டுத் தபாலில் அனுப்புவதற்காகும் செலவுக்கென்று ஒரு தொகையைக் கொடுப்பதென அவை தீர்மானித்தன.

என்றாலும், இப்பத்திரிகை அகப்பட்டதையெல்லாம் விழு திக்கொண்டிருப்பதோடு மேற்கொண்டும் இதற்கு வேண் யிருக்கிறது. தீரமான நடவடிக்கைகளினாலேயே நிலைமையை சமாளிக்கமுடியும். எந்த ஒட்டு வேலையும் பயனில் லை நோயைக் குணப்படுத்தாமல் சமாதானம் கூறிக்கொண்டிரு பது ஆபத்தானது. அப்படியானால், ஒரு புதிய, புரட்சிக மான வேலைத் திட்டத்தை அனுசரிக்கும்படி உண்மையாக ஊழியர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் வேண்டுகோள் வெளியிடு வழி ஒன்றே மீதமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இருப்பதை அவர்கள் கவனிக்கக்கூடாது; எதிர்காலத்தையே பார்க் வேண்டும். தங்கள் சட்டைப் பைகளைப் பாராது பத்திரிகை யைக் கவனிக்கவேண்டும். ஏன் செய்யக்கூடாது? 'இந்தியன் ஒப்பீனிய'னின் நோக்கம், மன்னர் எட்வர்டின் ஐரோப்பிய இந்தியப் பிரஜைகளை நெருக்கத்திற்குக் கொண்டுவருவதே; தப்பான கருத்துக்களுக்கான காரணத்தைப் போக்குவதற் கான பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை வளர்த்து, இந்தியருக்கு அவர்களுடைய குறைகளை எடுத்துக் கூறி, தங்கள் உரிமை களைப் பெற வற்புறுத்திக்கொண்டிருக்கும் அதே சமயத்தில் அவர்களுக்குத் தங்களுடைய கடமை வழியையும் கூறுவதே இதன் வேலை. இது உயர்ந்த, புனிதமான லட்சியம். ஆகை யால், இதற்காக யாரும் தன்னலமற்றச் சேவை செய்யலாம். எனவே, புதிய திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் சேர்ந்த ஊழியர்களை அது கேட்டுக்கொள்வது இதுவே.

சுருக்கமாகத் திட்டம் இதுவே: போதுமான அளவு பெரிதாய் பட்டணத்தின் சந்தடிக்குத் தொலைவில் யந்திரம் முதலியவை களை வைப்பதற்கு இடம் கிடைக்குமானால், ஒவ்வோர் ஊழி யருக்கும் அவர் வசிப்பதற்கு வேண்டிய இடம் கிடைக்கும். அதிகச் செலவு இல்லாமல் ஆரோக்கியமாகவும் சுகாதாரத் தோடும் வசிப்பதற்குள்ள பிரச்னையை இது தீர்த்துவிடும்.

ஊழியர்கள், அவசியமான செலவுகளுக்கு வேண்டியதை மாதந்தோறும் முன் பணமாகப் பெறுவார்கள். பிறகு ஆண்டு முடிவில் லாபத்தைத் தங்களுக்குள் பிரித்துக்கொள்ளலாம். வாரத்திற்கு வாரம் பணம் தேடியாக வேண்டிய அவசியமும் நிர்வாகத்தினருக்கு இல்லாது போகும். தங்கள் நிலத்தைத் தாங்களே அடக்க விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளும் வசதியும் ஊழியருக்கு இருக்கும். (நிலத்தை விற்கும் இந்த யோசனை பின்னால் கைவிடப்பட்டது) இத்தகைய நிலைமையில், நேட் டாலுக்குத் தோட்டக் குடியேற்றம் என்ற பெயரை அளித்திருப்

பதைப் போன்ற அழகான சூழ்நிலையில் வசிப்பதால், அதிக எளிமையான இயற்கை வாழ்வை ஊழியர்கள் நடத்த முடிவதோடு ரஸ்கின், டால்ஸ்டாய் கருத்துக்களும், கண்டிப்பான வியாபாரக் கொள்கைகளும் அடங்கிய வாழ்க்கையும் நடத்த முடியும். இல்லாவிடில் ஊழியர்கள் விரும்பினால் செயற்கைமுறையில் பட்டணவாசத்தையும் அங்கு உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். இந்தத் திட்டத்தின் தன்மையும், சூழ்நிலையும் அவர்களுக்குப் போதனையை அளிப்பவையாக இருக்கும் என்றும் நம்பலாம். ஐரோப்பிய, இந்தியத் தொழிலாளரிடையே நெருங்கிய சகோதரத்துவ ஒற்றுமையும் ஏற்படும். அன்றாட வேலை நேரம் குறைக்கப்படுவதற்கும் சாத்தியம் உண்டு. ஒவ்வொருவரும் அவரவரின் விவசாயி ஆகிவிட வேண்டும். தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள ஆங்கிலேயர்கள் நிலத்தில் விவசாயம் செய்யமாட்டார்கள் ; தங்கள் கைகளால் வேலை செய்யமாட்டார்கள் என்றிருப்பதை ஆங்கிலேய ஊழியர்கள் பொய்யாக்கிவிட வேண்டும். எந்தவிதமான குறைபாடுகளுமின்றி அத்தகைய வேலை செய்ய அவருக்கு இங்கு எல்லா வசதிகளும் உண்டு. இந்திய ஊழியர், தனது ஐரோப்பிய சகோதரரைப் பின்பற்றி மோசமான லாபத்திற்காக இடைவிடாது அடிமையாக உழைப்பதைவிட தேகாரேக்கியத்தை அளிக்கும் விளையாட்டுக்களின் அவசியத்தையும் கௌரவத்தையும் அறியலாம்.

எல்லோருக்கும் ஊக்கம் மும்மடங்காகும். 'இந்திய ஒப்பினியன்' வகையில் வேலை செய்ய உகந்தது; வசிப்பதற்கு ஆரோக்கியமான சூழ்நிலை. அதோடு அதிக சாதகமான முறையில் நிலம் சொந்தமாவதற்கு வசதியும் உண்டு. இத்திட்டத்தில் ஈடுபட நேரிடையான அக்கறையும் உண்டு.

பொதுவாக விவாதிக்கப்பட்டது இதுவே. இது காரியத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது: வடக்குக் கடலோர ரெயில் பாதையில் (டர்பனுக்கு 12 மைல்) போனிக்ஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அருகில் ஒரு பெரிய நிலத்திற்கு (100 ஏக்கர்) அச்சகம் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. இத்திட்டத்தின்படி இப்பொழுதே ஆங்கிலேயரும் இந்தியரும் இங்கு வேலை செய்து வருகின்றனர். பலனைக் குறித்து இதற்குள் சொல்லிவிட முடியாது. இது தைரியமான ஒரு சோதனை; முக்கியமான விளைவுகளை உண்டாக்கக் கூடியது. மேற்கண்ட முறைகளில் நடத்தப்பட்ட மத சம்பந்தமில்லாத ஒரு ஸ்தாபனத்தையோ அல்லது அது நிர்வகிக்கப்பட்டதையோ நாம் அறிவோம். இது வெற்றியடைந்தால் இதே போலச் செய்வதற்கு ஏற்றது இது என்றே

நாம் நினைக்க வேண்டும். எந்த நபரையும் குறிப்பிடாமலேயே இதை எழுதுகிறோம்; இப்பத்திரிகையில் இருக்கும் யாரும் இதன் கீர்த்தியைத் தங்களுடையதெனக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே, பொதுஜனங்களுக்கும் இதை அறிவித்துவிட வேண்டியதே நியாயம் என்று எண்ணுகிறோம். அவர்கள் உதவி எங்களை அதிக அளவுக்கு உற்சாகப்படுத்துவதோடு இத்திட்டம் வெற்றி பெறவும் உதவியாகும். தென்னாப்பிரிக்காவில் வசிக்கும் இரு சமூகத்தினரையும் நாம் கேட்டுக்கொள்வதோடு, இத்திட்டத்திற்கு வெற்றி உண்டு என்று நாங்கள் நம்புவதால், நிர்வாகத்தினருக்கு அவர்கள் உதவி செய்வார்கள் என எதிர் பார்க்கிறோம்.

பொருட் குறிப்பு அகரவரிசை

பொருட் குறிப்பு அகரவரிசை

(எண் - பக்கத்தைக் குறிக்கும்)